

ULUSLARARASI ÇOKSATAN

WILLOW ROSE

ONU
ASLA
BIRAKMA

©psilon®

**Onu bulmak geçmişiyile yüzleşmek demektir.
Ama bu kez hata yapma şansı yoktu...**

Beş yaşındaki Emma Wilson kayıptır. Dedektif Billie Ann Wilde, acil çağrıyı alır almaz Florida'nın bataklıklarla çevrili kıyısındaki o gösterişli eve gider. Ancak içeride bir çocuğun yaşadığına dair hiçbir iz yoktur. Ne oyuncak ne fotoğraf ne de giysi...

Emma'yı bulmak, zamanla yarışmak demektir. Öte yandan Emma'nın annesi Marissa Wilson, geçmişiyile ilgili bilgi vermek yerine susmayı tercih eder ve kısa süre sonra o da ortadan kaybolur.

Billie parçaları birleştirmeye başlar. Marissa, on dört yıl önce yürüttüğü ilk davasında bulmayı başaramadığı kayıp on yaşındaki kız çocuğudur. O zaman yaptığı bir hata yüzünden dava çözülememiş, ipuçları soğumuştur.

Şimdiyse aynı bölgede peşi sıra cinayetler işleniyordur. Billie, hem geçmişiyile hesaplaşmak hem de Marissa ile Emma'yı kurtarmak zorundadır. Ama bu çaba onu acımasız bir seri katilin hedefi hâline getirecektir.

Onu bulmak için geçmişe dönmeli. Ama geçmiş hâlâ ölümcül olabilir...

Müthiş kalemiyle Willow Rose'dan, soluksuz okunacak yepyeni bir polisiye serinin ilk kitabı. Gerilim hayranları bu kitabı elinden bırakamayacak!

KDV'den
muafır.

Onu Asla Bırakma

Orijinal Adı: *Don't Let Her Go (Detective Billie Ann Wilde Book 1)*

Willow Rose

Çeviri: Berke Kılıç

Genel Yayın Yönetmeni: Aslı Tunç

Editör: Yasemin Büte

Düzelti: Saime Özkan

Kapak Uygulama: Alla Özabat

Sayfa Tasarım: Aslı Varol

1. Baskı: Ocak 2026

ISBN: 978-625-414-798-2

© Willow Rose, 2024

Bu kitabın Türkçe yayım hakları Nurcihan Kesim Ajans aracılığıyla alınmıştır. Tüm hakları saklıdır.

Bu eser, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz.

© Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Baskı ve Cilt:

Epsilon Baskı Çözümleri Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi

Gürsel Mah.İcabet Sok., No:3/1, 34400

Kağıthane/İstanbul

Sertifika No: 80940

Yayımlayan:

Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Osmanlı Sok., No: 18/4-5 Taksim/İstanbul

Tel: (212) 252 38 21 Faks: (212) 252 63 98

İnternet Adresi: www.epsilonyayinevi.com

E-posta: epsilon@epsilonyayinevi.com

Sertifika No: 49067

ULUSLARARASI ÇOKSATAN

WILLOW ROSE

ONU
ASLA
BIRAKMA

Çeviri
Berke Kılıç

Düzenleme
Ny.ozlem

©psilon°

Ninova

GİRİŞ

Cocoa Beach, Florida

Marissa Clemens, yalnızca bir annenin çocuğuna bakarken gülümseyebileceği şekilde gülümsedi. Dört yaşındaki kızı Emma arka bahçede dans ederken Marissa evde yemek yapıyor, mutfağın penceresinden onu izliyordu.

“Bana bak, anne!”

Emma’nın giydiği tütü, dönerken kendisiyle birlikte havada savruluyordu. Ayağında pembe Crocs terlikler vardı, bacaklarıysa çıplaktı. Üstüne en sevdiği, simli tek boynuzlu atlı ve gökkuşaklı tişörtünü giymişti. Marissa, kızının o tişörtü çok sık giydiğini söyleyebilirdi çünkü parıltıların çoğu düşmüştü. Acaba tişörtü atsa mı diye düşündü ancak Emma çok sevdiğinden cüret edemedi. Emma’nın kızıl sarı saçları karışık, kıvrıkcıktı ve yüzüne düşüp duruyordu. Gezegendeki en güzel şey olan gülümsemesi annesinin içinin yağlarını eritebilirdi.

“Bak, dans ediyorum!”

Emma, küçük kızların popolarını sallayarak dans ettikleri YouTube videosunu taklit ediyordu; biraz uygunsuz olsa da annesini yine de güldürdü. Dört yaşında bir çocuğun bunları yapması aşırı tatlıydı.

Marissa soyduğu patateslere bakarak bir anlık mutluluğun tadını çıkardı. Nihayet rahatlayabilir miydi? Güvendeler miydi?

Bundan sonra her şey yolunda gitse nasıl olurdu?

Buna inanmaya cesaret edemiyordu. Marissa başını iki yana salladı. Hayır, bu tür bir umuda kapılmak fazlasıyla tehlikeliydi.

“Anne, anne, suya inebilir miyim?”

Marissa başını kaldırdığında ifadesinde büyük bir değişiklik vardı. Mutlu yüzü asıldı ve bir parmağını kaldırıp Emma’nın gözlerinin içine baktı. Kızının da kendisine baktığından, söylediklerini anladığından emin oldu.

“Hayır. Annen olmadan gölete gitmek yok.”

“Lütfen? Balıkçıları görmek istiyorum,” dedi Emma, yalvarırken gözlerini kocaman açarak. Genelde atıştırma-lık istediğinde başarılı oluyordu ancak bu durumda işe yaramazdı. Arka bahçelerinin ardındaki gölet, Marissa’nın kâbusuydu. Sık sık kızını orada süzülürken bulduğunu hayal ediyor ve düşüncesi dahi midesini bulandırıyor. Bulundukları yere gelmek için çok fazla şey feda etmişti. Riske girecek değildi.

“Hayır.”

Emma suratını assa da çayırda hızla koşan bir sincap görünce onun peşinden koşmaya karar verip göleti anında unuttu. Marissa, onun palmiyenin tepesine sığınan küçük hayvanla konuşmasını izledi.

“Anne, sincap geri döndü,” diye bağırdı Emma.

Marissa onu birkaç dakika daha izledikten sonra patatesleri soymayı bitirdi. Ekim ayı olmasına rağmen dışarıda kavurucu sıcak vardı, Emma’nın dışarıda oynarken yeterince su içtiğinden emin olması gerekiyordu. Patatesleri tereyağını erittiği tavaya koyup üzerlerine peynir serpti ve tavayı fırına sürdü. Çamaşır makinesinin, bittiğini haber veren sinir bozucu şarkısını duydu.

Marissa kol saatine göz attı. Kıyafetleri kurutucuya koyması, onun için de garaja gitmesi gerekiyordu. Tereddüt etti. Bu sırada Emma’ya içeri gelmesini söylese miydi? Ha-

yır, aptallık etmiş olurdu. Kızcağız çok eğleniyor ve temiz hava alıyordu.

Marissa garaja doğru yürüyüp çamaşır makinesinin kapağını açtı. Kıyafetleri çıkarmaya ve kurutucuya yerleştirmeye koyuldu. Emma'ya bir şey olmayacaktı. Zaten makineyi boşaltıp kurutucuyu açması yalnızca birkaç dakika sürecekti. En fazla beş dakika, dedi kendi kendine. Çamaşır makinesini boşaltarak kurutucuyu kapatırken içindeki, ona dışarı çıkıp kızını kontrol etmesini söyleyen yoğun ivedilik hissinden kurtulmaya çabaladı. Kurutucunun kapağını çarpıp makineyi çalıştırdı, ardından sepetteki diğer kirli çamaşırlara dikti gözlerini. Bir posta daha yıkaması gerekiyordu. Buna vakit vardı, değil mi? Ne de olsa bir dakika daha sürecekti. Emma iyiydi. Elbette iyiydi.

Marissa beyazları makineye atıp deterjan koydu ve başlat tuşuna bastı. Bugünkü işlerini önceden hallettiğine sevinerek mutfığa koşup pencereden dışarı baktı.

Fakat Emma'yı göremedi.

Paniklemeye gerek yok. Muhtemelen göremediğim bir yerde oynuyordur. Kızım iyi. Etrafı çevrili bir bahçede hiçbir şey olmaz.

Kalbi boğazında atarken verandadaki buzdolabından bir şişe su aldı. Soğuk klima havasından dışarı çıktığında, Florida'daki sıradan nemli örtünün etrafını sardığını hissetti. Sakinleşmek için derin bir nefes aldı, alnından anında ter boşaldığını hissedebiliyordu. İşte Florida böyle bir yerdi. Evinden ön taraftaki arabana yürüyene kadar geçen birkaç dakikada sıırılsıklam ter içinde kalabiliyordun.

"Emma?" dedi. "Sana su getirdim, bol bol iç ki..."

Marissa duraksadı. Kızının sincapla konuştuğunu gördüğü ağaca göz attı. Ancak Emma orada değildi. Arkasındaki çalılarda ya da verandada da yoktu. Sonra Emma'nın oyun oynamayı sevdiği ve hayali arkadaşları için bir çay

partisi düzenlediği, bahçenin bitimindeki küçük çimenliğe bakmak üzere döndü ama orada da değildi.

“Emma?”

Kendi sesindeki, yavaşça yayılan ve onu kanser misali içten içe kemiren paniği duyabiliyordu.

“Emma?”

Merdivenlerden inip çimenlere geçti ve çıldırmış gibi küçük kızından herhangi bir iz aradı. Adını tekrar tekrar haykırırken sesi tizdi, narin bedeninden dışarı taşan kaygı yüzünden neredeyse sözcükleri çıkarmakta zorlanıyordu.

“Emma? Emma?”

Marissa bahçenin sonuna doğru koşup çitlerin önünde durdu. Kapıya baktı. Hâlâ kilitliydi.

Dönerek küçük evine göz attı. Belki de Emma evin diğer tarafındaydı. Marissa biraz olsun sakinleşti. Elbette orada olacaktı.

Marissa eve koştuktan sonra etrafından dolandı ve ön bahçeye hızla ilerledi. İzni yokken böyle yaptığı için Emma’ya kızacaktı. Hatta ona ceza bile verebilirdi. O kadar büyük bir mesele olmasa da içinde bulundukları şartlardan ötürü Marissa’nın fazlasıyla dikkatli olması gerekiyordu. Sokaktan geçen arabadaki birinin çocuğu görmesine izin veremezdi.

O yüzden ceza verecekti. Sadece on dakika. Belki akşam yemeğinden sonra, tazminat olarak dondurma ikram edebilirdi. Böylece onu yeniden mutlu ederdi. Evet, öyle yapabilirdi. Marissa çocuğunu cezalandırmak zorunda kalmaktan hoşlanmıyordu.

“Emma? Emma, gel buraya. Bunu yapmaya iznin olmadığını...”

Marissa evin köşesini döndükten sonra durdu.

Kız ön tarafta da değildi.

O halde nerede olabilirdi?

Belki eve gitmiştir? Belki sen bir hışım dışarı koşarken o da içeri girmiştir?

Marissa'nın kendini sakinleştirmesi giderek zorlaşıyordu. Evin etrafından koşarak verandaya döndü, ardından hızla içeri girdi. Yüzü gözü ter içindeydi ve artık tek sebebi yoğun nemle sıcak değildi. Bunlar kaygı incileriydi.

“Emma? Saklanma benden.”

Sesi öfkeli çıksa da korkusunu saklaması güçtü.

“Lütfen ama Emma. Buna zamanım yok, gel yanıma hemen.”

Oturma odasıyla mutfığa bakındıktan sonra yukarı koştu. Annesinin panik atağını bilmeden orada olabileceğini düşünerek Emma'nın odasına girdi. Belki yerde oturmuş, ne diye acele ettiğini anlamadan o iri, güzel gözleriyle Marissa'ya bakıyor olurdu.

“Emma? Burada mısın?”

Kapıyı iterek açtı ama ona bakan bir çift göz yoktu. O sevimli gülüş ya da kızının gözlerinin önüne düşen kızıl sarı saçlar yoktu.

Emma yoktu.

“Emma?” diye bağırdı. “EMMA?”

Yoksa... Yoksa...

Bir anlığına yüzünü ellerinin arasına aldı. *Öyle düşünmemeliyim. Yapmamalıyım.*

Bedenindeki titremeyi durduramadan başını kaldırdı. Düşüncelerini sakinleştirmeye çalıştı.

Düşün, Marissa. Düşün!

Pencereden dışarı bakıp çimlerin üzerinde bir şey gördüğünde boğazından derin bir hırıltı çıktı. Çitin yanındaki, çok önce kesilmesi gereken uzun çimlerin arasında pembe bir şey vardı. Marissa zar zor nefes alıyordu; gördüğü şeyi kavrarken bir elini ağzına götürdü.

Bunlar onun ayakkabılarıydı. Emma'nın pembe ayakkabıları.

1

BILLIE ANN

“Sahtekârın tekisin sen. Yalancısın.”

Aynadan bana bakan kadına bu sözcükleri fısıldadım. Açıkçası artık kim olduğuna dair en ufak fikrim yoktu.

Düşün ardından çıplak bir halde banyomda duruyordum; nihayet eskisi kadar uzun olan saçlarım havluyla sarılıydı. Göğsüme bakarak eskiden sol mememin bulunduğu yerdeki yaraya dokundum. Tuhaf bir hissi vardı. Sağ memem her zamanki gibi görünse de artık ona güvenmiyordum. Orada da bir şeyler büyüyor olabilirdi. Bunu en zor yoldan öğrenmiştim.

Üç yıl önce bugün, hastalığımın gerilemeye başladığı söylenmişti. Son muayenemde kanserin nüksetmediği görülmüştü. Yine de o hissi içimden atamıyordum. Kansere yakalandığımı ilk söylediklerinde öyle büyük bir şok yaşatmıştı ve öyle saldırgandı ki gerçekten güvende hissettiğim bir yer kalmamıştı. Bedenimin hiçbir tarafı güvenli hissettirmiyordu. Beni aldatmıştı. Sağlıklı olduğumu sanıyordum ancak hain bedenimin başka planları vardı.

Hastalık geri dönebilirdi. Her an geri dönebilirdi. Bu tehdit her daim tepemde asılı duracaktı. Son kullanma tarihli bir hayat yaşıyordum. Tam olarak böyle hissediyordum. İşte, bu yüzden bir şeyleri değiştiriyordum.

Hayatta kalmayı bırakıp yaşamaya başlamam gerekiyordu.

Lavabonun altındaki çekmeceye uzanarak kocamın tıraş makinesini aldım. Havluyu çıkarıp yere attım. Ardından uzun ıslak saçları omuzlarına dökülen aynadaki sahtekâra baktım.

Ondan kurtulmanın vakti gelmişti.

Tıraş makinesini açarak başımın tepesine götürdüm. Bunu daha önce yapmıştım ama o zamanlar nedenim farklıydı. Kanseri yüzünden, bedenim savaş meydanına dönmüşken ölümün gözlerinin içine baktığım için yapmıştım. Şimdiyse hayatta kaldığım için yapıyordum. Kazandığım için.

Tıraş makinesi saçlarımdan tereyağı misali kaydı. Öyle bir tatmin hissi bıraktı ki kıvrıkcık sarı saçlarımdan iri buklelerinin lavaboya düşmesini izlerken yüzümde bir gülümseme oluştu. Bunu son gördüğümde çok korkuyordum. O zamanlar kontrolü kaybetmemi temsil ediyordu. Şimdiyse o kontrolü tekrar ele alıyordum.

Ve muhteşem hissettiriyordu. Hatta ondan da fazlasıydı. Âdeta güçlendiriyordu.

Tıraş makinesini başımın tamamında gezdirerek sadece bir buçuk santimetre kadar saç bıraktım. Tamamen kel kalacak değildim, yalnızca asker tıraşı yapıyordum.

İşim bittiğinde aynadaki kadına bakıp yeniden gülümse dim. “İşte şimdi oldu,” dedim ona, sonra da tıraş makinesini temizleyip kaldırdım. Yansımamı bir kez daha inceledim, bir elimle başıma dokunarak kısa saçların avucuma batışını hissettim.

Sonra giyindim. Siyah pantolonumu, yakası düğmeli mavi gömleğimi buldum, ardından kasadan çıkardığım rozetimin ve silahımın takılı olduğu kemeri geçirdim. Yatak odamdaki boy aynasında kendime baktığımda iyi hissediyordum.

Bir kez olsun kendime benziyordum.

Merdivenlerden aşağı, gergin ancak kararlı adımlarla indim. Kocam Joe'nun ve çocukların mutfaktan gelen seslerini duyabiliyordum. İçeri girdiğimde herkes konuşmayı bırakınca kalbim bir anlığına çarptı.

"Oha," dedi oğlum William. Ağzı açık bana bakarken pankek lokmasını görebiliyordum. William on dört yaşındaydı ve olabildiğince yakışıklıydı ama o an en iyi halinde değildi.

Elimden geldiğince rahat bir gülümseme takındım.

"Ne yaptın sen?" diye devam etti.

Saçıma, daha doğrusu saçsız başıma dokundum. "Bunu mu diyorsun? Beğendin mi?"

"Bence havalı duruyor," dedi on altı yaşındaki kızım Charlene, başını onaylarcasına salladı. "Bugünlerde asker tıraşı çok moda. Sana da aşırı yakışmış, anne. Kristen Stewart'ın şu izlediğimiz sualtında olduğu filmdeki haline benzemişsin."

"Bence de güzel olmuş," dedi dokuz yaşındaki oğlum Zack, başını telefondan kaldırmadan. Mısır gevreği kâsesini alarak bulaşık makinesine götürdü. Saç mevzusu ilgi çekici olmayı bırakınca diğer ikisi de bakmayı kesip okula gitmek üzere hazırlanmaya koyuldu. Artık mutfakta Joe ve golden retriever cinsi köpeğimiz Zelda ile baş başa kalmıştım. Joe bana bakarken gözyaşlarıyla savaştı. Üst dudağı hafifçe titredi.

Ona merhametle gülümsedim.

Başını iki yana salladı. "Neden? Neden böyle bir şey yaptın?"

Omuzlarımı silktim. "Değişiklik vaktinin geldiğini düşündüm."

Başıyla onaylayıp fıstık ezmeli ve reçelli sandviçleri koyduğu beslenme çantalarına baktı. Odanın diğer ucundan

onun üzüntüsünü hissederek dudağımı ısırdım. Ona yaklaşıp omzuna dokundum.

“Sorun yok.”

Bakışlarını kaldırdı, sonra da gözlerine yaşlar dolarken nazikçe başıma dokundu. “Saçın daha yeni uzamıştı...”

Duraksadı.

“Kanserden sonra. Söyleyebileceğini biliyorsun, değil mi?”

Başını salladı. “Biliyorum. Ama neden hepsini kestin.”

“Bak, Joe. Değişiklik olacak. Hepimiz için.”

Gözyaşlarını bastırdı. Midem ağrımaya başlıyordu. Onu böyle görmekten nefret ediyordum. Bunu ona yaptığım için kendimden tiksiniyordum.

“Yani... gerçekten bu işe girecek misin?” diye sordu.

Nefes verdim. Benim de gözlerime yaşlar dolsa da onlarla mücadele ettim. “Gececeği yok. Bu tür şeyler geçip gitmez.”

Joe ağlamaya başladı. Kalbim kırıldı, o yüzden onu kendime çektim. Hıçkırıkların arasından fısıldadı.

“Seni kaybetmek istemiyorum.”

“Şişt,” dedim, ona sarılırken. İki metreye yakın boyu ve yüz kiloyu aşan ağırlığı kollarımda titriyordu. “Kaybetmeyeceksin, tatlım. Bir şeyler değişecek, evet ama hâlâ buradayım. Çocuklarımız var. On sekiz yıldır beraberiz. Bir şekilde halledeceğiz, tamam mı? Bu bir süreç. İkimiz de alışılmadık bir durumun içindeyiz. Ama bir yolunu bulacağız.”

Başını sallayıp geri çekildi. “Özür dilerim. Senin için de kolay değildir. Eminim. Ben sadece... anlam veremiyorum. Bunca yıldır evliydik, birlikte, çocuklarımızla, işlerimizle harika bir hayatımız vardı. Düşünüp duruyorum da... eşcinsel olduğunu nasıl anlamadın? Aramızdaki her şey yalan mıydı?”

İç çektim. Joe bu konuyu kafasına takmıştı. “Sanırım anlamak istemedim,” dedim, çoktan söylediğim kelimeleri tekrarlayarak. “Aslında hep biliyordum. Ama gerçek olmasını istemedim. Yalan değildi ya da belki bir tür yalandı ama kendime de yalan söylüyordum. Zaten bu yüzden bu kadar zor. Çünkü artık görmezden gelemiyorum. Kendim olarak yaşamam lazım. Özgür olmam lazım. Hayat çok kısa. Bu klişe bir laftan ibaret değil. Son birkaç yılda en zorlu şekilde öğrendik. Benim ihtiyacım olan da bu.”

Yine başını salladı. Dün akşam bunları konuşmak üzere akşam yemeğine çağırdığımda ona her şeyi anlatmıştım. Baş başaydık. Ona bu, hayatım boyunca herkesten sakladığım sırrı nihayet anlatacak cesareti bulmam dört yılımı almıştı. Eşcinseldim. Kadınlara ilgi duyuyordum ve oldum olası böyleydi. Fakat dindar bir ailede büyüdüğüm için başka seçeneğim yoktu. Bir erkekle evlenmek ve çocuk yapmak zorundaydım. Böyle gelmiş böyle giderdi. Ben de öyle yapmıştım. Bana üç güzel çocuk veren harika bir adamla evlenmiştim. Ancak mutlu değildim. İçimde hep yanlış yerde olduğuma dair derin bir his vardı. Bir şeyler kayıptı. Joe’nun kalbini kırdığımı biliyordum. Birbirimize sonsuza dek birlikte kalacağımıza dair söz vermiştik. Ama şimdi verebilecek bir sonsuzum olduğundan emin değildim. Zaman tükeniyordu ya da en azından öyle hissettiriyordu. Ve kendim olmak istiyordum. Tamamen. Elimdeki her şeyi riske atmam gerekse bile.

Buna ihtiyacım vardı.

Ben eşcinselim. Lezbiyenim.

Bu sözcükleri kendime dahi söylemek benim için hâlâ zordu.

Diş macununu bir kere tüpünden çıkardın mı tekrar içine sokamazsın. O kadar basit.

Bugüne dek inşa ettiğim her şeyi yok etme pahasına olsa bile. Evliliğimi, ailemi, hatta belki kariyerimi. Rütbe almak zor mu olurdu? Meslektaşlarım nasıl tepki verirlerdi? Benden ve benliğimden iğrenirler miydi? Cocoa Beach, herkesin birbirini tanıdığı ve halkın memurların çoğuyla senli benli olduğu, bariyer adadaki küçük bir sahil kasabasıydı. Bana saygı duymaya devam edecekler miydi? Peki ya iş arkadaşlarım? Yoksa eşcinsel olduğumu açıklamam her şeyi mahvedecek miydi?

Terapistim *mahvetmek* ve *yok etmek* gibi kelimeleri kullanmamam gerektiğini söylemişti, zira olumsuz çağrışım yaratıyorlardı. Yaptığım şey olumluydu; nihayet olmam gereken kişiye dönüşüyordum. Fakat sanki bir şeyleri mahvediyordum. Her şeyim varken hepsini fırlatıp atıyordum.

İşte yine o kelimelerden birini kullanmıştım. *Fırlatıp atmak*. Terapistim yeni bir hayata kavuştuğumu söylüyordu. Buna odaklanmam gerekiyordu. Ama çok zordu. Bencillik ediyormuş gibi hissediyordum. Yanlış bir şey yapıyormuşum gibi hissediyordum.

Ancak kocama söylediğim için geri dönüş yoktu.

Joe öne doğru eğilerek alnımı öptü. Gözyaşlarını tuttuğunu anlayabiliyordum.

“Seni çok seviyorum ve mutlu olmanı istiyorum. Sadece... idrak etmekte biraz zorlanıyorum.”

Boğazımdaki devasa yumrudan kurtulmaya çalışarak yutkundum. Bağırarak, kaçıp gitmek ya da ikisini birden yapmak istiyordum. Gece boyunca doğru düzgün uyumamıştık. Joe dönüp durmuş, yarım saatte bir kalkıp volta atmıştı. Dün gece bombayı bıraktığımın farkındaydım. Joe’nun hâlâ şokta olduğunu ve kavramak için zamana ihtiyacı duyduğunu biliyordum. Benim durumum da farklı sayılmazdı. Yıllardır mücadele ediyordum olsam bile. Benim için

hâlâ keşfedilmemiş bir alandı ve değdi mi diye düşünüp duruyordum.

“Biliyorum,” dedim. “Alışmak hepimiz için zaman alacak.”

“Sadece... anlam veremiyorum,” diye devam etti, kahvesini yudumlarken. Uyumadığı için rengi soluktu. Onu böyle izlemek işkence gibiydi. Boşluğa bakıp duruyor, aynı şeyleri defalarca tekrar ediyordu.

“Sadece anlam veremiyorum...”

Onu suçlayamazdım. Bu aşamaya gelmek benim yıllarımı almışken Joe’nun suratına bir gecede çarpıvermişti.

Şimdilik hayatlarımıza her zamanki gibi devam etme ve çocuklarla henüz konuşmama konusunda anlaşmıştık. Bu durumla nasıl başa çıkacağımızı çözene dek bekleyecektik. Hayatlarını etkileyecek kararı verene kadar bekleyecektik. Joe’ya, gençken çok fazla içtiğimde defalarca kızları öptüğümü anlatmıştım. Ve daha yakın bir tarihte de tekrarladığını...

Joe yüzüme bakmadan bana bir fincan kahve uzattı. On sekiz yıldır partnerim ve en yakın arkadaşımdı. Yoksa bitecek miydi? Uzun zamandır yakınlaşmamıştık ancak biz bir ekiptik. Yakın arkadaşlardık. Onu tamamen kaybetmemek için her şeyi yapardım.

Çocuklar, ellerinde sırt çantalarıyla merdivenlerden süratle indiler, öğle yemeklerini aldılar ve saçma sapan bir konuda kavga ederek evden çıktılar. Charlene’in, on altıncı yaş gününde hediye aldığımız Toyota kamyonetine binip giderlerken pencereden onları izledim. Komşularımız Trevor ve Marge’in goldendoodle cinsi köpeklerini pencerenin hemen dışındaki kaldırımda gezdirdiklerini gördüm. Köpekleri Sonny, evimin önündeki uzun palmiye ağacına işemek için durdu. Çıkmaz sokağın sonunda yaşamam,

çocuklarımla büyümesi için son derece güvenli bir ortam oluşturmuştu. Etrafta bisiklete ve kaykaya bindiklerinde hiç endişe duymuyordum. Sonny biraz daha işedikten sonra Trevor eğilip onu kucağına aldı. İkili, hayatları boyunca Cocoa Beach’de yaşamış ve gitmeyi hiç düşünmemiş, yaşlı bir çiftti. “Burası cennet ama kimseye söyleme, yoksa onlar da gelmek isterler,” derlerdi hep.

Onlara el salladım. Bronz tenlerinde büyük gülümsemelerle karşılık verdiler. İkisi de yaşına göre zindeydi. Marge, her sabah arkadaşlarıyla plajda yoga yapıyordu, Trevor ise hevesli bir sörfçüydü. Sokağımız, kumsaldan birkaç blok ötedeydi, o yüzden sabahın köründe kalkıyordu ve bazen onu, çıplak ayak ve üzerinde sadece mayosu ve kolunun altında sörf tahtasıyla hızla sokaktan geçerken görüyordum. Böyle zamanlarda, dalgaların güzel olduğunu ve kasabanın çocuğunun çok geçmeden orada sıraya gireceğini anlardım. Sekiz evden oluşan sokağımdaki komşularımla çoğu sörf ya da nehirde kürek sörfü yapıyor, bazılarıysa evlerimizin arkalarındaki kanalda kanoya biniyordu. Hepimizin arka bahçedeki iskelesinde, ara sıra kullandığımız tekneler vardı. Gerçi Joe ile ben çocuklarla suyun üzerine çıkmayalı uzun zaman olmuştu. Çocuklar eskiden tekneye bayılırlar ve arkasında çektiğimiz simide binmek için kavga ederlerdi. Ya da su kayağı yapmak için. Eğlenceli zamanlardı. Yarattığımız anılara gülümsesem de ardından çocuklarım adına berbat hissettim. Başlarına geleceklerden, anneleriyle babaları ayrıldıktan sonra dünyalarının paramparça olacağından haberleri yoktu.

Bu düşünce kusmak istememe sebep oldu.

“Zelda’yı dışarı çıkarır mısın?” diye sordum Joe’ya, ben saatime bakarken hızla başını salladı. “Sabah toplantısına geç kalıyorum da.”

2

OLIVIA

Belirlenen sürenin önündeydi. Olivia Thompson'ın Apple Watch'ı, Air Pods'u aracılığıyla böyle söylüyordu. İlk kilometreyi beş dakikadan az sürede geçmişti ve onun için iyi bir süreydi. Bu sabah, iki ay sonra gerçekleşecek yarı maratona hazırlanmak amacıyla haftada üç kez olduğu gibi on kilometre koşacaktı. Bugün uzun zamandır hissetmediği kadar güçlü hissediyordu. Salomon marka koşu ayakkabılarıyla kaldırımını ezerek mahallesinden geçerken neredeyse uçuyordu. Kulaklıklarıyla bir Pitbull şarkısı dinliyor ve yüksek tempolu Latin ezgileri daha da hızlı gitmesini sağlıyordu. Aslında Pitbull hayranı sayılmazdı ancak onun şarkılarını dinleyince çok daha hızlı koşuyordu.

İki kilometreye ulaştığında, Apple Watch'ı ona, son kilometreyi 04.45 sürede koşacağını söyledi. Kendi rekorunu kıracağını anlayınca gülümsemesini bastıramadı.

Olivia, altı yıllık erkek arkadaşı ondan ayrıldıktan sonra koşmaya başlamıştı. Bir gün kanepede oturmuş televizyon izlerlerken erkek arkadaşı filmi durdurmuş ve ona öylece on beş yıllık yakın arkadaşıyla birlikte olmak için kendisinden ayrıldığını söylemişti.

Olivia'nın bir şekilde öfkesini dışa vurması gerekiyordu. Zira içinde giderek birikiyordu. Duygularını, özellikle de öfkesini göstermeyi becerebilen biri değildi; aksine iyice

içine atardı ve kız kardeşinin de dediği gibi bu hiç sağlıklı bir davranış değildi.

“Ona bağırman lazım. Sinirlen. Ona gerçekte neler hissettiğini söyle,” demişti Olivia’ya defalarca.

Fakat Olivia yapamıyordu işte. Nedense buna izni yokmuş gibi hissediyordu. İnsanların hassasiyetini görmeleri hoşuna gitmiyordu. Güçlü olduğunu düşünmeleri gerekiyordu. Ne de olsa, erkeklerin dünyasında kendine iyi bir yer edinmiş bir yatırım bankacısıydı. Sakinliğini kaybedemezdi.

Üstelik eski sevgilisine kendisini kızgın, hatta üzgün görme zevkini tattıracak değildi. Bu yüzden eşyalarını toplayıp gidişini izlemiş, sonra onunla ya da Katie’yle bir daha konuşmamaya karar vermişti. Onlara ihtiyacı falan yoktu. Kendi başına gayet iyiydi.

Koşmak, ona ihtiyacı olan çıkışı sağlamıştı. Vücudunun sınırına kadar zorladığında her şeyi dışarı vurabiliyordu. Öfkeyi, gözyaşlarını, hüsrânı. Hepsi aynı anda geliyordu ve Olivia onları içinden atarak vücudunun kusacak kadar ağrımasını sağlıyordu.

Ama öyle iyi hissediyordu ki.

Saatine göre üçüncü kilometreyi 04.35’te koştu.

Olivia’nın gülümsemesi genişledi. Bir rekor daha kırmıştı. İnanamıyordu. Genelde üçüncü ve dördüncü kilometrelerde yavaşlar ve beşincide zorlanıp altıncıda yeniden hızlanırdı. Ancak bugün farklıydı.

Bugün döktürüyordu.

Olivia, hep sevimli olduğunu düşündüğü pembe evin etrafından köşeyi döndükten sonra başka bir sokaktan gölete doğru ilerledi. Ortasındaki hoş, küçük çeşme, mahallenin tamamının zengin görünmesini sağlıyordu. Çok güzeldi. Bahçeleri gölete bakan evler eski ve muhteşemdi. Olivia

bir gün o evlerden birini satın almak istediğinden sürekli ilanlarına göz atıyordu. Parası vardı. Fakat nadiren satılığa çıkıyorlardı.

“Şunu çok isterdim,” diye mırıldandı kendi kendine, dört yanı verandayla kaplı ve çok tatlı, çitli bir bahçesi olan küçük evlerden birini işaret etti. Mahremiyeti yüksek olduğu için kesinlikle en sevdiği oydu. Olivia göletin etrafındaki patikadan koşarak geçerken sık sık bahçesine bakmaya çalışırdı ancak uzun çalılıklar görüşünü kapatıyordu. Bu da çok hoşuna gidiyordu.

“Mahremiyet her şeydir,” diye mırıldandı, sonra koşusuna devam etti. Çok iyi gittiği için artık yavaşlayamazdı. Etrafındaki yolun yarısını tamamladığında beş kilometreye ulaşacak, böylece yarılanmış olacaktı. Olivia temiz havayı derin derin içine çekti. A1A yolunun diğer tarafındaki okyanusun ve plajın kokusunu alabiliyordu. Ara sıra sahilde koşsa da okyanus çekilmemişken dizleri fena halde ağrıyordu. Sakatlanmaktan korkuyordu zira o zaman neyi kalacaktı ki? Koşması gerekiyordu. Kız kardeşi buna bağımlı hale geldiğini söylemişti. Belki de haklıydı.

Sonuçta bağımlılık yaratacak en kötü şey sayılmazdı, değil mi?

Kendi hayatını yoluna koyamazken Olivia’ninkini eleştiren kız kardeşini düşününce alaylı bir gülüşle başını iki yana salladı. Kendini kim sanıyordu ki? Bir de kaybının yasını tutmasını ve duygularıyla yüzleşmesini söylüyordu.

Hepsi saçmalıktı.

Olivia’nın kendine göre başa çıkma yöntemleri vardı ve şu anda tek ihtiyacı olan koşmaktı.

Beş kilometreyi 04.40’ta geçti. Sonuncudan yavaştı. İsteddiği gibi kişisel rekorunu kırmak istiyorsa hızlanmak zorundaydı. Artık yavaşlayamazdı.

Olivia hızlanarak bacaklarını son sınırına zorladı, patikadan ve göletin etrafından süratle geçerken kalbinin göğsünde deli gibi attığını hissediyordu. Ortadaki çeşmeye bakmak için bir saniyesine ayırdı ve güneş ışınları üzerine vurarak muhteşem bir ışık oyunu oluştururken gözüne başka bir şey çarptı.

Başta timsah sandı. Onları ara sıra gölette görüyordu, Florida'daki çoğu gölette zaman zaman bulundukları düşünülürse önemli bir şey değildi. Fakat bu süzülen kitle nedense ona tuhaf gelmişti.

Suyun yüzeyinde batıp çıkıyordu sanki.

Hayvan mıydı?

Olivia, göletin kenarında yetişen mangrov çalılarının arasına sıkışmış topağın bulunduğu yere yaklaşırken gözlerini dikti. Saati aniden hedef temposunun altında kaldığını söyleyene dek yavaşlamaya başladığını fark etmemişti bile.

Ancak bu aşamada Olivia dinlemiyordu. Air Pods'unu çıkarıp koşmayı bıraktı. Sudaki küçük kitleye, özellikle de yüzeye batıp çıkan pembe tişörte bakakaldı.

Sonra da çılgılık attı.

3

BILLIE ANN

“Billie Ann Wilde, gözlerime inanamıyorum. Saçlarına ne yaptın? Orduya falan mı katılıyorsun?”

Koca Tom bir an durdu ve ifadesi ciddileşti. “Bir dakika, geri dönmedi, değil mi? Kanser mi...”

İş arkadaşımın daha sonra utanç duyacağı bir şey söylemesini engellemek için bir elimi kaldırdım.

“Seni orada durduracağım. Nüksetmedi,” dedim. “Hâlâ gerilemedeyim.”

Kahverengi gözleriyle bana baktı. Rahatlayan yakışıklı yüzünde bir gülümseme belirdi. Tom, lakabından da anlaşılacağı gibi boydan çok hacim ve karakter bakımından iri bir adamdı. Her odada fazla alan kaplardı. Son derece kaslıydı, haftada birkaç kere spor salonuna gider, şubedeki diğer erkek Scott’la antrenman yapardı. Yakın zamanda cinayet büro amirliğinin başına getirilmiştim, yani temelde Şef bana bu iki şapşalın yükümlülüğünü vermişti. İyi insanlardı, sıkı çalışırlardı ve onları yürekten seviyordum ancak aynı zamanda genç ve acemiydiler, bense memleketimden çok da uzakta olmayan başka bir cinayet büroda tecrübe kazanarak gelmiştim.

Central Florida’da, bataklıkların içinde, kasabamdaki çocuklarla balık tutarak, kirpi ve Green Swamp’ta timsah avlayarak büyümüştüm. Yılan görürsem üstüne basmamayı öğrenmiştim çünkü onlar arkadaşımdı. Evime girerse

beni ısırmasın diye boynundan tutup dışarı çıkarmam ve serbest bırakmam gerektiğini biliyordum. Babam, elime almayı becerir becermez bana tüfek kullanmayı öğretmişti ve iki erkek kardeşimden de iyi atış yapardım. Tom ve Scott gibi erkeklerle nasıl başa çıkılacağını bilirdim, zira hayatım boyunca yaptığım bir şeydi.

“Ha. Az daha inanıyordum. Beni fena mat ettin.”

“Öyle bir şey yapmaya çalışmıyordum ama sağ ol,” dedim.

Cocoa Beach’in merkezine yeni inşa edilen polis merkezinde, Tom’un karşısında yer alan masama oturdum. Uzun, çirkin, kare, gri ve altmışlar ile yetmişlerden kalma bir sürü yazlık evi ve bungalovu olan bu küçük, antika kasabaya yakışmayan bir binaydı. Uzay programı o zamanlar yükselişteydi ve bu kasaba, Kennedy Uzay Merkezi’nde çalışan pek çok işçiyi barındırmak üzere genişlemişti.

Bundan önceki binanın çatısı, kasırganın ardından akmaya başlamıştı, ayrıca duvarlarında ve zemininde küf oluşuyordu. Güçlü bir sağanak olduğunda, ki yazın yağmurlu döneminin büyük çoğunluğunda oluyordu, yağmur resmen içeriye yağıyordu. Kliması eskiydi, zor zor çalışıyordu; sıcak yaz günlerinde içeride domuz gibi terliyorduk. Çok çirkin olsa da yeni binanın hoşlarına gitmesine şaşmamak gerekti.

“O zaman saçına ne oldu?” diye sordu Tom, içinde protein tozu olduğunu bildiğim Yeti marka termosundan büyük bir yudum alırken; gün içinde tüketeceği en az dört bardaktan ilkinin içiyordu.

“Tabii yakmıyorsun demiyorum,” diye ekledi göz kırparak. “Hep yakıyorsun.”

Omuzlarımı silkip saçlarıma dokundum. “Bilmem. Kısa saç severim ve özledim sanırım. Hem Florida uzun saç kullanılamayacak kadar sıcak.”

Gizlice kendimi azarlarken tuhaf bir gülümsemeyle baktım. Bu, ona gerçeği söylemem için bir fırsattı. Bir ara yapmam

gerekecekti sonuçta, değil mi? Hepsine söylemem gerekecekti. Ancak bana duydukları saygıyı kaybedeceğimden çok korkuyordum. Şu an doğru zaman gibi gelmiyordu.

Bu tür bir şeyi söylemek için doğru zaman var mıydı ki?
Kurtul gitsin. Söyle işte!

Derin bir nefes alarak iki iş arkadaşşıma baktım. Tom bilgisayarının ekranına bakıyor, muhtemelen sabah toplantısından önce e-postalarını okuyordu. Scott telefondaydı, konuşurken yumuşak, siyah bukleleri alnında zıplıyordu.

“Tom?”

“Hımm?” dedi, gözünü ekrandan ayırmadan.

“Sana... sana söylemem gereken bir şey var.”

Tom protein içeceğinden bir yudum aldıktan sonra bana baktı. “Ne oldu? Çok ciddi görünüyorsun.”

“Ben... Sana Joe’yla... Yani ben...”

Boş boş gevelerken yüzüne bile bakamıyordum. Hiç mantıklı konuşmadığımın farkındaydım ama nasıl doğru söylesem çözememiştim.

“Joe’yla ne oldu?” diye sordu Tom kaşlarını çatarak.

Bakışlarımı kaldırıp onunkilerle buluştum. Endişesini görünce yüreğim sızladı. Tom, Joe’yu severdi. Scott da öyle. Sık sık bizim evde barbekü yapardık, erkekler ızgaranm başında takılıp sohbet ederlerdi. Bu durum onun da kalbini kıracaktı. Hatta belki bana kızacaktı bile.

“Ben sadece... Benim...”

Cümlemi bitiremeden amirimiz Şef Jake Doyle aceleyle ofisinden çıkıp bize yaklaştı. Tom’a ve bana baktı.

“Siz ikiniz bu sabahki toplantıyı kaçıracaksınız. Tam şu anda, Güney Brevard Bulvarı, Onuncu Cadde’de yer alan bekletme havuzundan bir ceset çıkarıyorlar. Kendinizi hazırlayın. İlk müdahalede bulunanlar çocuk olduğunu söylüyorlar.”

4

Geçmiş

Onunla ilk tanıştığında kız on yaşından büyük değildi. Kendisine yaklaşırken tek hatırladığı, ne kadar uzun bir adam olduğuydu. Annesi ve üvey babası Cole ile yaşadığı karavanının ön bahçesinde oynuyordu. Ayakkabıları, çimde tam önüne basana kadar ona dikkat etmemişti. Siyah, parlak ayakkabıları kolunun tamamının uzunluğu kadardı.

“Merhaba, küçük kız,” dedi ve önünde çömeldi.

Kız başını kaldırdığında iri, mavi gözlerini gördü. Adamın elinde gelinlik giyen bir Barbie vardı. Yeni Gelin Barbie serisindendi. Muhteşem bir şeydi. Kitty, Toys “R” Us’da gördüğünden beri bunlardan istiyordu ancak annesi alamayacaklarını söylemişti. Sonra arkadaşı Patricia’ya doğum gününde almışlardı ve Kitty o kadar kıskanmıştı ki neredeyse oyuncağı çalmayı düşünmüştü.

Bebek adamın elinde hareket edince Kitty’nin gözleri yakından takip etti.

“Bu senin olabilir mi?” diye sordu siyah ayakkabılı adam.

Kitty başını iki yana salladı. Gözlerini oyuncak bebeğe dikti. İçinden evet demek gelse de bunu yapamazdı. Ne de olsa bu adam üniforma giymişti. Polis memuruydu ve polise yalan söylenmezdi.

“H-hayır.”

Adam gülümseyip bebeğe baktı. “Emin misin?”

“E-evet, efendim.”

Adam gözlerini kısarak Kitty’ye baktı. “Bana pek inandırıcı gelmedi çünkü bana az önce kaybolduğunu ve bu mahalledeki en güzel kıza ait olduğunu söyledi. Gördüğüm en güzel küçük şey olduğun düşünülürse o ancak sen olabilirsin.”

Bunun üzerine Kitty kıkırdadı. Utanıp ellerini ağzına götürdü. Kızarmasını engelleyemedi. Daha önce kimse ona güzel olduğunu söylememişti. Üvey babası hep ona çirkin ördek derdi ama o anneden doğduğu için asla kuğuya dönüşmeyecekti.

“Bunun senin bebeğin olmadığına emin misin?” diye sordu adam tekrar.

“Benim değil... efendim,” dedi Kitty.

“Eh, ama bence öyle. Al, senin olsun.”

Bebeği ona uzatınca Kitty kocaman açtığı gözleriyle adama baktı. Adam polisti ve okulda polisleri itaat etmeleri gerektiğini öğrenmişti.

“Ben...”

“Al.”

Kitty aldı. Titreyen elleriyle oyuncağı tuttu ve kendine doğru çekti. Küçük Barbie’ye sarılırken gülümsemesini bastıramadı. Polis kıkırdadı. Kitty’nin saçlarını karıştırdı.

“Böyle işte. Ee... ne diyeceksin?”

Kitty yutkundu, o kadar mutluydu ki zar zor içinde tutuyordu. “Teşekkür ederim! Teşekkür ederim, efendim.”

Adam kahkaha attı. “Bana Damian de, ufaklık.”

“Tamam, teşekkür ederim, Memur Damian. Çok teşekkür ederim. Bayıldım.”

“Ben de öyle düşünmüştüm,” dedi adam ve doğrulmadan önce Kitty’nin yanağına parmağıyla nazikçe dokundu.

“Eh, gitsem iyi olur,” dedi. “Sen o bebeğe iyi bak, olur mu?”

“Bakarım, Memur Damian, söz veriyorum. Her gece onunla uyuyacak, gözümü bir kere bile üzerinden ayırmayacağım.”

Adam parmağıyla hayali bir silah yapıp kıza göz kırptıktan sonra döndü ve yolun kenarına park ettiği polis arabasına doğru yürüdü. İçine binip gitmeden önce Kitty’ye bir kez daha el salladı.

Kitty, güzel arabası olan iyi adamın arkasından baka-kaldı, ardından annesine yeni bebeğini göstermek üzere eve koştu.

5

BILLIE ANN

Arabada ikimiz de konuşmadık. Şef konuşurken Tom ile birbirimize hiçbir şey söylememiştik. Sadece o tek çirkin kelimeyi dinlemiştik.

Çocukmuş.

Şimdi ben arabayı Güney Brevard Bulvarı'nın Onuncu Caddesi'yle buluştuğu yere sürerken Tom nihayet sessizliği bozuyordu.

Derin bir iç çekişle.

Çocukları içeren dosyalara çok sık denk gelmezdik ancak Florida'da ara sıra boğulma kazaları olurdu. Genelde tatile gelip havuzlarda başlarını belaya sokan veya girdaplı akıntıya kapılan turistler çıkardı. Nadiren de olsa köpekbalığı ısırmalarıyla karşılaşırđık ancak çoğunlukla ölümcül olmazdı.

Şef Doyle, kızın sudan çıktığında çoktan öldüğünü söylemişti. Benim de çocuklarım olduğu için midem bulanmıştı. Adli tabip, ölümünün ve vücudundaki bir şeyin şüpheli olduğundan bahsetmişti. Aksi takdirde buraya çağrılmazdık. Muhtemelen cinayet söz konusu olduğu için bize ihtiyaçları vardı.

Motoru durdurup Tom'a baktım. "Hazır mısınız?"

Tom yutkundu. Onca şakanın ve iğnelemenin altında koca bir yüreğı vardı. Genelde bu hassas kalbini gizlemek

için komik olmaya çalıştığını düşünürdüm. Ona nazik dev demek klişe olsa da her şey ortadaydı işte.

“Olabileceğim kadar hazırım sanırım.” Bir an Scott’ı mı çağırıyordum diye düşensem de onun raporunu bitirmesi gereken başka bir dosya vardı. Yoksa burada işime yarayabilirdi. Scott, bu tür durumlarda sakın kalabiliyordu.

Bir nefes verdim. “Bu akşam içmemiz gerekecek.”

Dışarı çıkıp polis ablukasına doğru yürüdük. Olay yeri teknik birimi, beyaz minibüsleriyle gelmişti ve ortam, mavi giysili polis kaynıyordu. Rozetlerimizi gösterince biri bize plastik ayakkabılarla eldivenler uzattı.

Adli tıptan iş arkadaşım Doktor Phillips’i gördüm. Ben yaklaşırken genç bir memurla konuşuyordu.

“Tom ve Billie Ann. Tam da beklediğim ikili.”

“Elinde ne var?” diye sordum. Göletin kenarındaki cesede şöyle bir göz attım. Üzerine beyaz morg örtüsü serilmişti.

Doktor Phillips gözlüğünü burnunun üzerinde iterek yürümeye başladı. Ben de peşinden gittim. Tom, müdahale eden polis memuruyla konuşacağı için geride kaldı. Ceset görmekten rahatsız olduğunu bildiğimden gelmemesini sorun etmedim. Uzun bir süre kâbus göreceğimi bilsem de ikimizin aynı sorunu yaşamasına gerek yoktu. Hem, deneyimli olan bendim.

Doktor Phillips çömelip kızın yüzünü görmem için örtüyü kaldırdı. Boş gözlerle havaya baktığını görünce gözyaşlarımı bastırdım.

“Yüce Tanrım,” dedim.

“Gördüğün gibi, elimizde bir kız cesedi var. Bütün gece, belki daha uzun süre suyun içinde kalmış ama yirmi dört saatten fazla diyemem.”

Sakinleşmeye çalışırken yutkundum. Küçük kıza baktığımda aklıma kendi kızım Charlene geldi.

“Kimliğini tespit etmeye yarayacak bir şey var mı?”

Doktor Phillips başını iki yana salladı. “Üzerinde doğru düzgün kıyafet bile yok.”

“Suda mı boğulmuş?” diye sordum.

“Başta öyle sanmıştım.”

Off. Bu hiç hoşuma gitmemişti.

“Ama...”

Doktor iç çekip kızın boğazını işaret etti. Gördüğüm şey, kendimi toparlamam için bir an gözlerimi kapamama yol açtı. Daha önce bu tür morluklar görmüştüm.

“Asfiksiye bağlı ölüm,” dedim. “Boğazı sıkılmış.”

Doktor Phillips başıyla onayladı. “İlk kararım bu olur, evet. Tabii ancak otopsiden sonra kesin bir şey söyleyebilirim. Düşmeden önce öldüğünden emin olmak için onu açıp ciğerlerinde su olup olmadığına bakmam lazım.”

“Birisi bu kıza zarar vermiş,” dedim. “İster öldürsün, ister öldürmesin.”

Bunun üzerine Doktor Phillips nefesini verdi. “Evet ve morluklar, büyük ihtimalle boynuna arkadan dolanmış bir halat ya da ip yüzünden oluşmuş.”

Gözlerimin arasındaki bölgeye masaj yaptım. Kurban çocuksa, hep daha kötü olurdu. “Pekâlâ. Otopsiyi acilen halledelim,” dedim Doktor Phillips’e. Ayağa kalktım. O sürede zavallı kızın kim olduğunu bulmam gerekiyordu.

6

MARISSA

Marissa kendi nabzını duyabiliyordu. Kulaklarında zonkluyor, başka bir şeyi duymasını imkânsız kılıyordu. Kalabalığı iterek geçerken seyircilerin konuşmalarını dinlemeye çalıştı. *Ceset* ve *çocuk* gibi sözcükler duyduğunda ödü koptu. Görmek için gölete yaklaşmak istiyordu.

“Affedersiniz,” dedi, bir adamı iteklerken. Adam sinirle bir şeyler homurdansa da kenara çekildi.

“Affedersiniz. Affedersiniz. Affedersiniz.”

Marissa, polis ablukasını ve onu koruyan memuru görene kadar devam etti. Sonra durdu. Onu kalabalığın için görebilecekleri kadar yaklaşmak istemiyordu. Onun yerine, parmak uçlarında yükseldi ve çok geçmeden, etrafta mavi üniformalı insanlar olduğunu fark etti. Bir ceset bulunduğunu anlaması için yeterliydi.

Kalbi tekledi.

Emma olabilir miydi?

Onu evin her yerinde, hatta tavan arasında bile aramıştı. Bisikletiyle mahallede dolaşmış, göletin etrafı da dahil her yere bakmıştı. Fakat hiçbir yerde bulamamıştı. Tüm gün her yerde onu aramıştı. Eve döndüğünde bayılmış, sonra siren sesleriyle uyanmış ve ambülanla polis arabasının geldiğini görmüştü.

Kalbi küt küt çarparken felç olmuş halde evden izlemiş, ardından nihayet kalabalığa yaklaşacak cesareti bulmuştu.

“Affedersin, orası benim yerim,” dedi arkasından bir ses. “Ve görüşümü kapatıyorsun.”

Marissa dönüp arkasındaki kadına baktı. Kısa boylu ve tıknazdı, üzerinde şöyle yazan bir tişört giymişti:

KISA OLDUĞUMU DÜŞÜNÜYORSAN BİR DE SABRIMI GÖR.

Marissa şaşkınlıkla kadına bakakaldı. “Ben... özür dilerim.”

Yan tarafa geçerek görebileceği başka bir yer buldu. Cesedin bulunduğu inanılan bölge bir engelleyiciyle kapatıldığından kenarındaki küçük yarıktan eğilerek bakmak zorunda kaldı. Ceset bulunduğu haberi yayıldıkça göletin etrafındaki kalabalık artıyordu. Sonuçta şirin küçük kasabalarında her gün olan bir şey değildi. Komşuların gelecek yıllar boyunca konuşacağı bir olaydı bu. Genellikle gördükleri bir çakal hakkında sohbet ediyorlardı ya da birisi bir keresinde sahilde siyah panter gördüğünü iddia etmişti. Çoğu onun sadece büyük bir siyah ev kedisi olduğuna inansa da ara sıra bahsetmeye devam ediyordu. Bir ondan bir de roketatardan.

Lütfen benim kızım değil de.

Kadın polisin cesede doğru yürüyüşünü ve bir adamın örtüyü kaldırışını izlerken Marissa zor zor nefes alıyordu. Muhtemelen kızı olduğunu söyleyerek, hayatının en büyük aşkını kaybettiğinde yaşayacağı şoka kendini hazırladı.

Marissa kızın saç rengini gördüğünde hafif bir nefes verdi. Hareket etmeye çalışsa da hâlâ pek bir şey göremiyordu. Sanki birisi göğsünde oturuyordu ancak örtü tamamen kaldırıldığında en kötü kâbusunda olmadığını yavaş yavaş fark etti.

Emma değildi.

Buna şaşırان Marissa kalkıp geriledi, ardından kalabalığın içine dönerek evine koştu. Kapıyı kapadığında dizlerinin üzerine çöküp ağladı.

Kâbusu olmayabilirdi ama çok daha kötü bir şeye dönüşeceğine dair bir hisse kapılmıştı.

/

7

BILLIE ANN

Tom'u hâlâ olay yerine ilk gelen polis memuruyla konuşurken buldum. Kurbanımızın kimliğini nasıl tespit edeceğimizi düşünerek ona yaklaştım. Doktor Phillips, kızın on dört ile on beş yaşlarında olduğunu söylemişti ancak şimdilik bildiklerimiz bu kadardı. Adli tıbbın dışlerine bakmasını beklemek mi zorundaydık? Kayıp kayıtlarını karıştıracak mıydık? Bildiğimiz kadarıyla kayıp çocuk yoktu; dün ve ondan önceki gün ihbar eden olmamıştı.

“Elinde ne var?” diye sordum.

“Olay yerine ilk gelen Memur Steele’miş,” dedi Tom. “Yakınlarda trafik devriyesindeyken yediyi kırk bir geçte telsizden çağrı almış. Sabah koşusuna çıkan bir kadın cesedi gölette bulmuş. Kadınla konuşup ifadesini aldım ama pek yardımcı olmadı. Şok içindeydi, sadece cesedin suyun üzerinde batıp çıktığını gördüğünü, sonra da acili aradığını söyledi.”

“Tamam, adını şimdilik notlarda tutacağız,” dedim. “Ve kızın kimliğini tespit etmeye odaklanacağız. Mahallede genç bir kızın kayıp olduğunu bildiren oldu mu? Ben duymadım, normalde böyle bir şey olduğunda hemen haberimiz olur. İhbar yoktu, değil mi? Arama ekibi falan?”

Tom başını iki yana salladı. “Yok. Emin olayım diye Şef’i aradığımda hiçbir şey duymadığını söyledi.”

“Bu kızı tanıyan var mı?” diye sordum.

“Ben tanıyorum.”

Dönüp arkama yaklaşan kişiye baktım.

“Memur Craig,” dedim.

Polis teşkilatının en genç üyelerinden biriydi, okuldan yeni mezun olmuştu. Daha birkaç aydır bizimleydi. Memur Hansson ile birlikte okul polisi olarak çalışıyorlardı. Görevleri, okul saatlerinde liseleri ve ilkokulları devriye gezmekti. Aynı zamanda, okul öğleden sonra dağıldığında sorunsuz ilerlemesi için trafiği kontrol etmekle yükümlüydüler. Bu sayede okuldaki çocuklarla bağ kurabiliyorlardı ve bir görevleri de silah getirmeye çalışan çocukları tespit edip hepimizin yürekten korktuğu felakete mani olmaktı.

“Kız liseye gidiyor,” dedi. “Adı Cassandra. Soyadını bilmiyorum ama onu okulda görmüştüm. Bisikletle gidip geliyordu, yani çok uzakta yaşıyor olamaz. Evi Minutemen’de bir yerlerdedir herhalde.”

Başımla onayladım. Mahallenin ana caddesinde yaşayan çocukların çoğu okula bisikletle veya kaykayla gidiyorlardı. Çok fazla elektrikli bisiklet kullanan da vardı ve bu fena halde sinirimi bozuyordu. Charlene ehliyetini almadan önce benim çocuklarım da istemişlerdi ama ben hayır demiştim. Çocukların egzersiz yapmaları gerekiyordu.

Cassandra’nın adını not defterime yazdıktan sonra telefonumu alıp okulu aradım. O isimde çok fazla kız öğrenci kayıtlı olması mümkün değildi. Haklıydım. Tek bir Cassandra vardı. Diana isimli görevlinin söylediğine göre kız birinci sınıftı ve on beş yaşındaydı. Ve bugün okula gitmemişti. Gelen her veliyle konuştuğunu bildiğimden ona meseleyi anlatmadım, dikkatli olmak zorundaydım. Cassandra’nın ailesinin, olayı benden başka birinden öğrenmesine izin vermezdim.

“Cassandra Perez,” dedim, ismini ve adresini yazdığım not defterime göz attım.

Tom uzun bir nefes vererek yanıma geldi.

“Galiba Bay ve Bayan Perez’in günlerini mahvetmek üzereyiz.”

Arabaya yürürken boğazımdaki yumrudan kurtulmaya çalışarak, “Daha doğrusu hayatlarını,” dedim.

Benim de ergenlik çağında çocuklarım olduğundan bunun zor olmak bir yana, yürek parçalayacağını biliyordum.

8

Geçmiş

Birkaç hafta sonraki bir pazar günü, izin günündeyken uğradı. Parlak, siyah ayakkabılı polis memuru evlerinin önünde durarak kapılarını çaldı. Kapıyı öyle kendine özgü bir şekilde çalmıştı ki Kitty onu aylar boyunca hep unutmayacaktı.

Ve her seferinde heyecanlanacaktı.

Anlaşılan Polis Memuru Damian, üvey babasının iyi bir arkadaşıydı ve üvey babası ona kapıyı açarken, Kitty içine sığmayan heyecanıyla ona doğru koştu.

“Selam, Memur Damian,” dedi.

“Selamlar, Kitty,” diye karşılık verdi adam. “Bebekle aranız nasıl?”

Kitty kızardı. Oyuncak bebek hâlâ elindeydi. Onunla uyuyor, banyo yapıyor ve bulduğu her fırsatta onunla oynuyordu. Üçüncü sınıf öğretmeni Bayan Taylor izin vermediğinden artık okula oyuncak götürmek yasak olsa bile okula giderken bebeği çantasına koymuştu. Barbara ve Aiden denen çocuk, Aiden’in okula getirdiği oyuncak kamyon yüzünden kavga ettiğinden beri yasaktı. Bayan Taylor artık izin vermiyordu.

“Artık okula oyuncak getirmeyecek kadar büyüdünüz zaten.”

Böyle deyip geçmişti. Ama Kitty, Barbie bebeğini sırt çantasında tutmuş ve sadece kimse bakmadığında sıranın altından bakmak için çıkarmıştı.

Oyuncağını çok seviyordu.

“Çok iyi,” dedi, gülümseyerek elindeki oyuncağa baktı.

Memur Damian, “Hımm,” dedikten sonra başını yana eğdi. “Bence biraz yalnız görünüyor. Değil mi?”

Kitty başını kaldırdı. Ne demek istiyordu?

Adamın gülümsemesi büyüdü. İyice dost canlısı bir hal aldı.

“Ver bir bakayım ona.”

Bebeği kaptığında Kitty onu elinden alacağından korkarak nefesini tuttu. Sonuçta bebeği ona veren kendisiydi, isterse geri alabilirdi.

Memur Damian bebeğin yüzüne baktı.

“Bence gerçekten biraz yalnız görünüyor,” diye tekrarladı. “Belki arkadaşına ihtiyacı vardır.”

“Ben varım,” dedi Kitty, doğrularak. Bırakırsa hemen kapmaya hazır halde bebeğe uzandı. Memur Damian bebeği geri alamazdı. Kitty buna izin vermezdi. “Arkadaşı benim.”

“Ah, eminim öyledir,” dedi adam, sonra da bebeği ona geri uzattı.

Kitty hemen tuttu, sonra da onu vücuduna bastırarak bir daha bırakmayacağına yemin etti. Ne olursa olsun.

İşte o zaman adam arkasından bir şey çıkardı. “Belki erkek arkadaş ister?”

Kitty elindeki pakete bakakaldı. İnanamıyordu. Karşısında, okuldaki herkesin bahsettiği Ken bebeği duruyordu. Düğün Günü Damat Ken. Bu, Patricia’da bile yoktu.

Kitty’nin ağzı açık kaldı.

“Bence bebeğin bir erkek arkadaş ister, değil mi?” diye sordu Damian.

Kitty ağzı açık halde başını salladı. Gerçekten kendisinin miydi? Ona bir bebek daha mı veriyordu? Doğruysa, sınıfın en popüler kızı olacaktı.

Adamın kendisine uzattığı Ken bebeğe bakakaldı.

“Al bakalım, güzel kız. Artık yalnız değil.”

Kitty bebeği eline alıp kirletmemek için parmağının ucuyla tuttu. Ken çok mükemmeldi ve artık onlarla evcilik oynayabilirdi. Evlenip, Kitty’nin karton kutulardan yaptığı ve pastel boylarıyla boyadığı bir evde yaşayabilirlerdi. Hatta onlara bahçe bile yapabilirirdi. Çok mutlu olacaklardı.

Memur Damian eğilip Kitty’nin buklelerine dokundu. “Herkesin hayatında özel biri olmalı, değil mi?”

Üvey babası, Damian’ı verandada bira içmeye çağırdı. Ona, *kızla oynamayı bırakmasını* söyledi.

Memur Damian, parmağıyla Kitty’nin yanağını nazikçe okşadıktan sonra göz kırpıp gözden kayboldu.

Düzenleme

Ny.ozlem

9

BILLIE ANN

Bayan Perez, ela gözlerini bana dikti. Baştaki şaşkınlığı endişeye dönüşmüştü. Minyon bir kadındı ancak yüz hatları güçlüydü. Kapısının eşiğinde dururken vücudu küçük görünse de zayıf bir kadın değildi. Giydiği kolsuz bluzdan kasları belli oluyordu. Kahverengi saçlarını sıkı bir atkuyruğu yapmıştı ve kâkülünün kısaltılması gerekiyordu. Gözlerinin içine giren saçlarını kenara itti.

“Evet?”

Ona rozetimi gösterdim. Kalbim güm güm atıyordu, boğazım hâlâ düğüm düğümdü. Kadını okuldaki resitallerde ve diğer etkinliklerde görmüştüm. Bir an için Charlene ya da William, Cassandra’yı tanıyor mu diye düşündüm. Tanıyorlardı herhalde. Lise küçüktü. Kasaba da öyle. Etkisi her yerde güçlü olacaktı.

Rozetimi gördüğünde kadının endişeli gözlerini korku ele geçirdi; aklından bin bir türlü senaryo geçirdiğini anladım. Bir sürü şey hayal ediyordu.

“İçeri girebilir miyiz?” diye sordum.

“Evet, evet, tabii,” dedi ve kenara çekildi. Tom arkamdan gelip kısık sesle *hanımefendi* diyerek kadının yanından geçti.

Bayan Perez arkamızdan kapıyı kapattı.

“Mutfağa geçebiliriz,” dedi.

Beyaz mutfak sandalyelerine oturduğumuzda gerginlikle bana baktı.

“Bay Perez evde mi?” diye sordum.

Kadın başını iki yana salladı. “İş gezisinde. Estetik ameliyatlara lazer cihazlar satan Q-Fib adlı şirkette satış temsilcisi. Şimdi Şikago’da. N-ne oldu?”

“Kızınızla ilgili,” dedim, ellerimi ahşap masanın üzerinde kavuşturdum.

“Cassandra mı?” Adını söylerken sesi tizleşmişti.

Başımınla onayladım. “Evet.”

“N-ne oldu ona? Baş belada mı?”

“Bayan Perez... Ben... çok üzgünüm ama bu sabahın erken saatlerinde, Güney Brevard Bulvarı ve Onuncu Cadde bölgesinde genç bir kızın cesedine ulaşıldığını bildirmek zorundayım. Olay yerindeki bir memurumuz teşhis ettiğinden o kızım Cassandra olduğuna inanıyoruz ama emin olmak için kimliğini doğrulamanız gerekiyor.”

Kadın şaşkına dönmüştü. “Cassandra mı? Ama... ama okulda o. Hayır, hayır, hayır. Hata yapmışsınızdır.”

Elindeki telefonla oynuyordu.

“Bayan Perez, en son ne zaman kızınızı gördünüz ya da ondan haber aldınız?” diye sordum. “Arama ya da mesaj olabilir.”

Kadın yutkundu. “Ee, ben... aslında... bu sabahtı. Bakın.”

Mesajlarını açarak bana gösterdi.

Günaydın, tatlım. Umarım harika bir gün geçirirsin. Öğleden sonra yarışın olduğunu unutma. Sevgiler, Annen.

“Mesaj attığınızı görüyorum ama cevap vermemiş,” dedim. “Onu en son ne zaman gördünüz?”

Bayan Perez’in kafası karışmış olmalıydı. Şok, etkisini göstermeye başlıyordu. Ölüm haberini aldıklarında akra-

baların ne yapacaklarını kestirmek zordu. Bazıları saldırı-
ganlaşır, bazılarıysa donup kalırdı. Bir keresinde şok yü-
zünden bir anneyi acile götürmek zorunda kalmıştım.

“Ben... onu dün gördüm, öğleden sonra,” dedi, sesi tit-
riyordu. “Yanağından öptüm, sonra gitti.”

“Saat kaçtı?”

“Üçten biraz önceydi.”

Bunu defterime not ettim. “Sonrasında haber aldınız
mı?”

“O... çocuk bakıcılığı yapıyordu, eve geç geleceğini söy-
ledi. Yani hayır. On gibi iyi akşamlar dileyen bir mesaj ya-
zıp yatağa geçtim.”

“Kimin çocuğuna bakıyordu?” diye sordum.

“Birkaç farklı aileye yardım ediyordu.”

“Dün kimin evine gittiğini biliyor musunuz?”

Bayan Perez şaşkın görünüyordu. “Sanırım kocamın
son ayarladığı kadındı. Kendisini tanımıyorum ama konu-
şur konuşmaz Pete’den adını ve numarasını alabilirim.”

“Tamam. Ayrıca en yakın arkadaşlarının ve telefon nu-
maralarının bir listesini almamız gerek. Ölmeden önce ne-
rede olduğuna dair bir şeyler biliyor olabilirler.”

Sözcük havada asılı kalırken, Bayan Perez gözlerini şok
içinde bana dikti. *Ölmeden.*

“Evet, evet, elbette.”

Not defterime göz attım.

“Dün geceki mesajınıza yanıt verdi mi?”

Bayan Perez mesajlarında gezindi. “Hayır. Sanırım...”
Duraksadı. “Cevap vermedi. Ama soru sormadım, sadece
iyi geceler, tatlı rüyalar dedim. O kadar garip değil diye
düşündüm.”

“Peki bu sabah?” diye sordu Tom. “Odasında olmadığını fark etmediniz mi?”

Bayan Perez bize baktıktan sonra kaldırdığı başını salladı. “Ben... yani, hayır. Genelde okula gitmek için erkenden kalkar. Koşu yarışlarına katılıyor ve hava ısınmadan, sabah altıda idman yapıyorlar. Çoktan gitmiştir diye tahmin ettim.”

Bayan Perez boş gözlerle havaya bakıyordu. “Dün akşam niye cevap vermediğini düşünüyordum ama sadece ergen gibi davranıyordur dedim, anlıyor musunuz?” Şimdi daha hızlı konuşsa da bedeninde artan paniği neredeyse hissedebiliyordum. Daha zor soluk alıp vermeye başladı ve acı çekiyor gibi göğsünü tuttu ancak durumun farkına vardığını anlamıştım.

Başımınla onayladım. Evet, ergenlere annelik yapmanın nasıl olduğunu biraz fazla iyi biliyordum.

“Yani, bana tam olarak ne diyorsunuz?” diye sordu Bayan Perez, hafif bir inlemeyle.

Masanın üzerinden uzanarak eline nazikçe dokundum. “Cesedi teşhis etmek için bizimle gelmeniz gerekecek.”

Tom öne doğru eğildi. “Yanınızda gelmesi için arayabileceğimiz bir akrabanız ya da yakın bir arkadaşınız var mı?”

Kadın o kadar şaşkıncı ki kalbim kırıldı. Gözünden akan bir damla yaşı silse de ağlamaya devam etti. Çok geçmeden kendini durduramaz oldu. Elleri titriyor, kesik kesik nefes alıyordu.

“Kendinizi tutmayın,” dedim.

Kadın burnunu çekip yanaklarını sildi, sonra yaşları bastırırken kısa süreliğine tavana doğru baktı.

“Kız kardeşim var. Çarşıdaki Café Surfnista’da çalışıyor. Benimle gelebilir.”

“Tamam, bana numarasını vererseniz onu arayıp yanımıza gelmesini söyleyeyim,” dedi Tom. “Bunu kendi başınıza yapmak zorunda değilsiniz.”

Bayan Perez başını salladı. Gözleri dolsa da bariz bir şekilde yaşlara direniyordu. Yerinde olsam aynı şeyi yapamayacağımı düşündüm.

“Sonra belki kocanızı aramak istersiniz,” dedi Tom.

“İsterseniz biz arayabiliriz,” dedim.

Kadın başını iki yana salladı. “H-hayır. Ben yaparım.”

Kendini sakinleştirmek için ağır ağır nefes aldıktan sonra bana baktı. Ölüm haberi verirken duygu göstermenin sorun olmadığını öğrenmiştik ama ben gösterirsem, muhtemelen kendimi durduramazdım.

“Ne oldu ona?” diye sordu Bayan Perez.

“Bekletme havuzunda bulundu. Şu anda çok fazla bilgim yok ama otopside sonra...”

“Otopsi... Yani öldürüldüğünü mü düşünüyorsunuz?” dedi hafifçe inleyerek.

“Şu anda bilemiyoruz ama evet, cinayetten şüpheleniyoruz,” dedi Tom.

“Otopside sonra daha fazlasını öğreneceğiz,” diye tekrarladım.

Bayan Perez başını yavaşça salladı. “Ben sadece... bir türlü... Okulda olmadığına emin misiniz? Hep okula gider. Belki bir hata yapmışsınızdır...”

Başımı olumsuz anlamda salladım. “Okulu aradım. Bugün gitmemiş.”

“O zaman, dün çoktan ölmüş müydü? Anlamıyorum.”

“Henüz ölüm zamanını bilmiyoruz ama yakında öğreneceğiz. Şimdilik, bizimle morga gelin yeter.”

10

BILLIE ANN

Polis merkezine dönmüş raporumu yazarken Şef masama geldi. Akşamüstüydü ve Tom'la yeni dönmüştük. Tükenmiştim. Bayan Perez'in morgda kızını teşhis etmesini izlemek kolay değildi. Sonrasında biz dosyayı açmaya dönerken onunla ilgilenecek kriz uzmanları gelmişti. Ancak dürüst olmam gerekirse, pek iyi hissetmiyordum.

“Yardıma ihtiyacım var,” dedi Şef.

“Tabii amirim, ne oldu?”

Masamın köşesine oturdu. “Biraz hassas bir konu.”

“Tamam?”

“Bir kadın var. Birkaç saat önce gelip çocuğunun kaybolduğunu bildirdi. Onunla bizzat konuşmaya vaktim olmadı ama Steele onunla irtibat kurdu.”

İşte şimdi ilgimi çekmişti. “Kayıp çocuk mu?”

“Evet ama bir sorun var... Kadın biraz...” Şakağının yanında daireler çizdi. “Kaçık.”

“Niye? Kayıp çocuk varsa neden seferber olmuyoruz?”

Şef bir nefes verdi. “Eh, aslında... bu çocuk hakkında hiçbir şey bulamadık.”

Kaşlarımı çattım. Hiç mantıklı konuşmuyordu. “Ne demek istiyorsunuz?”

“Güya Emma adında, dört yaşında bir kızmış. Ama öyle bir kızın var olduğuna dair tek bir bilgi yok. Üstelik kadı-

nın ehliyeti ya da herhangi bir kimliği yok, o yüzden arka plan araştırması yapamıyoruz.”

“Kulağa biraz tuhaf geliyor.”

“Evet, öyle. Çocuğun, kreş dahil hiçbir yerde kaydı bulunmuyor. Kadında doğum belgesi, hatta telefonunda bize gösterecek bir fotoğraf bile yok. Memur Steele’i onunla eve, oturduğu mahalleye bakmaya yolladım ama komşular, çocuğu ne gördüklerini ne de duyduklarını söylemiş. Kadınla ne yapacağız bilmiyorum. Öylece başımızdan savamayız. Ama Amber Alarmı* da geçemem çünkü çocuğun varlığına dair bir kanıt, fotoğraf bile yok. Kadın arama ekibi oluşturmamı istiyor ama nasıl yapayım?”

“Yalan söylediğini mi düşünüyorsunuz? Çocuğu yok mu sizce?” diye sordum şaşkınlıkla. Hepsi bana son derece garip geliyordu.

“Bence kadının biraz... kafası karışık. Bilmem anlatabildim mi,” dedi, gözlerini devirerek.

“Çocuğu uydurdu ve bulamıyor, o yüzden de kaybolduğunu düşünüyor yani, öyle mi?”

Şef yine iç geçirdi. “Dediğim gibi. Konu hassas. Kurtulmak istediğim türden. Bugün çok fazla işimiz var.”

“Ve benim konuşmamın işe yaracağını düşünüyorsunuz galiba?”

“Onunla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Çocuğu olduğunu ve onun kaçırıldığını iddia edip duruyor, kimse ona nasıl yardım edeceğini bilmiyor. Sen de kadınsın, acaba...”

Hareket ettirmeye çalıştığı bir atmışım gibi yanaklarıyla ses çıkardı. Sinirimi bozdu. Ama amirim olduğundan hiçbir şey söylemedim. Doyle’a son derece saygı duyuyordum, son üç senedir Şef’imdi.

* Adını 1996 yılında kaçırılan ve öldürülen Amber Rene Hagerman’dan alan Amber Alert, ABD’de kayıp ve tehlike altında olduğuna inanılan çocukların bulunmasına yardımcı olmak amacıyla kullanılan, kamuoyunu bilgilendirmeye yönelik bir acil durum uyarı sistemidir. (ç.n.)

“Onunla konuşayım mı?” diye sordum. “Kadın kadına?”

“Evet, öyle yap. Ne gerekirse,” dedi. “Gerçekten kayıp bir çocuğu olduğunu gösteren bir kanıt bulursan kadını ciddiye almamız gerekecek. Bulamazsan, onu değerlendirilmek üzere psikiyatri aciline gönderebiliriz. Ben bu sonuca giderek daha çok yaklaşıyorum.”

“Tabii, Şef. Ben bir bakacağım.”

Yüzünde gülümsemeyle ayağa kalktı. Omzuma arkadaşça vurdu. “Harika. Sana güvenebileceğimi biliyordum. Kadın aşağıdaki lobide.”

11

MARISSA

Marissa gergin bir şekilde bacağına tıkırdattığı parmaklarına baktı. Üzerinde çiçekli bir bluz olan danışmadaki kadın ona yine gülümsedi. Şefkat gösterse de anlam ifade etmeyen o sahte gülümsemelerdendi.

Marissa kalkıp tekrar kadına yaklaştı. İfadesinden varlığının ve -bir kez daha- kendisiyle konuşmaya çalışmasının canını sıktığını anlayabiliyordu ama devam etti.

“Gelişme var mı?” diye sordu Marissa, endişeyle tırnaklarını kemirirken.

Kadın başını iki yana salladı. “Yakında birini gönderirler.”

“Bir saat önce de böyle demiştiniz,” dedi Marissa. “Çocuğum kayıp. Biri bana yardım etsin lütfen.”

“Elimizden geleni yaptığımızı temin ederim ama bugün yoğun geçiyor,” dedi kadın.

Marissa başıyla onayladı. Bir saat önce de böyle söylemişti. Bir memur ön kapıdan girerek yanından geçti. Kalbi daha hızlı atmaya başladı. Polise başvuracağını hiç düşünmemişti. Onlara güvenmiyor, kendisine yardım edebileceklerine inanmıyordu. Fakat Emma söz konusuysa harekete geçmek, yardım almak zorundaydı.

“Lütfen yerinize geçin, hanımefendi,” dedi kadın. “Birazdan yanınıza gelecekler.”

Telefonu çalınca açtı, o sırada Marissa da siyah, plastik sandalyesine geri döndü.

“Cocoa Beach Polis Merkezi,” diye şakıdı, Marissa beklerken binlerce kez yaptığı gibi.

Sana yardım etmeyecekler.

Marissa kendini sakinleştirmeye çalıştı. Başka ne yapacağını bilmiyordu. Bununla nasıl başa çıkacağını.

Sana inanmayacaklar.

Marissa derin bir nefes verdikten sonra faydası olmayacağına karar verdi. Kızını kendi bulmaya çalışsa daha iyiydi.

Ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdüğü sırada arkasındaki asansör bir ses çıkardı ve kapıları açıldı. Lobiye bir kadın girdi. Minyondu, zayıftı ve kısa saçlarıyla orduda görev yapmış gibi görünüyordu. Sarıyla turuncunun eşsiz bir şekilde birleştiği kehribar rengi gözleri vardı, teni esmerdi.

“Marissa Clemens?” dedi ona bakarak.

Marissa duraksadı. Kapıyı bırakıp yüzünü kadına döndü. “B-benim.”

“Bir dakika konuşabilir miyiz?” diye sordu kadın. “Arkada oturabileceğimiz küçük bir ofis var.”

Marissa başıyla onayladı. Hâlâ kaçma isteği duysa da karşısındakinin kadın olması daha rahat hissetmesini sağlamıştı.

“T-tamam.”

“Ben Dedektif Billie Ann Wilde,” dedi, otururlarken Marissa’nın elini sıktı. Billie Ann, önündeki kâğıtlara göz attı. “Kızınız kayıpmış sanırım?”

“E-evet. Emma, dört yaşında.”

Billie Ann başını salladı. “Peki Emma ne zaman kayboldu?”

“Evimin arka bahçesinde oyun oynuyordu. Çamaşırları yıkamak için bir dakika başımı çevirdiğimde gitmişti.

Fotoğrafını ve doğum belgesini istediğinizi biliyorum ama bende yok. Yardıma ihtiyacım var. Lütfen? Bana inanmak zorundasınız. Lütfen devriyeleriniz kızımı arasın. Saçları kızıl sarı, üzerinde simli tek boynuzlu at olan pembe bir tişört giyyordu. Bir de tütü. Mavi bir tütü.”

Billie Ann, Marissa’nın doldurduğu forma baktı. “Eviniz Güney Brevard Bulvarı’nda, doğru mu?”

Ardından durdu. Billie Ann birkaç saniye boyunca adrese baktıktan sonra başını salladı. Dosyayı kapattı.

“Aslında bakın ne diyeceğim. Beni evinize götürüp nerede kaybolduğunu gösterseniz nasıl olur?”

12

BILLIE ANN

Ufak bir ihtimaldi. Öyle olduğunu biliyordum. Fakat karşımdaki zavallı kadına üzülmüştüm. Bir yanım, söylediğinin doğru olduğuna samimiyetle inanmak istiyordu. Durumda bir tuhaflık vardı ve Cassandra Perez'e yakın, hatta aynı sokakta yaşadığını fark ettiğimde birkaç tehlike alarmı çaldı. İçgüdülerim, bunun tesadüf olmadığını söylüyordu.

Onu polis arabamla evine götürüp önüne park ettim. Evin girişine doğru yürürken, teknik ekibin evinin arkasındaki gölette çalışmaya devam ettiğini görebiliyordum.

"Beni ciddiye aldığınız için teşekkür ederim," dedi Marissa, kapıyı açıp beni evine aldı.

İçeri girerken, "Dün kayboldu demiştiniz, değil mi?" diye sordum. Kapıyı arkamdan kapattım.

"Evet, arkada oynarken bir sincap gördü, sonra da... Sonrasında ne yaptı bilmiyorum. Bir şekilde gölete gittiğinden endişelendim..."

Oturma odasından mutfığa yürüdüğümüz sırada durdu. Odaya göz gezdirdim. Açık bej bir halı serilmişti. Üzerinde çikolatalı süt ya da meyve suyu lekesi yoktu. Bir televizyon, bir televizyon koltuğu ve duvarda bir ayna vardı. Çerçevelerden birinde, *Plaja hoş geldin*, yazıyordu. Kapının yanındaki karonun üzerinde bir çift yetişkin terliğiyle yetişkin parmak arası terliği duruyordu.

Ancak çocuk ayakkabısı görünmüyordu.

Pelüş oyuncak veya televizyonun yanındaki çay partisinin ortasında terk edilmiş oyuncak bebekler yoktu. Yemek masasına akıtmaz bardak veya pastel boya bırakılmamıştı. Mutfağa girdiğimizde buzdolabında fotoğraf ya da ocuk eliyle çizilmiş resimler goremedim. Yalnızca tertemiz, paslanmaz elik yüzeyler dikkat çekiyordu. Tezgahlarda küçük, yağlı parmak izleri yoktu. Pencereler ve aynalar da aynıydı.

“Tam buradaydı, ben de bu pencereden onu izliyor, patates soyuyordum, sonra...”

“Neden bu kadar beklediniz?” diye sordum.

“Ne?” şaşkın ancak delice bir bakış attı.

“Dn kızınızın kaybolduğunu fark ettiğinizde neden gelmediniz?” şef’in haklı olduğunu düşünmeye başlıyordum. Burada ocuk yaşamadığı belliydi. Bu kadın zır deliydi. Başka yolu yoktu.

“Ben... ben...” Cevap arıyor ama bulamıyor gibiydi. “Onu kendi kendime bulmaya çalıştım. Ya da belki eve döner dedim, sonra... sonra Cassandra’yı sokaktaki göletten çıkardıklarında bir an Emma sandım. Ama sonra... sanırım dönmediğini anladım ve...”

“Cassandra’yı tanıyor muydunuz?” diye sordum.

Marissa parmaklarına baktı. “Bana inanmak zorundasınız. Kızım kayıp. Ne yapacağımı bilmiyorum. Başına korkunç bir şey gelmesinden korkuyorum.”

Sadece kaık bir kadın mıydı? Cinayet davaları çoğu zaman gizlendikleri yerden çıkarlardı. Kaç kere işlemediği cinayeti itiraf eden biriyle karşılaştığımı bilmiyordum. Sık sık kendi hikyelerine samimiyetle inanır, gerçekten yaptıklarını dşnlerdi. Bazen aksini iddia etmek zor olurdu.

Bir elimi omzuna koydum. “Marissa? Belki psikiyatri aciline gidebiliriz, ne dersin? Orada sana yardımcı olabilirler.”

Kadın bana dik dik baktı. Gözleri dehşetle büyüdü. “Deli olduğumu mu düşünüyorsunuz? Yalan söylediyimi?”

Dudağımı ısırdım. Muhtemelen kendi hikâyesine inanıyordu, hatta belki gerçekten bir çocuğunu kaybetmişti. Fakat aklının yerinde olmadığına emindim.

“Bence yardıma ihtiyacın olabilir,” dedim. Daha cümlem yeni bitirmişken çimlerin üzerinde bir çift küçük, pembe Crocs gördüm.

“O ne?” diye sordum.

Marissa yutkundu. “Ayakkabıları. Kaybolduğunda geride bir tek bu kalmıştı. Önceki sorunuza cevap vermem gerekirse, evet, Cassandra’yı tanıyordum. Kızıma bakıyordu.”

13

BILLIE ANN

Ofise döndüğümünden beri Cassandra'nın arkadaşlarını, onların ebeveynlerini arıyordum. Onlara vefat haberini verdikten sonra, cinayetinden önceki günlerde nerede olduğunu soruyordum.

O sırada Scott ve Tom da Cassandra'nın bakıcılık yaptığı diğer iki aileyle konuşuyorlardı. Tom ailelerden birini ziyaret ettikten sonra polis merkezine dönüp karşıma oturdu. Gözlerimi bilgisayardan kaldırdım.

“Bir şey bulduğunu seziyorum.”

Bir nefes verip sandalyesine yaslandı. “Az önce, Cassandra'nın ayda iki kez çocuğuna baktığı Bayan Cornwell'le konuştum, olay giderek daha ilginç bir hal alıyor.”

Başımı salladım. “Devam et.”

Tom çenesini sıvazladı. “Bana Cassandra'nın altı ay boyunca yedi yaşındaki kızına baktığını ve onu çok sevdiğini söyledi. Güvenilirmiş, çocuk hep vaktinde yatağa gidiyor-muş ve aralarında özel bir bağ varmış.”

“Ama?”

“Ama... birazcık daha kurcalayınca Bayan Cornwell ağlamaya başladı.”

“Cassandra'ya mı üzölmüş?” diye sordum, bunun doğal olduğunu düşünerek.

“Evet, o da var ama başka bir şey daha var.”

“Ne gibi?” İyice meraklanmıştım.

“Sık sık kocası Eric’in, Cassandra’ya biraz fazla ilgi gösterdiğinden endişe ettiğini söyledi. İş bittikten sonra hep Cassandra’yı eve bırakıyormuş, kız kaybolmadan önceki pazar günü de aynı şeyi yapmış.”

“Fazla ilgi göstermek derken neyi kastediyormuş?”

“Ben de sordum ve kocasının kızıdan hoşlandığını anladığını, onu gördüğünde yüzünün güldüğünü ve epey sohbet ettiklerini söyledi. Kafasında kurduğunu düşünse de Cassandra kaybolduktan sonra haklı olabileceğinden endişe etmiş. Kocasının kendisini aldattığından şüphelenmiş.”

“Cassandra’yla mı?” diye sordum, dehşet içinde.

“Söylemek istemedi ama bu konuda endişe duyduğundan bahsetti,” dedi Tom.

“Kocasıyla konuştun mu?”

“Henüz konuşmadım.”

“Adamla bir an önce konuşmamız lazım.”

Tom başıyla onayladı. “Tabii ki. En yakın zamanda iletişim kurmaya çalışacağım.”

Ben de başımı sallayıp gülümsedim. “İyi iş çıkardın, Tom.”

Tom gülümseyerek kendi masasına geçti. “Sağ ol, amirim.”

Birkaç dakika boyunca sessizce oturduktan sonra Scott bir ses çıkardı. “İl, amirim?”

“Evet?”

“Marissa ölmüş,” dedi, lafı hiç dolandırmadan.

Başını bilgisayardan kaldırdığında gözleri benimkilerle buluştu.

“Ne dedin sen?”

“Marissa Clemens dokuz yıl önce ölmüş.”

“Anlamadım?”

“Ölü yani. Öyle biri yok. Daha doğrusu eskiden vardı. Marissa Clemens öldüğünde yetmiş iki yaşındaymış.”

Ona bakakaldım. “Başka bir Marissa Clemens olamaz mı?”

“Cocoa Beach’de yok,” dedi. “Hatta Brevard County’de.”

Scott boşlukları doldurmamı bekler gibi sessizleşti. Ancak yapamadım. Gözlerimin arasında bir kırılganlık belirdi.

“Ciddi misin sen?”

“Kalp krizi kadar ciddiylim.”

“Ama hiç mantıklı değil,” dedim. “Hem kendisi hem de çocuğu yok. Bu nasıl mümkün olabilir?”

“Emin değilim,” diye cevapladı Scott. “Arabası ya da ehliyeti olmadığını öğrenmiştik, hatırlıyor musun? Bak şimdi, çalıştığını söylediği Cape Canaveral’daki hastaneyi aradım. Orada çalışmıyor. Sonra etraftaki tüm hastaneleri aradım ve onlar da adını duymadıklarını söylediler.”

“Yani hemşirelik yapmıyor mu? Ve hiçbir yerde kaydı yok, öyle mi? Nasıl para kazanıyor? Çalışıyor mu bari?”

Bu sırada Şef ofisinin kapısını duvara çarparak dışarı çıktı. Bana ters ters bakınca asabi olduğunu anladım.

“Wilde, buraya gel, hemen.”

Masamdan kalkıp Şef’in yanından ofisine geçerken Tom ve Scott bana cesaret verircesine baktılar. Şef arkamdan kapıyı kapattı. Hareketleri saldırgandı.

“Otur.”

Oturdum. Meselenin ne olduğunu tahmin ediyordum.

“Bak, Şef...”

“Var olmayan bir çocuk için arama ekibi mi oluştur-
dun?” dedi, otururken. “Yeterince iş yükümüz yok mu sen-
ce? Bir de hayaletlere yönelik, küçük bir arama mı ayarla-
mak istedin?”

“Bak, Şef, kadının evine gittim. Haklısınız, ilk bakışta çocuğu yokmuş gibi görünüyor ama ben ona inanıyorum. Bahçesinde pembe Crocs ayakkabılardan vardı.”

“Ah, tamam o zaman,” deyip gözlerini devirdi.

Kendimi sakinleştirip daha sonra pişman olacağım bir şey söylememek için dudağımı ısırđım. Şef’in her fırsat bulduğunda beni küçümsemesi canımı sıkıyordu. Bunu başkalarına yapsa da en sık ben çekiyordum.

Bana sürekli *tatlım, canım, güzellik* diyordu.

Ofisinin penceresinden dışarı baktığımda gözlerim Scott’inkilerle buluştu. Cesaret vermek için başparmağını kaldırıp gülümsedi. Ben de ekibimin arkamda durmasına sevinerek gülümsemesine karşılık verdim. Beni desteklediklerini biliyordum.

Soğukkanlılığımı korumaya çabaladım. Kimsenin içgüdülerimi sorgulamasına izin vermeyecektim. Bu kadına yardım etmem gerekiyordu. Öyle hissediyordum.

Şef devam etti. “Yani, bu kadının çocuğı olmasa bile ayakkabıları almış, hatta bir yerden çalmış olması mümkün. Bunu hiç düşündün mü, Wilde? Bazı insanlar doğruyu söylediklerine ikna etmek için çok ileri gidebilir. Benden söylemesi! Bugüne kadar yeteri kadar delilik gördüm. Benim kadar tecrübe kazandığında sen de göreceksin.”

Başımı iki yana salladım. Hayır. Böyle düşünemezdim. Bu kadar şüpheli olamazdım. O ayakkabıları gördüğüm anda yakın zamanda onları giyen bir kız olduğunu anlamıştım. Ve o kız ortadan kaybolmuştu. Annesi ve herhangi bir kimliğı, fotoğrafı ya da etrafta oyuncağı olmaması bir hayli tuhaf mıydı? Kesinlikle. Fakat bu olayda içgüdülerimi dinlemem gerekiyordu. Önemli olduğuna dair güçlü bir hisse kapılmıştım. Küçük bir kızın hayatı söz konusuydu. Bunu hafife alamazdım. Almayı reddediyordum.

“Şef, uzak bir ihtimal gibi geldiğinin farkındayım ama ya yanılıyorsak?” dedim. “Ya gerçekten de tehlike altında bir çocuk varsa? Başına bir şey gelse kendinizi affedebilir misiniz? Ben affedemem.”

İç çekip sandalyesine yaslandı. Gözleri benimkileri delip geçiyordu. Diliyle, kafa yorar gibi bir ses çıkardı. Sinirim bozuldu. Burada durmuş, kaynaklarımızı kız için harcasak mı diye düşünürken kıymetli vaktimizi ziyan ediyorduk.

Üstelik kayıp bir çocuktan söz ediyorduk!

Tartışacak ne vardı ki?

“Peki Cassandra Perez dosyası?” diye sordu, parmağını ahşap masaya vururken. “Bence önceliğimiz o olmalı. Birisi genç bir kızı öldürüp gölete attı. Boğulup çöp gibi fırlatıldı. Hiç adil değil. Beni o kadar sinirlendiriyor ki. Kasabamda böyle şeyler olmamalı. *Benim* kasabamda. Bu işin çözülmesini, o katilin içeri tıklmasını istiyorum. Haber duyulduğu anda küçük topluluğumuzu korku saracak. Panik yayılmadan önce bu katilin yakalanmasını istiyorum. Senin işin bu. Tuhaf bir kadının zihninde yaşan kayıp çocukları aramak değil.”

“İkisini aynı anda yapabilirim.”

Bana pek inanmıyormuş gibi baktı. Vazgeçmeyecektim. Onu ikna edebileceğimi biliyordum.

“Bence iki dosya bağlantılı,” diye ekledim. “Anne, Cassandra’nın çocuğuna baktığını iddia ediyor. Bu konuda epey kararlı. Küçük bir kız gerçekten kayıpsa ve biz onu bulmaya çalışmazsak kendimi asla affetmem. Siz de öyle.”

Şef gevşedi. Bu yeni bilgiyle dikkatini çekmiş olmalıydım. Telefonu çalınca konuşmak için çıkmamı istediğini anladım.

Sinirle homurdandı. “Peki. Hafta sonuna kadar vaktin var. Ancak bu kadarını kabul ederim.”

Yumruğumu sıktım. Nihayet pes etmişti. “Teşekkürler, Şef. Doğru kararı verdiniz.”

“Ama o kadar. O zamana kadar bir şey bulmazsan bu işi bırakıp başka dosyalara odaklanacaksın. Ayrıca dikkatini Perez dosyasından ayırmayacaksın, anladın mı? Şu anda

birincil önceliğimiz o. Tartışmasız. Önüne başka bir şey geçmeyecek.”

“Anladım, Şef. Katili ben de yakalamak istiyorum. İnanın bana.”

“O zaman işe koyul.”

Bu fırsata minnettar halde başımı salladım. Gitmek üzere kalktığımda Şef bir elini kaldırarak beni durdurdu. Telefonu eline alsa da henüz açmamıştı. Hâlâ çalışıyordu.

“Wilde, bir şey daha var.”

“Evet?”

Gözlüğünün üstünden bana baktı. “Bu konuda hata yaptıysan ve sonuçsuz kalırsa bahane duymak istemiyorum. Anlaşıldı mı? Sonuçlarına sen katlanacaksın. Umarım farkındasıdır.”

“Evet, Şef.”

Ardından onu haksız çıkarmaya kararlı halde ofisinden çıktım. Tom ile Scott’ın masalarının önünden geçerken destek bakışları attılar ama benim için endişeli olduklarını anlamıştım. Büyük bir risk alıyordum ve başarılı olmazsam kariyerimi tamamen mahvedebilirdi. Tabii ben o kadar endişeli değildim. En azından kendim için.

Ne var ki Emma için fazlasıyla endişeliydim.

14

Geçmiş

Memur Damian hızla düzenli bir misafir olmuştu. Kitty'nin annesi de dahil herkes ziyaretlerini hoş karşılıyordu. Kadın, en azından haftada bir, çoğunlukla hafta sonları onu akşam yemeğine davet ediyordu ve gece boyunca karavanlarının oturma odasında bira içiyorlardı.

Kitty onun misafirlğe geldiği zamanları çok seviyordu. Geç saate kadar uyanık kalabiliyordu ve sanki etrafındaki herkes değişiyordu. Annesinin ve üvey babasının keyifleri yerine geldiğinden Kitty'ye ya da birbirlerine eskisi kadar bağırıyorlardı.

Aylar geçtikçe, Kitty kendini Memur Damian'ın ziyaretlerini daha çok beklerken buldu. Pencerenin kenarında durup onun arabasıyla evin önüne gelişini izliyor ve yaklaşan yüzünü görünce heyecanlanıyordu. Damian hep hediye getiriyordu: Kitty'nin okuması için yeni bir kitap, buraya gelirken bir milyoncuda gördüğü ve "kendisine bakarak buranın en güzel kızına gitmek için yalvaran" tatlı, pembe bir ayıcık ve annesiyle üvey babasına bir sürü bira. Kitty, adamın her daim ne getireceğini bilmesine bayılıyordu.

Bir akşam, oturma odasında *American Idol* izlerlerken Memur Damian eğilip Kitty'nin kulağına fısıldadı.

"Hey, sana bir sürprizim var, güzel kız," dedi. "Bu hafta sonu Disney World'e birkaç bilet ayarlamayı başardım. Cumartesi günü ikimiz gitsek nasıl olur?"

Kitty'nin kalbi tekledi. Pek çoğunun yakınında yaşıyor olmalarına rağmen hiç eğlence parkına gitmemişti, annesine göre çok pahalılardı. Üstelik en çok Disney'i denemek istiyordu. Sınıfındaki herkes gitmişti, hatta bazıları yılda bir ya da iki kez gidiyorlardı. Memur Damian'la günü geçirme düşüncesi içinin heyecanla kıpır kıpır olmasına neden oldu.

“Evet, lütfen!” diye haykırdı.

“Ama annenin izin vermesi lazım,” dedi Damian, sonra kanepede Cole'un yanında duran annesine baktı.

Kitty beklentiyle iri iri açılan gözlerini annesini dikti. Evet diyecek miydi?

“Lütfen, anne, gidebilir miyim? Lütfen?”

Annesi elindeki birayı bırakmadan dalgın gözlerle ona baktı. Ardından gülümsedi. Geveleyerek konuşsa da Kitty sözcüklerini gayet iyi duyabiliyordu. “Tabii. Git. Eğlen.”

Kitty ayağa sıçradı. “Yaşasın! Duydun mu, Memur Damian? Gidebilirmişim.”

Adam da heyecanla gülümsedi. “Duydum. Çok mutluyum.”

Kitty ellerini çırpı. “İple çekiyorum. İnanamıyorum. Hız trenine bineceğiz, pamuk şeker yiyeceğiz ve... şeker yiyeceğiz ve...”

“Bu kadar iyi davrandığı için ona doğru düzgün teşekkür et,” dedi Cole. “Git kucağına otur, kızım.”

Memur Damian'ın yüzü mutlulukla ışıldadı. Ona yaklaşmasını işaret etti. Kitty tereddüt etti. Cesaret etse mi bilemiyordu.

“Sorun değil, kızım,” dedi üvey babası, onu teşvik ederek. “Adam polis sonuçta, söylediğini yapsan iyi olur.”

Doğruydı. Adam polisti ve polisin söylediğini yapması gerekiyordu. Haklıydı. Okulda böyle öğretmişlerdi.

“Kanunlarla başın belaya girsin istemezsin, değil mi?” diye ekledi, sonra da arkadaşına göz kırptı. “Hadi.”

Kitty yutkunarak yanağının iç tarafını ısırды. Gerilmişti. Memur Damian’ı gerçekten ama gerçekten seviyor ve yanlış bir şey yapmaktan korkuyordu.

“Gel, güzel kız,” dedi Memur Damian, kollarını açarak. “Yaklaş.”

Kitty bir an, sorun olmadığından emin olmak için annesine doğru baktı. Onun onaylamadığı bir şey yapmak istemiyordu. Onu kızdırmak istemiyordu. Fakat annesi sızmıştı. Gözleri kapalıydı, yavaş nefes alıyordu ve başı kanepe’nin arkasına yaslıydı.

Memur Damian uzanıp Kitty’yi kucağına çekerken Cole kahkaha attı. Kitty hem gergin hem de mutlu hissederek oturdu. Kendisinden gerçekten hoşlanıyordu, değil mi? Kitty de ondan hoşlanıyordu. Hem de çok.

15

BILLIE ANN

“Bana yardım etmezsen ben de sana yardım edemem.”

Gözlerimi karşımdaki Marissa’ya diktim. Emma hakkında daha fazla bilgi almak ve bir umut, hakkındaki gerçeği ve kim olduğunu öğrenmek amacıyla onu merkeze çağırmıştım. Ancak yarım saattir konuşmamıza rağmen hâlâ daha fazlasını öğrenememiştim. Masamda oturuyorduk ve Marissa, 1947’de kurulduğundan beri polis teşkilatımızın ve şeflerinin tarihini gösteren fotoğraflarla dolu duvara bakıp duruyordu. Bilerek gözlerimden kaçtığını hissetmem, bana yalan söylediğini ya da en azından gerçeği söylemek istemediğini düşündürüyordu. Ona nasıl yardım edeceğimi bilmiyordum.

“Size ne desem bilemiyorum,” dedi.

“Tamam, tekrar deneyelim.”

Üçüncü kahvemi içiyor olsam da yorgunlukla burun kemerimi sıktım. Yine tüm gece Joe’yla tartışmıştık. Baştaki bilgiyi sindirdikten sonra bana öfke göstermeye başlamıştı; sadece “her şey yalan mı” öğrenmek istiyordu. Onu sevdiğimi defalarca söylesem de artık bana inanmıyordu. Sonra her gün kendisine dönmem için dua ettiğini söylemeye başlamıştı. Geçici bir durum olması ve bunun farkına varmam için dua ediyordu.

Bu beni, öfkesinden ve hüsrانından daha çok etkilemişti. Resmen kendim olmayı bırakmamı istiyordu. Tanrı’dan varlığımı değiştirmesini istiyordu.

“Geçmeyecek,” demiştim ona. Ve şimdi sinirlenme sırası bendeydi. Bunu kendime itiraf edememiş olmam onun suçu değildi. Hayatta kalmak için yıllarca bu yanıımı bastırmıştım. Elbette bunlar onun suçu değildi. Fakat benim suçum da değildi. Ve Joe öyleymiş gibi hissettiriyordu. Sanki onu kandırmışım gibi.

“Hâlâ çocuğunun bir tane bile fotoğrafı ya da doğum belgesi olmamasının sebebini anlamıyorum,” dedim Marissa’ya.

“Buraya taşındığımızda doğum belgesini kaybettim.”

“Ne kadar zaman önceydi bu?”

“Hatırlamıyorum. Üç yıl sanırım.”

“Peki nereden taşındınız? Emma nerede doğdu?”

“Kuzeyde, Florida’nın bir yerinde.”

İç çektim. Yine muğlak cevaplar veriyordu. Sürekli böyle yapıyordu, bu yüzden kendisine yardım etmemi istemediğini düşünmeye başlıyordum. Ne zaman daha derine inmeye çalışsam soruyu geçiştirip işime yaramayan saçma sapan bir cevap veriyordu. Hâlâ hakkında çok az şey biliyordum. Ancak bana yalan söylediğini bilmek canımı sıkıyordu. Vaktimi boşa mı harcıyordu? Emma diye biri var mıydı?

“Peki babası?”

Başını iki yana salladı. “O önemli değil.”

“Olabilir ama. Emma’yı almış olabilir mi? Çocukları genelde kendi ebeveynleri kaçıır.”

Parmakları gergin bir şekilde su şişesine dokundu. Etiketiyle oynuyor, onu yırtıyor, masada ufak kâğıt parçaları bırakıyordu. Bana söylemediği bir şey vardı ama ne? Anlamadığım da buydu zaten.

“Düşmanın var mı? Çocuğunu alarak sana zarar vermek isteyecek biri?” diye sordum.

Başını salladı. “Emma’yı kimse bilmiyor.”

“Ben de bunu anlamıyorum zaten,” dedim. Bu kadına giderek daha çok kızıyordum. “Neden onu sır gibi sakladın? Neden seni hiçbir yerde bulamıyoruz? Birinden mi korkuyorsun?”

Gözlerini yere çevirdi. Rahatsız olduğu belliydi. Yine de sorumu cevaplamadı. Bir nefes verip devam ettim.

“Cassandra’nın Emma’nın bakıcısı olduğunu söylemiştin. Onunla ilişkin neydi? Ailesiyle?”

Yine cevap vermedi.

“Cassandra büyük ihtimalle Emma’nın kaybolduğu gün öldürüldü. Senin...”

Marissa başım iki yana salladı. Aniden ayağa kalkıp gürültüyle sandalyesini geriye iterek lafımı böldü.

“Artık çıkabilir miyim? İşe gitmem lazım.”

Hayal kırıklığı içinde arkama yaslandım. “İstediğin zaman gidebilirsin. Ama her şeyi anlatmayarak işimi kolaylaştırmıyorsun.”

Kollarını kendine dolayarak yürüdü ve kapıya uzandı. Sonra durdu ve dönüp bana baktı.

“Onu sır gibi sakladım çünkü birinin alacağımdan korktum. Bu yüzden.”

Doğrudum. “Kim? Kimin alacağından korktun?”

Gözlerini benimkilere dikti. Orada beni neredeyse ürkten derin bir korku gördüm. Bu kız korkuyordu. Sadece neyden korktuğunu ve neden bana söyleyemediğini çözmemiştim.

“Sana yardım etmeye çalışıyorum, Marissa. Söylesen olmaz mı?”

Birkaç saniye boyunca düşünüyor gibi görününce neredeyse konuşacak sandım ama sonra yüzünü karanlık bir gölge kapladı ve kendini kapattı.

Başını sallayarak, “Hepsi hataydı,” dedi. “Özür dilerim. En baştan yanınıza gelmemeliydim. Polisin bana yardım edeceğini sanmam aptalcaydı. Unutun gitsin.”

Ardından çıkıp gitti.

16

ASHLEY

Akşam beklenenden güzel geçti. Ashley Wittman, Bryan'la buluşması konusunda biraz gergindi. İnternet buluşmalarına yabancı olduğu için değildi; yıllardır internette aşkı arasa da şansı hiç yaver gitmemişti. Hayır, gergindi çünkü bu adamla haftalardır konuşuyordu ve ondan hoşlandığını çoktan anlamıştı. Kişiliğini seviyordu, iyi eğitiliydi ve üstüne üstlük çok ama çok yakışıklıydı. En azından fotoğraflarında. Onunla defalarca FaceTime'da da konuşmuştu, o yüzden profil fotoğraflarındaki kadar yakışıklı olmadığını bilse de ona yakındı.

Doğru kişi olabilir. Nihayet beklediğim adamı bulmuş olabilirim.

Ashley son kez aynada kendine baktıktan sonra dairesinden çıktı. Bu düşünce onu hem keyiflendiriyor hem de korkutuyordu. Umut etmekten, yine aynı şeyi düşünmekten korkuyordu çünkü defalarca hayal kırıklığına uğramıştı.

Fakat akşam devam ederken, Ashley kendini Bryan'a iyice çekilirken buldu. Her şeyden bahsediyorlardı ve Ashley uzun zamandır yapmadığı kadar gülüyor, gülümsüyordu. Seçtikleri restoran rahat ve samimiydi, mum ışığı Bryan'ın yüzüne kalbini tekleten bir şekilde yansıyor.

Güzel yemekten sonra arabasına yürürlerken Bryan elini tutup nazikçe sıktı.

"Bu akşam harika vakit geçirdim," dedi usulca.

Ashley yüzünde hafif bir kızarıklıkla ona gülümsedi. Neden yeniden liseli bir kız gibi hissediyordu?

“Ben de,” diye cevapladı.

Bryan yaklaşıp düşmüş bir tutam saçını yüzünden uzaklaştırdı. Gözleri, Ashley’ninkilerle aradığı cevabı bulunca aralarındaki boşluğu kapattı. Dudakları ilk kez bu-
luşurken Ashley kalbinin heyecanla pır pır ettiğini hissetti. Bryan öpücüğü derinleştirdi, Ashley’yi iyice kendine çekerken dili ağzını keşfetti. Ashley bu anın sonsuza dek sürmesini dileyerek hafifçe inledi.

Nefes nefese geri çekildiler. Bryan eğilip kulağına fısıldadı. “Hadi, evime geçelim.”

Ashley bir an tereddüt etti. Erkendi ama Bryan nedense yeni bir şeyin başlangıcı gibi hissettiriyordu. Ashley başını salladığında Bryan bir kez daha elini tutup onu arabasına yönlendirdi.

Eve gidiş yolu heyecanla doluydu, Ashley arabayı süren Bryan’a bakıp duruyordu. Ona mı öyle geliyordu, yoksa Bryan akşamın erken saatlerine göre daha mı yakışıklı görünüyordu? Farklı bir havası vardı ve özgüvenli tavırları çekiciliğine çekicilik katıyordu.

Umutlarını düşük tutması giderek güçleşiyordu.

Sakin ol bakalım. Sonuçta annesiyle yaşayan tuhaf bir tip çıkabilir. Belki de bebek kafaları topluyordur.

Dairesine vardıklarında Bryan onu içeri alarak anında tutkulu bir öpücüğe çekti. Ne annesi vardı ne de duvarları süsleyen raflarda veya cam vitrinlerde, spot ışıklarının altında sergilenen bebek kafaları. Ashley paranoyak davrandığına karar verdi. Kendini tam anlamıyla, hiçbir çekincesi olmadan bırakma zamanı gelmişti. Bir kez olsun tamamen teslim olmaya karar verdi.

Ya şimdi ya hiç.

Ashley, Bryan'ın ağzının içinde inledi. Bryan onu kaldırıp yatak odasına taşırken vücudunu ona yasladı. Taşırken kendini tüy kadar hafif hissediyordu.

Odaya girer girmez Bryan'ın elleri üzerindeydi; elbisenin kumaşını çekiştiriyor, boynuna öpücükler konduruyordu. Bryan onu soyarken Ashley de parmaklarını saçlarına doladı ve çok geçmeden ikisi de çırlıçıplak halde yatakta birbirlerine dolandılar.

Bryan'ın dokunuşu elektrik gibiydi, Ashley'nin içinde daha önce deneyimlemediği bir ateş yakıyordu. Üç yıldan fazla çıktığı Alex ile bile böyle hissetmemişti. Farklı bir şeydi bu. Çok daha yoğun. Bryan ona nasıl dokunacağını, neresini öpeceğini, onu nasıl zevkle inleteceğini çok iyi biliyordu. Saf şehvet ve tutku dolu bakışı Ashley'ye hiç hissetmediği kadar güzel ve arzulanmış hissettiriyordu.

Birbirlerinin vücutlarını keşfederken, Ashley tek gecelik bir ilişkiden fazlasıymış gibi hissetmekten kendini alamadı. Aralarında tam olarak anlam veremediği bir bağ vardı ve karşı konulmazdı. Öpücüklerine ve ona sarılmasına bakılırsa Bryan da bunu hissediyordu.

Sanki Ashley'yi bırakmak istemiyordu.

Yatak odasının dışındaki dünyayı unutarak sevişirken saatler geçti. Birbirlerinde, hazlarında ve o anda kayboldular. Nihayet terli ve bitkin halde birbirlerinin kollarına yığıldıklarında Ashley bunun henüz başlangıç olduğunu anlamıştı. Böyle bir sürü gece yaşayacaklardı. Yorucu ama keyifli geceler.

Ashley daha sonra, onu kendisini gülümseten yakışıklı yüzüyle uyur halde görmeyi bekleyerek gözlerini açtı.

Ancak Bryan yoktu. Yataktaki yeri boştu.

Ashley, ondan bir iz aradı. Yanlış bir şey mi yapmıştı? Zihni sorularla doluyordu ve her biri öncekinden daha korkunçtu.

Tam o sırada banyodan gelen su sesini duydu. Bryan'ın yalnızca duş aldığını fark edince rahatladı. Sakinleşmek üzere yeniden uzandığında kalbi hâlâ deli gibi atıyordu.

Her zamanki gibi aptallık ediyorsun, Ashley. Şapşalsın.

Fakat saniyeler geçtikte Ashley'nin kaygısı yine yükselmeye başladı. Bryan çok uzun süredir duştaydı. Bir sorun olduğu hissini içinden bir türlü atamıyordu.

Nihayet daha fazla dayanamayarak yataktan çıktı, Bryan'ın yere attığı tişörtünü giydi ve banyoya yürüdü. Bir anlık tereddüdün ardından kapıyı hafifçe tıklattı.

“Bryan?” diye seslendi çekinerek. “İyi misin?”

Cevap gelmedi, banyoda ses yoktu. Kapıyı ağır ağır iterken Ashley'nin yüreği ağzındaydı.

Karşısındaki manzarayı görünce şokla irkildi.

17

BILLIE ANN

Cassandra'nın öldürülmeden önce nerede olduğuna dair cevapları deli gibi ararken vaktimizin ve kaynaklarımızın azaldığını hissediyordum. Nereye gitsem, onu öldürüldüğü günden önce gören insanlara rastlıyordum ancak kimse bir terslik hissetmemişti. Onu cumartesi akşamı son gören kişi Bay Cornwell'di ve şimdiye kadar ondan bir şey çıkaramamıştık. Tom adamı sorgulasa da o gün Publix'te çalışıyordu, üstelik yanında tanıklık edecek birkaç iş arkadaşı vardı ve güvenlik kameralarında hakikaten markette olduğu görünüyordu. Fakat vardiyası iki buçukta bitmişti ve sonrasında sahilde yürüyüp dört buçukta eve döndüğünü söylese de bu süre zarfında tanığı yoktu. O yüzden benim için önemini koruyordu.

Scott ve Tom, alışveriş merkezi, atari salonu, kütüphane, park gibi Cassandra'nın sık sık gittiği yerleri kontrol etmiş, oradaki insanlarla konuşmuş ve onlara kızı sormuşlardı. Ben okuluna bile gitmiştim ancak müdür, olağandışı bir şey fark etmediğini söylemişti. Cassandra, hiç devamsızlık yapmayan ve herkesin arkadaşı olarak tanınan, çalışkan bir öğrenciydi. Tuhaf gelen bir şey yoktu. Bir tek Cassandra'nın babasıyla konuşmamıştım.

Evlerine gittiğimde, kapıyı Bayan Perez'in kız kardeşi açtı. Beni oturma odasına davet etti. Orada içler acısı bir görüntüyle karşılaştım: Cassandra'nın annesi odanın bir

köşesine çökmüş ağlarken, babası olduğunu tahmin ettiğim bir adam heykel gibi duruyor, boş gözlerle bakıyordu.

Boğazımı temizlesem de bana bakmadılar. Babanın yanına giderek elimi uzattım.

“Ben Dedektif Billie Ann Wilde,” dedim.

Adam elimi sıkmadı, hatta yüzünü bana dönmedi bile.

“Yeni haber mi getirdiniz?” diye sordu sadece.

Derin bir iç çektim. Hiç iyi hissetmiyordum. Kıymetli kızlarının başına gelenleri öğrenerek onlara bir son bulmayı çok istemiştim. Ancak hâlâ hiçbir yere varamamıştım. Daha fazla bilgiye ihtiyacım vardı.

“Henüz değil ama bütün gücümüzle çalıştığımızı...”

Adam bir elini kaldırarak beni durdurdu. “Teselliye kendinize saklayın. Biz sonuç görmek istiyoruz. Kızımız vahşice elimizden alındı ve adaletin tecelli ettiğini görmek istiyoruz. Çok mu?”

Başımı iki yana salladım. “Tabii ki hayır. Bu yüzden buradayım zaten. Cassandra’nın birlikte takıldığı başka arkadaşı var mıydı acaba?”

“Sık sık koşu ekibiyle birlikteydi,” diye cevapladı annesi usulca. “Her sabah alıştırma yapıyorlardı, bazen de akşamüstü buluşuyorlardı. Ayrıca hafta sonları birlikte yarışmalara gidiyorlardı, bazen şehir dışında oluyordu.”

“Bana takımdaki en yakın arkadaşlarının isimlerini vermeniz mümkün mü?” diye sordum.

Annesi başıyla onayladı. Yapışkanlı not kâğıdına üç isim yazdıktan sonra kâğıdı bana uzattı.

“Teşekkür ederim,” dedim. “Bir şey daha var.”

“Evet?” dedi Bayan Perez.

“Cassandra’nın öldürüldüğü gece baktığı söylenilen kız. Onu ve annesini ne kadar tanıyorsunuz?”

Bayan Perez şaşkın görünüyordu. “Onlarla hiç tanışmadım. Dediğim gibi, o işi ayarlayan Pete’di.”

“Onu yakından tanıyor musunuz?” diye sordum Bay Perez’e.

Babası dönüp, kederle ağırlaşmış gözlerle bana baktı. Başını salladı. “Sokağın aşağısında, göletin yanında yaşıyor. Açıkçası hiçbirimiz çocuğu görmedik ama annesiyle konuştum, çocuk bakıcısı aradığını söyleyince Cassandra’yı önerdim. Ona git kadınla konuş dedim, sonra da işi aldı işte.”

“Neden o kadını soruyorsunuz?” dedi Bayan Perez. “Kızımıza zarar vermiş olabileceğini mi düşünüyorsunuz?”

“Cassandra’ya kimin zarar verdiğini bilmiyorum ama muhtemelen anlayacağınız üzere bütün ihtimalleri gözden geçirmem gerekiyor.”

“Üzgünüm ama onları pek tanımıyoruz,” dedi Bayan Perez.

“Tamam,” dedim. “Yeni bir şey çıkarsa size haber vereceğim.”

Tam gitmek üzere dönmüşken Pete Perez beni durdurdu.

“Lütfen ona bunu yapan kişiyi bulun,” diye yalvardı usulca, sesi acı doluydu. Kalbinin kırık olduğu ortadaydı.

Başımınla onaylayarak bu mahvolmuş ailenin bir sona ulaşmasını sağlamaya kararlı halde geceye adım attım ve tam o sırada Doktor Phillips otopsi için beni aradı.

Bana söyleyecekleri hakkında en ufak fikrim yoktu ancak adli tabibin ofisine giderken çoktan çıkmaza giren ipuçlarını düşünüyordum. Çevre bölgelerdeki insanları, Cassandra’yla alakalı bir şey görme ihtimallerine karşın yakındaki sokakta köpeklerini gezdirenleri ya da göletin yanından arabayla geçenleri sorgulamıştık. Fakat gören duyan yoktu. İnsanlar son derece nazik ve yardımseverdi

ve çoğu Cassandra'nın cesedini duymuş, fena halde korkmuştu. Yine de annesi onu bakıcılığa yolladıktan sonra Cassandra'yı gören olmamıştı.

Halktan aldığım birkaç ipucunun peşine Tom ve Scott'ı takmıştım. Cassandra'yı kasabada bisiklet sürerken gördüklerini söyleseler de öldürüldüğü günden önceyi kastediyorlardı.

Emma'nın, Cassandra öldüğü gün kaybolmasında ve aynı sokakta yaşamalarında bir tuhaflık vardı. Cassandra kızın bakıcısıydı ve Perezler, küçük kızın kaybolduğu gün Emma'ya bakması gerektiğini söylemişlerdi.

Emma'nın gerçekten var olduğuna dair kanıt bulmak için bulabildiğim her kaydı incelemiştim. Ancak kimsenin komşularının kızını görmemiş olması kafamı karıştırıyordu. Perezler bile çocuğu görmemişlerdi. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Bahçeleri kapalı ve çok yüksek çitlerle çevriliydi ama kız ara sıra evden çıkıyordu herhalde, değil mi? Parka ve oyun alanına gidiyordu? Birisi onu görmüş olmalıydı. Annesine göre, hiç doktora gitmemişti ki bu da son derece tuhaftı. Benim çocuklarım o yaştayken neredeyse haftada bir doktora giderdik. Sürekli hastalanırlardı.

“Peki aşılar?” diye sormuştum. “Aşılarını kim yaptı?”

“Ben aşıya inanmıyorum,” diye cevaplamıştı Marissa. “Çocukları hasta ediyorlar. Onlara iyi gelmiyor.”

Böyle düşünen başka ebeveynler olduğunu bildiğimden tam olarak karşı çıkamazdım ancak bir çocuk doktoruna dahi götürmemiş olması yine de şaşırtıcıydı.

İlk görüşmemiz sırasında endişemi dile getirdiğimde Marissa, “Hiç hastalanmadı ki,” diye karşılık vermişti. “Gerek olmadı.”

Emma'nın bir şekilde götürülme ihtimaline karşın ya da birisi getirirse haber versinler diye Cape Canaveral'daki en

yakın hastanenin personeliyle konuşmuştum. Sosyal medyada ipucu aramıştım. Yerel Facebook gruplarına gözlerini dört açmalarını söylemiştim. Marissa'nın baştaki anlattıklarından yola çıkarak Emma'nın profesyonel bir resmini çizdirmiş, bir şey çıkar umuduyla onu kasabanın yayın organlarına göndermiş ve sosyal medya gruplarında paylaşmıştım.

Fakat sürekli elimiz boş dönüyorduk.

Şef Doyle'un sözleri kulaklarımda çınlıyordu. Bir hayaleti araştırarak risk aldığımın farkındaydım ve bunun bedelini bir hayli ağır ödeyecektim. Yine de bırakamıyordum.

Bu dosyada göze görünenden çok daha fazlası olduğu hissinden kurtulamıyordum.

Adli tabibin ofisine geldiğimde Cassandra'nın cevap bekleyen ailesini düşündüm. Rapor ne derse desin haberi vereceğimi bildiğimden güçlü bir sorumluluk duygusu taşıyordum. Direksiyonu sımsıkı kavrayıp gelecek olanlara kendimi hazırladım.

Arabadan indiğimde içim ürperdi. Havada bana ölümü ve çürümüşlüğü hatırlatan yoğun, ağır, mide bulandırıcı bir koku hâkimdi. Morg binasının kapısını açtığımda ayağımın altındaki çakıl çıtırdadı.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve havadaki serinliği hissederek içeri girdim. Küçük oda soğuk metal masalarla ve floresan lambalarla doluydu. Odada, bana neredeyse ürkütücü gelen tuhaf bir durağanlık vardı. Belki de durum yüzündendi.

Yürümeye devam ederken adımlarım duvarlarda yankılandı. Köşedeki gölgelerin içinden, beyaz önlüklü bir figür çıktı. Doktor Phillips.

Yaklaşmamı işaret ederek bana sararmış bir kâğıt uzattı. Otopsi raporuydu. Dijital kopyasını da alacaktım ama bu şimdilik işimi görürdü. Peşinden otopsi odasına girdim.

Antiseptik kokusu odayı doldururken huzursuzluğumun arttığını hissettim. Odaya bakındım. Duvarlar kasvetli beyazdı, baskıcı sessizlik yoğundu. Tek sıra halinde yürürken ayak seslerim karo zeminde yankılandı. Otopsi masasına yaklaştığımızda onu gördüm.

Cassandra Perez'i.

Vücudu o kadar küçüktü ki masanın kenarlarına zar zor değiyordu. Teni soluktu ve yüzünde, uyuyormuş gibi huzurlu bir ifade vardı.

Doktor Phillips eldivenli elleriyle bana yanaştı. Kızın boynuna dokunduktan sonra keder maskesiyle kaplı bir yüzle bana döndü.

“Boğarak öldürülmüş,” dedi kısık sesle.

Boğazımın sıkıştığını, gözlerime yaşlar dolduğunu hissettim. Bu tatlı, genç kızın böyle acımasızca yaşamdan koparıldığına inanamıyordum. Hiç doğru değildi.

Ölümün detaylarını anlatırken Doktor Phillips'in sesi fısıltıdan ibaretti. Yalnızca ses çıkarmadan başımı salladım, kızlarını kaybeden aileyi düşündükçe içim acıyordu. Yerlerinde olduğumu düşünüp duruyordum. Bir daha kızına sarılmayacağım öğrenen kişi ben olabilirdim.

“Tecavüze dair bulgu yok,” dedi.

“Yani cinsel güdü yok; en azından bu rahatlatıcı,” dedim.

“Kesinlikle oksijensiz kaldığı için ölmüş,” dedi adam. “Ama el, halat ya da ip kullanılmamış. Ben kemer olduğunu düşünüyorum. Boynuna sarılarak sıkılmış. Büyük bir kemer tokasına benzer baskı noktaları, morluklar vardı.”

“Ah, vay be,” dedim. “Ne zalimlik. Yani kesinlikle suda boğulmamış, öyle mi?”

“Suya girdiğinde ölüymüş; ciğerlerinde çok az miktarda su bulunduğu için bu konuda şüphem yok,” diye karşılık verdi.

“Ölüm zamanı ne?” diye sordum.

“Ölüm, bulunduktan önceki gün üç ve dört arasında gerçekleşmiş.”

“Tam da onun Marissa’nın evine varması gerektiği saatlerde. Marissa’nın vardiyasına gitmesi gerekiyordu,” dedim.

Doktor Phillips iç geçirdi. Sanki dertliydi. Adam, yıllar içinde bunu defalarca yapmış, tanınmış bir adli tabipti. Fakat bu dosya onu etkiliyordu; yorgun yüzündeki kırışıkların derinleşmesinden anlayabiliyordum.

“Bazen birinin böyle bir şey yaptığını gördüğümde... dünya ne hale geldi diye düşünüyorum,” dedi nefesini yavaşça verirken. Başını üzüntüyle salladı.

Morgdan çıkarken soğuk hava kemiklerime kadar işlemişti. Buradan ayrıldığıma sevinerek, ancak dosyamın detaylarını merak etmeye devam ederek arabama yürüdüm.

Cassandra’yı öldüren kişi, bunu kız bakıcılık işine giderken yapmıştı. Ama niçin? Ayrıca Emma’yı da o mu almıştı? Oldukça makuldü. Çok geç olmadan o kızı bulmam gerekiyordu. Marissa’nın şüpheli olacağından endişe etmeye başlıyordum.

Ertesi gün bir telefon aldım.

18

BILLIE ANN

Telefonunun diğer ucunda danışmadan Rose vardı. “Hatta seni bekleyen bir kadın var. Bence açmalısın. Acil görünüyor.”

“Tamam, bağla.”

“A-alo?”

“Alo, ben Dedektif Billie Ann Wilde. Kiminle görüşüyorum?”

Burun çekme sesinin ardından bir öksürük geldi. “Kiminle konuşsam bilemedim ama küçük bir çocuk aradığınızı duydum, doğru mu?”

“Doğru. Onu gördünüz mü?” diye sordum.

Sessizlik olunca bir saniyelğine başka bir telefon şakası olduğunu düşündüm. Son zamanlarda çok sık karşılaşıyorduk.

“Sanırım,” dedi kadın. “Bence ona epey benziyordu.”

İşte şimdi dikkatimi çekmişti. “Ne demek istiyorsunuz? Nerede?”

“Ben... basındaki eşkale uyan çocuğu bir adamla gördüm,” dedi. “Kızı zorla çekiştiriyordu. Adamla gitmek istemiyor gibi görünüyordu.”

“Adam nasıl görünüyordu?” diye sordum.

“Telaşlı ve gergindi.”

“Peki nerede oldu bu?”

“Onu sabahın erken saatlerinde çocuğu Dokuzuncu Cadde’deki bir eve doğru çekerken gördüm. Doğru kız mıy-

dı bilmiyorum ama televizyondaki resim dikkatimi çekince haber vereyim dedim. O zamandan beri içimi kemiriyor.”

“Çok teşekkür ederiz. Haber vermenize çok memnun oldum,” deyip telefonu kapattım. Kadının verdiği adrese baktım. Hem Cassandra’nın hem de Emma’nın evine yakındı. Takip etmeye değerdi.

A1A’dan giderek Dokuzuncu Cadde’nin, kadının adamı gördüğünü söylediği köşesinde durdum. Ardından motoru söndürüp yanındaki park alanına oturdum. Hepsi küçük sahil bungalovları olan üç ev vardı; genelde bir veya iki yatak odalı olarak, büyüleyici dalgalara ulaşmak için sadece karşıya geçmeleri gereken sörfçülere kiraya verilirlerdi.

Ben oturmuş, kendi çocuklarımın Emma’nın yaşındayken ne kadar tatlı ama ele avuca sığmaz olduklarını düşünürken bir garajın kapısı açıldı ve içeriden bir araba çıktı. Siyah SUV’un şoför koltuğunda, kadının tarif ettiğine benzer bir adam oturuyordu. Uzun, sarı saçlarını atkuyruğu yapmıştı ve uzun boylu, zayıf biriydi.

Ancak arka koltukta çocuk yoktu.

Onun uzaklaşmasını izledikten sonra arabadan çıkarak eve doğru yürüdüm. Eve bakarken açıkça çocuk ağlama sesi duydum.

Ses, garajın içinden geliyordu.

19

Geçmiş

Cumartesi sabahı nihayet geldiğinde Kitty erkenden uyanıp en sevdiği elbisesiyle spor ayakkabılarını giydi. Memur Damian ile Disney World'e gitmek için sabırsızlanıyordu. O kadar heyecanlıydı ki doğru düzgün uyumamıştı. Kahvaltısını yaptıktan sonra pencerenin önünde durup sokağa bakarak geçen her arabayı Memur Damian sanarak sıçırıyordu.

Memur Damian sonunda geldiğinde yerinde duramadı. Kapıyı açıp ona koştu. Adam ona sımsıkı sarıldı.

"Gitmeye hazır mısın?" diye sordu, gülümserken. "Öyle görünüyor. Ne hoş bir elbise bu, en az onu giyen kız kadar güzel."

Kitty sabırsızca başını sallayıp kızardı, sonra da Memur Damian'ın peşinden arabasına ilerledi. Eğlence parkına giderlerken binecekleri oyuncakları ve yiyecekleri yemekleri konuştular. Kitty daha önce pamuk şeker ya da elma şekeri yememişti ancak duymuş ve hep denemek istemişti. Damian hepsini alacaklarına söz verdi.

"Ve Dippin' Dots*, dedi. "Dippin' Dots da yemelisin."

"Bir de Mickey'le, Minnie'yle... Ah, Daisy ve bütün prenseslerle tanışmak istiyorum. En sevdiğim Bella," diye haykırdı Kitty.

* Özellikle eğlence parkları, hayvanat bahçeleri, alışveriş merkezleri ve stadyumlar gibi yerlerde popüler olan, dondurulmuş dondurma veya diğer tatlı parçacıklarından oluşan bir atıştırma. (ç.n.)

Bunun üzerine Damian kahkaha attı. “Tabii ki öyle. Çünkü Belle güzel demek ve sen güzelsin. Hatta bence ondan da güzelsin. Umarım farkındasıdır.”

Kitty’nin gözleri kocaman oldu. Memur Damian’ın böyle söylediğine inanamıyordu. Çok hoş bir iltifattı ve nasıl cevap verse bilmiyordu. Kimse Belle’den güzel değildi. Kızarıp pencereden dışarı baktı, karnında kelebekler uçuşuyordu. Prenses gibi hissediyordu. Bugünün hiç bitmemesini diledi. Karavanlarına ve ona sürekli bağırان ailesinin yanına asla dönmek istedi.

Vardıklarında Kitty’nin gözleri hayranlıkla büyüdü. Park devasaydı; hız trenleri, su kaydırakları ve çok daha fazlası vardı. Sahiden hayal ettiği kadar büyüdü. Ünlü karakterler her yerde onları karşılıyordu. Donald Duck ve Goofy’yle tanıştı, hatta Daisy’ye sarıldı. Daha sonra Sindirella sokaktan dans edercesine geldi ve Kitty yanına koşup ona sarıldı, Damian da birlikte fotoğraflarını çekti. Mickey’nin, Minnie ile bulunduğu evine gitti. Parkı dolaşan trene bindi. İlk kez pamuk şeker, elma şekeri yedi, hem de aynı anda.

Kitty resmen heyecandan zıplıyordu. Bulabildikleri en büyük hız trenine bindiler ve dönüşlerle virajları geçerlerken Memur Damian elini sıkıca tuttu.

Birkaç saat boyunca oyuncaklara bindikten ve abur cubur yedikten sonra Memur Damian mola vermeye karar vererek Kitty’yle bir banka oturdu. Dinlenirlerken bir şey demeden uzanıp Kitty’nin elini tuttu. Öylece dururlarken Kitty gülümsedi.

İyi hissettiriyordu. Çok ama çok iyi. Memur Damian çok iyi bir adamdı, Kitty üvey babasının Cole değil, o olmasını diledi.

Başını kaldırıp tatlı tatlı bakınca adam gülümsedi. “Pekâlâ, ufaklık. Bir oyuncak daha, sonra eve dönmemiz lazım.”

“Yaa,” dedi Kitty, yalvarır gibi ona bakarak.

Memur Damian ona şöyle bir baktı. “Hayır, seni akşamüstü getireceğime söz verdim.”

“Lütfen biraz daha kalabilir miyiz, lütfen?”

Memur Damian gözlerini kısarak Kitty’nin gözlerinin içine baktı. “Ne yapacağım ben seninle? Tamam, bak ne diyeceğim.”

Kitty onu ikna edebileceğini anlayınca yine heyecanlandı. Yapabileceğini biliyordu.

“Ne?”

“Sizinkileri arayıp *korkunç* trafik yüzünden geç kaldığımızı söylerim, sonra *iki* kere daha hız trenine bineriz, ne dersin? Belki Belle’in kalesine uğrayıp içeride miymiş bakarız. Senin gibi güzel bir kızın en sevdiği prensesle tanışması lazım, değil mi?”

Kitty mutluluktan resmen sıçırıyordu. “Evet, lütfen lütfen, evet, teşekkürler, teşekkürler.”

Kitty, Memur Damian fikrini değiştirmeden sıraya girmek için ayaklandığı sırada adam durup elini çekti.

“İl-1,” dedi, sonra da dudaklarını gösterdi.

Kitty duraksadı. Adam elini sıkı tutuyordu. Ne istiyordu?

“Doğru düzgün bir teşekkürü hak ediyorum, değil mi?” dedi.

Kitty gerginlikle gülümsedi. Bıyığının altındaki dudaklarına baktı. Altında küçük bir pamuk şeker parçası kalmıştı.

“Küçük bir öpücük sadece,” dedi adam sırtarak.

Kitty bir kez daha dudaklarına baktıktan sonra gözlerini kapattı ve eğilip onu öptü; küçük göğsünde kalbi hızla atıyordu.

20

BILLIE ANN

Önce kapıyı çaldım, kimse açmayınca ön kapıya sertçe vurdum.

“Cocoa Beach polisi, açın!”

Çocuğun ağladığını duyabiliyordum ve bu beni çıldırtıyordu. Sabırla beklesem de açan olmadı. Verandayı dolaşarak zorla girildiğine dair herhangi bir iz var mı diye baktım. Kapı kilitliydi, o yüzden maymuncuk setimi çıkarıp işe koyuldum. Kilitte uğraşırken çocuğun ağlama sesi giderek yükseldi, kalbim de baskıyla iyice hızlandı.

Hadi, Billie Ann, hadi!

Nihayet o tatmin edici tık sesini duydum ve kapıyı ittim. Evin içi karanlık ve çocuğun ağlaması dışında sessizdi. Silahımı çekip tekrar seslendim. “Cocoa Beach polisi, kimse var mı? Merhaba?”

Aniden merdivenlerden aceleyle inen ayak sesleri duydum, ardından gözleri korkuyla büyümüş bir kadın önüme çıktı. Silahı gördüğünde hafifçe inledi. Ağlayan çocuk kucağındaydı ve yüzündeki morlukları görebiliyordum.

“Ne oluyor burada?” diye sordum sert bir sesle.

Kadın ağlamaya başladı. “Yine vurdu ona. Günlerdir vuruyor. Ne yapacağımı bilemedim. Polisi aramaktan korktum.”

Derin bir nefes alarak öfkemi dizginlemeye çabaladım. Birbirlerine sarılırlarken yüzlerinden yaşlar akan kadına ve

çocuğa göz attım. Bana, kendilerini koruyamayanları korumak için polis olduğumu hatırlatıyordu. Ev içi şiddet, sık gerçekleşen bir şeydi ve dikkatli olmazsam kadının durumunu daha da zora sokabilirdim.

“Kocan mı o?”

“E-evet.”

“Şimdi nerede?” diye sordum.

“Az önce gitti,” diye fısıldadı, “ama yakında döner. Sigara almaya gitti.”

Başımla onaylayıp kadına olduğu yerde kalmasını işaret ettim.

“Lütfen bebeklerimi elimden almayın.”

“Bebeklerini mi? Birden fazla mı var?”

Kadının gözlerindeki çaresizliği görünce kalbim ağrıdı. Korkuları azalsın diye silahımı indirdim.

“Sana ve çocuğuna yardım etmek için buradayım. Diğer çocuk nerede?”

Garajın kapısını işaret etti.

“Orada mı?”

Kadın hafifçe inleyerek başını salladı. “İki gündür orada.”

Yüce Tanrım.

Silahımı hazırda tutarak garajın kapısına yaklaştım. Kapının arkasından gelen kısık ağlama sesini duyabiliyordum. Derin bir nefes alıp kendimi her şeye hazırladım. Kapının kolunu yokladım ancak kilitliydi. Bir kez daha maymuncuğumu çıkarıp kilidi başarılı bir şekilde açtım. Kapı aralandığında küf kokusuyla karşılaştım. İçerisi aşırı sıcaktı.

Karşımda öfkeyle haykırmak istememe yol açan bir manzara vardı. En fazla dört yaşında küçük bir kız, bir köpek kafesinin köşesine büzüşmüştü. Kafes kilitliydi. Kızın idrar ve dışkı içinde oturduğu anlaşılıyordu. Odanın her yeri öyle kötü kokuyordu ki ağzımdan nefes almak zorunda kaldım. Çocuğun karşısında diz çöktüğümde neredey-

se gözyaşlarına boğulacaktım. O da usulca ağlıyor, yaşlar yüzünden akıyordu. Korkutmamak için kıza yavaş yavaş yaklaştım. Gözleri dehşet içinde beni buldu.

“Merhaba,” dedim yumuşak bir sesle. “Bir şey yok. Sana yardım etmeye geldim.”

Küçük kız büyük, korku dolu gözlerle bana baktı. Hiçbir şey söylemesede bana güvenmediği anlaşılıyordu. Kim ona kızabilirdi ki? Yetişkinleri tehlikeli görüyordu.

“Çıkmana yardım edeceğim, tamam mı? Sana zarar vermeyeceğim. Benim de eskiden senin gibi küçük bir kızım vardı, şimdi kocaman oldu,” dedim, kafesin kilidini açmaya çalışırken. Sesin kızı korkuttuğu belli oluyordu. Muhtemelen babasının döndüğünü ve yine canını yakacağını gösteren sestti bu. Gözyaşlarımı bastırmak için dudağımı ısırdım. Kim bu zavallı çocuğa bu kadar acımasız davranırdı ki?

Kilit açılınca çıkardım, sonra da kapıyı açtım. Kız başta çıkmadı ancak annesinin kucağında kız kardeşiyle kapıya geldiğini görünce hareket etmeye başladı.

“Bir şey yok,” diye fısıldadı annesi. “Dışarı gelebilirsin. Burada değil.”

Kıza elimi uzattım, o da tuttu. Annesi ve kız kardeşiyle beraber onu eve yönlendirirken bir rahatlama hissettim. Hepsi bana korku ve umut karışımı bir ifadeyle bakıyordu.

“Her şey yoluna girecek,” dedim. “Sizi buradan çıkarıp güvenli bir yere götüreceğim.”

Annenin yüzünden yaşlar akıyordu. Tereddüt etti. “Korkuyorum. Bizi bulur. Biliyorum. O kadar zekidir.”

“Ben izin vermem,” dedim. “Lütfen benimle gel. Çocukların için.”

Kadın düşünmeye devam ederken durdu, yüzünde ani bir korku belirdi. Nasıl hissettiğini biliyordum. Özgürlü-

günün elinden alınmasının nasıl olduğunu hatırlıyordum. Yanlış olduğunu bildiğin bir şeyi yapmaya zorlanmanın. Utanç duymanın. Daha önce beni koruması gereken birinin tam tersini yaptığını görmüştüm...

“Seni barınağa götüreceğim,” dedim. “Rockledge’de, yaklaşık yarım saat ötede iyi olduğunu bildiğim bir tane var. İhtiyaçlarınızı karşılayıp yeniden başlamana yardımcı olacaklar. Sizi oradan alamayacak. Tamam mı?”

Gözleri şüpheli olsa da başıyla onayladı. “T-tamam.”

Tam ön kapıya ulaşmıştık ki eve yaklaşan araba sesini duyduk. Kadın inleyince hızlı davranmamız gerektiğini anladım. Adam arabasını park ediyor ve ön kapıdan geliyordu.

“Arka verandaya geçip çocuklarınla saklan. Ben onu hallederim,” dedim, sesim sert ve otoriterdi. Onlara kalbimin boğazımda attığını, istismara ve şiddete dair anıların hücum ettiğini, vücuduma olanları, hep güçlü olduğumu düşünsem de savaşmakta ne kadar zorlandığımı hatırlattığını gösteremezdim.

Çünkü o zaman donakalmıştım. Şok içindeydim.

Öz savunma dersi almıştım, tehlikeli suçluları nasıl indireceğimi biliyordum ancak kendimi güvenilebileceğimi düşündüğüm, babam yerine koyduğum adamdan korumam gerektiğinde donup kalmıştım. O zaman aldığım eğitimlerin hiçbirini kullanamamıştım.

Ve hâlâ peşimi bırakmıyordu.

Neden karşı koymadım?

Cevabım yoktu. Sadece hayır dediğimi biliyordum. Bana doğru eğilip elini ağzıma koymadan önce, “Hayır,” demiştim.

Hiç beklemiyordum. Bana böyle bir şey yapacağını aklıma dahi getirmezdin. Ortaktık, arkadaştık, neredeyse

aileydik. Joe ve ben evinde, karısıyla yemek yerdik. Beni kanadının altına almış, eğiteceğine söz vermişti.

Sanırım felç olmamı sağlayan da yaşadığım şoktu.

Ama keşke geri dönebilseydim. O yüzüne neler yapardım.

Kadın dehşetle bana bakarken yüzünden yaşlar akıyordu. Derin bir nefes alarak geleceklere kendimi hazırladım. Adam kapıdan girdi. Kaldırdığım polis rozetine şaşırmış olacak ki bana ters ters baktı.

“Ne halt oluyor burada?” diye kükredi.

Sesi ürpermeme yol açtı. Şef'imize olanları anlattığımı fark ettiğinde eski ortağım da aynı tonu kullanmıştı. Bana koridorda saldırmış, bağırıyordu. Karşımdaki adamda da aynı öfkeyi duyuyor ve korkuyordum.

Karşılık vermeden, gerekirse kendimi savunmak üzere silahımı kaldırdım.

Adamın gözleri açık kapıya kaydı ve oraya doğru bir adım attı. “Ailem nerede?” dedi sinirle.

Silahımı iyice kaldırarak ona doğrulttum.

“Geri çekil,” diye uyardım. “Ailen güvende. Benimle gelmen gerekiyor.”

Adam küçümsercesine güldü. “Seninle hiçbir yere gelmiyorum. Kim sanıyorsun sen kendini? Aileme karışmaya hakkın yok.”

Fakat yanıliyordu. Karışmaya gayet hakkım vardı çünkü ailesini istismar ediyordu. Bunu yapmaya kimsenin hakkı yoktu ve onları korumak benim vazifemdi.

“Ellerini kaldır,” diye emrettim. “Tutuklusun.”

Adamın gözleri önce şaşkınlıkla, sonra da korkuyla büyüdü. Yakalandığını anlamıştı. Ellerini yavaşça kaldırsa da sonrasında birden bana doğru atıldı, elimdeki silahı almaya çalıştı. Hızlı tepki vererek saldırısını savuşturdum ve adamı

kolundan yakaladım. Çalışılmış bir rahatlıkta kolunu arkasında büktüm ve onu zorla yere ittim. Mücadele etse de onu sıkıca tutmaya devam ettim. Donup kalmadım. Beni korkutmasına izin vermedim. Nihayet tepki verebilmiş, böyle bir durumda doğru olanı yapabiliştim.

“Kıvranmayı bırak,” diye emrettim. “Bitti. Hapse gidiyorsun.”

Kelepçesini takıp silahımı üzerinden ayırmadan ayağa kalktım ve destek kuvvetim gelene kadar Miranda haklarını* okudum.

Onu götürürlerken kadına ve çocuklarına döndüm. Bir araya toplanmış, kocaman gözlerle beni izliyorlardı. Korkularını yatıştırmak amacıyla ağır ağır yanlarma yürüdüm.

“Geçti artık,” dedim usulca, hem rahatlamıştım hem de kendimle biraz gurur duyuyordum. “Güvendesiniz.”

O akşam raporumu bitirdikten sonra eve dönerken daha fazla gözyaşlarıma hâkim olamadım. Akmalarına izin verdim ve çok geçmeden arabanın içinde hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. Sokağıma girip evin önüne park ettim, sonra direksiyona eğilip içimdeki her şeyi; tüm korkuları, kaygıyı, bu dünyaya ve her gün yüzleşmek zorunda kaldığım adaletsizliğe duyduğum öfkeyi boşalttım.

Üstelik hâlâ Emma’yı bulamamıştım. Ya da Cassandra’nın katilini parmaklıkların ardına atamamıştım.

* Gözaltına alınan bir kişinin sorgulanmadan önce sessiz kalma, avukat tutma hakları ve ifadesinin aleyhine delil olarak kullanılabileceği konusunda bilgilendirilmesi gerektiğini belirten haklardır. (ç.n.)

21

ASHLEY

Ashley yerdeki ölü bedene bakakaldı. Duşun suyu hâlâ akıyordu. Bryan gözleri son derece açık, vücudu doğal olmayan bir pozisyon almış halde beyaz karoların üzerinde uzanıyordu. Az önce olanları idrak etmeye çalışırken Ashley'nin kalbi hızlandı. Yavaşça cesede yaklaşırken gözlerini boynundaki neredeyse mor çürüklerden ayıramadı.

Bryan'ın boğulduğunu anında anladı. Neye benzediğini bilecek kadar suç programı izlemişti. Buna yol açabilecek şeyi çözmeye çalışırken zihni hızla çalışıyordu.

Nasıl oldu bu? Ben uyurken biri mi girdi? Kim yaptı bunu?

Şok onu felç ettiğinden öylece, saatler önce öptüğü, sarıldığı, hoşlandığı adama donmuş halde bakakaldı. Baktığı şeyin dehşeti onu hızla tere boğdu.

Polisi ara. Telefonu al ve ara onları.

Tam dönüp telefonunu almak üzere odaya dönecekken duraksadı.

Ben yaptım sanacaklar. Onu öldürdüğümü düşünecekler.

Ashley panik içinde dururken tuhaf bir şey fark etti. Dışarıdaki sıcak gece havasına rağmen pencere açıktı. Katilin hâlâ dairede olabileceğini fark edince ürperdi.

Çık dışarı. Hemen çık.

Yavaşça cesetten uzaklaştığı sırada arkasından hışırtı sesi geldi. Döndüğünde kendini kayak maskesi takmış biriyle yüz yüze buldu.

Elinde büyük, parlak tokalı bir kemer vardı.

22

BILLIE ANN

Eve döndüğünde Joe'nun yüzünde tuhaf bir ifade vardı. Akşam yemeğini hazırlamış ve mesaiye niye kaldığını merak ederek çocuklarla yemiştım.

Tabii hâlâ işteyse.

Joe inşaat işindeydi ve kendi şirketi vardı, bu yüzden genelde dilediği zaman gidip gelebiliyordu. Bunun bize epey yardımı oluyordu çünkü benim günümün nasıl gideceği belli değildi ve Joe'nun bazen çocukları alması ya da bırakması gerekebiliyordu. Şu anda şirketi, sahildeki yeni otelin inşaatını yapıyordu ve büyük bir işti ancak en azından her akşam yemeğine geliyordu.

Bugün hariç.

Neredeyse evde olduğuma şaşırmış gibi, "Ah, selam," dedi, kapıyı kapatırken. "Artık hafta içleri şarap mı içiyoruz?"

"Zor bir gündü," diyerek şarabımı yudumladım.

Joe yaklaştıktan sonra alay eder gibi güldü. "Sen öyle diyorsan."

Kaşlarımı çattım. Joe'nun küçümseyen ses tonundan canının sıkkın olduğunu anlamıştım. Bakışlarını benden kaçırınca odada yükselen gerginliği hissettim.

"O ne demek şimdi?"

"Neyse ne."

Çıkıp gitti. Ben de peşinden gittim. "Hey, o neydi öyle? Artık konuşamıyor muyuz?"

“Bunu seçen sensin, ben değil,” dedi burnunu çekerek. “Gayet iyi işleyen bir aileyi mahvetmeye karar veren sensin.”

“İyi işleyen mi? Belki benim için o kadar iyi işlemiyor-
dur,” dedim.

“Vay be,” dedi.

Dudağımı ısırdım. Şu anda bununla uğraşacak halde değildim. Joe bana baktığında gözlerindeki küçümsemeyi görmek canımı yaktı.

“O kadınla yattın mı? Beni aldattın mı?”

Hazırlıksız yakalanmıştım.

“Hayır!” dedim hızla ve kısık sesle.

Bir elini saçından geçirdi. “Seni başkasıyla düşünmek çok zor.”

Nefesimi verdim. “Biliyorum. Ama yatmadım.”

“Ama istedin. Ve yatacaksın.”

Joe ağlayınca kalbim kırıldı. Konuşurken sesim çatladı.

“Bak, Joe. Bunların hepsi için üzgünüm. Gerçekten.”

Durup gözyaşlarını bastırdı. “Hiç adil değil. Seninle kanseri atlattım, öleceğinden korktum, seni kaybedeceğim diye ödüm kopmasına rağmen kemoterapi sırasında elini, sen kusarken saçlarını tuttum. Güzel saçlarım kaybetmeni izlerken yalnızca ölebileceğini düşünüyordum. Ama yalan söyledim. Saçının önemli olmadığına dair tatlı küçük yalanlar söyledim sana. Seni saçın için sevmedim, umursamıyorum dedim. Tabii ki umursuyordum. Saçını kaybetmen, bana her gün ölebileceğini, seni kaybedebileceğimi hatırlatıyordu. Ama ölmedin. Hayatta kaldın. Yine de seni kaybediyorum, öyle mi? Hiç adil değil.”

Nefes almakta güçlük çekerek ona baktım. Korkunç hissediyordum. Hayır, daha da beterdi. Onu böyle görmek beni paramparça ediyordu. Kalbini böyle kırmak, yapmak zorunda olduğum en zor şeydi.

Bu yüzden kendimden nefret ediyorum.

Ona ne kadar üzgün olduğumu, korkunç hissettiğimi söylemek istedim. Onu sevdiğimi, bu kadar bencil olmaktan nefret ettiğimi söylemek istedim. Fakat yapamadım.

Aynı anda hem bağırmak hem de ağlamak istiyordum. Çok zordu. Neden her şey bu kadar zor olmak zorundaydı ki?

Joe dönüp üst kata çıkarak kapıyı arkasından çarptı. O sırada cebimdeki telefonum titredi. Arayan Şef Doyle'du.

Şimdi ne var?

“Sana ihtiyacım var,” dedi.

23

BILLIE ANN

Lütfen başka bir çocuk olmasın, lütfen başka bir çocuk olmasın. Lütfen Emma olmasın.

Yağmurun ve karanlığın içinde, kasaba merkezindeki sahilde yer alan apartmana ilerledim. Kalbim deli gibi atıyordu, başka bir çocuğun öldürüldüğünden endişe ederken güçbela nefes alıyordum. Bu düşünceye katlanamıyordum.

Şef Doyle, telefonda çok belirsiz konuşmuştu, orada olmam gerektiği dışında pek bir şey bilmiyordum. Cınayetten şüpheleniyorlardı. Ancak beni orada tam olarak neyin beklediğini bilmediğinden arabamla sahile ve oradaki apartmanlara giderken en beterinden korkuyordum. Son üç yılda inşa edilen, tanesi bir milyon dolara mal olmuş ve Atlantik Okyanusu'nun muhteşem manzarasını sunan toplu konutlardan biriydi.

Apartmana yaklaşıp arabamı park ederek girişe yönelirken, çakarlarını yakmış devriye arabalarının önünden geçtim. Yağmurun sesi diğer sesleri boğuyor, kuvvetli rüzgâr yürümeyi güçleştiriyordu. Kısmen beni ıslatan şiddetli yağmur, kısmen de içimi saran korku yüzünden ürperdim.

Üçüncü kata asansörle çıkarak aradığım dairenin kapısını buldum. Derin bir nefes alıp yaklaştığımda, kalbim göğsümden çıkacak gibiydi. Kapı açıldı ve Memur Steele beni karşıladı. Koca Tom da gelmişti, beni başıyla selamladı.

“Şanslı aramalar hep sana geliyor, değil mi?” dedim Steel’e. “Elimizde ne var?”

“Komşulardan biri koridordan geçerken dairenin kapısının açık olduğunu görmüş. Saat geç olduğundan bir sorun olduğunu düşünüp kapıyı çalmış, sonra da içeri girmiş. Suyun aktığını duymuş, banyonun kapısı açılmış. Ardından içeri göz atarken, düştüğünü falan zannederek evin sahibi Bryan’ın adını seslenmiş. Adamı orada ölü halde bulmuş. Komşusunu hemen tanımış. Tom kadınla konuşup ifadesini aldı.”

Başımı salladım. “Erkek mi? Yetişkin?”

“Evet. Doktor Phillips banyoda yanında. Buraya geldiğinde doğrudan yanına gidebileceğini söyledi.”

Nazikçe Memur Steele’in koluna dokundum. Bana yorgunlukla baktı.

“Teşekkür ederim.”

Doktor Phillips’in cesedin üzerine eğildiği banyoya girdim. Bir çocuk daha çıkmaması içimi rahatlatırsa da beni etkilemişti. Hiçbir hayatın erkenden koparılmasına katlanılamazdı.

“Dedektif Wilde,” dedi Doktor Phillips nefesini verirken. “Böyle buluşmayı bırakmamız lazım.”

Daha önce defalarca kullandığı, eski bir şakaydı. Yine de kibarca gülümsedim. Cesede yaklaştım. Adam gençti, muhtemelen otuzlarının başındaydı. Yerde çıplak halde uzanıyor, açık gözleri tavana bakıyordu. Boynundaki morluklar bana bilmem gereken her şeyi söylüyordu.

Cassandra’nın boynundakilere benzemeleri ödümü kopardı.

“Ne biliyoruz?” diye sordum, sesimi istikrarlı tutmaya çalışarak. Baktığım şeyden hiç hazzetmediğim ortadaydı.

“Otopsiye kadar kesin olarak bilemeyiz,” dedi Doktor Phillips. “Ama tanıdık geliyor, değil mi? Bence büyük toka-

lı bir kemerle boğulmuş. Vücudu temiz, saçları hâlâ ıslak, yani duştan çıktıktan sonra saldırıya uğradığını tahmin ediyorum. Katil arkasından yaklaşarak boğmak için kemeri kullanmış.”

Kalbim sıkıştı. Genç bir hayatın trajik bir sonuydu.

“Kim olduğunu biliyor muyuz?”

Doktor Phillips başıyla onayladı. “Adı Bryan Henderson. Komşuları teşhis etti. Burası kendi dairesi.”

Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes alarak odaklanmaya çalıştım. Dedektiflik kariyerim boyunca çok fazla ölüm görmüş olsam da hiçbir zaman kolaylaşmıyordu. Başımı salladım. “Pekâlâ. Kanıtların hepsini torbalara koyup güvenceye alalım. Katil arkasında DNA bıraktıysa bulunsun.”

Yatak odasına çıktığımda Tom’a bunları söyledim. Yatağın etrafından dolaşırken kullanıldığını fark ettim. İki tarafı da sökülmüştü, ayrıca çarşafın da her iki tarafı dağınıktı. Sağ taraftaki yastıkta makyaj lekeleri vardı. Telefonumla fotoğrafını çektim. Ardından uzun, sarı bir saç teli gördüm. Steele’e bana kanıt torbası getirmesini söyleyip saçı içine koydum. Sonra da ona uzattım.

“Bryan dün akşam yalnız değilmiş. Yanında biri varmış,” dedim, yatağın yan tarafında duran kadehi kaldırarak. Üzerinde belirgin ruj lekeleri vardı. Kadehi güzelce saklasın diye Steel’e uzattım. Ardından yerde bir sütyen buldum, Steel’e onu da cımbız kullanarak aldirttim. Bir de elbise buldum.

“Bence kadın bir arkadaşı varmış. Kadının aceleyle çıktığını tahmin ediyorum. Giyinecek vakti bile olmamış. Telefonunun, hatta cüzdanının bile buralarda bir yerde olduğuna bahse girerim.”

24

Geçmiş

O sabah Kitty'nin annesi erkenden işe gitti. Üvey babası her zamanki gibi araba tamircisinde çalışıyordu. Annesi, çıkmadan hemen önce ona bakarak yanağından öptü.

“Otobüse tek başına yürümen gerekecek. Bence yeterince büyüdün. Yapabilir misin?”

Kitty başıyla onayladı. “Tabii ki.”

En sevdiği pembe elbisesini giyip sırt çantasını aldı. Annesi öğle yemeği hazırlamayı unuttuğundan mısır gevreğini yerken bir parça ekmeğin üzerine fıstık ezmesi sürdü, onun üstüne reçel koydu ve çantasına yerleştirdi. Aynı zamanda ailesinin yanında olmamasından faydalanarak kilerden bir poşet cipsle bir paket kurabiye aldı.

Mutlulukla gülümseyerek küçük tepeden sokağın sonundaki otobüs durağına yürüdü. Dışarısı sıcak olduğundan hemen terlemişti. Evlerinin yakınındaki bataklık bölgesinden geçtiğinde hafifçe inledi. Birkaç hafta önce suyun içinde timsah görmüş ve sokağın öteki ucuna kaçmıştı. İspanyol yosunuyla dolu dallar hızlanırken sanki ona uzanıyorlardı. On dakika yürüdükten sonra, otobüs durağının başladığından çok daha uzakta olduğunu hissetti. Çoktan sıcaqlamaya ve yorulmaya başlamıştı.

Kitty kavuran güneşe bakarak alnındaki ve üst dudağındaki teri sildi. Pembe elbisesi yerine şortunu mu giyse diye

düşünse de elbisesinin döndüğünde uçuşmasına bayılıyor-
du. Aniden yanında bir araba durdu, penceresi açıldı.

Başta içindekine dikkat etmedi; yabancılarla konuşma-
ması gerektiğini biliyordu. Fakat sonra tanıdık bir ses adını
söyledi.

“Bu bizim güzel Kitty değil mi?”

Durup gülümsedi. Karşısındaki yabancı değildi. “Me-
mur Damian!”

“Lütfen, sadece Damian,” dedi adam. “Bu yakıcı sıcak-
ta dışarıda ne işin var?”

“Okul otobüsüne yürüyorum,” dedi Kitty.

“Ah, duymadın mı?” dedi Damian.

“Neyi duymadım mı?”

“Okul bugün tatil. Klima bozulmuş, bu sıcakta eğitim
veremezler.”

Kitty’nin kafası karışmıştı. “Okul tatil mi? Ama ya...”

“Onun yerine seni dondurma yemeye götürsem nasıl
olur, ha? Daha eğlenceli olmaz mı? Zaten bu sıcakta başka
bir şey yapılmaz, değil mi? Anneni arayıp nerede olduğunu
söylerim. Yanımda güvende olmana sevinecektir.”

Dondurma kulağa güzel geliyordu. Hatta çok güzel.

“Kurabiyeli alabilir miyim?”

Bunun üzerine Damian güldü. “İstediğin dondurmayı
alabilirsin, bebeğim. Hangi çeşitten istiyorsan.”

Uzanıp binebilmesi için Kitty’ye kapıyı açtı. Kitty tepe-
ye, otobüsü bekleyen diğer çocuklara baktı. Okulun tatil
olduğunu ve dondurma almaya gidebileceklerini bilmeme-
lerine üzüldü.

Arabaya bindi ve yola çıktılar. Kitty, sıradan bir günmüş
gibi beklemeye devam eden çocuklara pencereden göz attı.

Onları son görüşü olduğunu henüz bilmiyordu.

25

BILLIE ANN

“Tam orada, dur.”

Adam, ekranda işaret ettiğim yere fareyle tıkladı. Adı Blake’ti ve Bryan Henderson’ın cesedini bulduğumuz apartmanın yönetim kurulu başkanıydı. Aynı zamanda binanın etrafına yerleştirilen kameralardan sorumluydu. Cinayet işlendiğinde kendisi evde değildi, bu yüzden işe yarar bir şey görmemişti. Fakat kameraların görmüş olmasını umuyordum.

“İşte orada,” diyerek aynı gecenin erken saatlerinde Bryan Henderson’la birlikte binaya giren kadının yüzüne iyice bakmaya çalıştım. Üzerindeki elbisenin yerde bulduğum mavi elbiseyle aynı olduğunu fark ettim. Telefonumla ekranın fotoğrafını çektim, ardından Blake’ten, tüm dosyaları incelenmek üzere bize göndermesini istedim.

“Tamam, kadın burada geliyor,” dedim. “Ne zaman ayrıldığını görebilmemiz için biraz ileri sarabilir misin?”

Başını salladı, gözlüğünü tekrar yerine itti ve fareye tıkladı. Yaşlı bir adam olsa da ne yaptığının farkında gibi görünüyordu. Görüntüleri oynatmaya devam etti ancak hiçbir şey olmadı. Cesedi bulan yan komşu eve gelerek ana girişten içeri girdi. Kadını görüştüktan sonra tanımıştım. Ama Henderson’la birlikte olan kadından hiçbir iz yoktu.

“Bu garip,” dedim. “Tekrar geri dönmeyi denesene.”

Geri döndüğümüzde yine aynı sonuçla karşılaştık. Kadının binadan ayrıldığına dair hiçbir görüntü yoktu.

“Bu kadar,” dedi Blake, sonra okuma gözlüğünü çıkardı. Omuz silkerek bana baktı. “Korkarım başka bir şey yok.”

Derin düşüncelerle dudaklarımı büzdüm. Aklıma yatmayan bir şeyler vardı. Eğer kadın kurbanla birlikte binaya girdiyse, neden çıkarken hiç görüntüsü yoktu?

“Başka görüntü olmadığından emin misin?” diye sordum Blake’e, gözlerimi ekrana sabitleyerek. “Belki başka bir kamera açısından?”

“Otoparkta da bir kameramız var, kontrol edeyim.”

Ayağımı yere vurarak sabırsızlıkla bekledim. Blake’in ofisi dosyalar ve evrakla doluydu, havada bayat kahve kokusu vardı. İçimde bir huzursuzluk hissetmeden edemiyordum.

“Hayır, orada da bir şey yok,” dedi. “Sadece girişleri var. Gidiş yok.”

“Başka çıkış var mı?”

Başını yavaşça salladı. “Sadece yangın merdivenleri var.”

“Kameralarla gözetleniyorlar mı?”

Adam kaşlarını çatarak başını salladı. “Ev Sahipleri Derneği bütçemiz sadece bu iki kameraya izin veriyor. Üzgünüm, dedektif. Keşke daha fazla yardımcı olabilseydim,” dedi özür dileyen bir ses tonuyla.

İç çektim, hayal kırıklığına uğramış hissediyordum.

“Tamam, yardımın için teşekkürler, Blake.”

Blake başını sallarken ben de bu yeni gelişmeyi anlamlandırmaya çalışarak ofisinden çıktım. Bu kadın ayrılırken neden ana girişi kullanmamıştı? Bryan Henderson’ı öldürdüğü ve kameralara yakalanmak istemediği için mi? Belki de.

Koridorda asansöre doğru yürürken arkamda bir varlık hissettim. Arkamı döndüm ama kimse yoktu. Başımı salladım ve kendimi paranoyak hissederek yürümeye devam

ettim. Tüm bu dosya beni garip ve rahatsız edici bir şekilde etkilemeye başlamıştı.

Asansörde telefonumdaki kadının fotoğrafına baktım. Yarın barlara ve restoranlara gidip onu Bryan'la görüp görmediklerini sormam gerekecekti, belki de birlikte oldukları bazı güvenlik kamerası görüntüleri olabilirdi. Onu bulmalıydım, hem de hemen. Ya katil oydu ya da katili görmüştü. Her iki durumda da o benim için bir değerdı. Onu kaybetmeyi göze alamazdım. Bryan Henderson, Cassandra Perez ile aynı şekilde öldürölmüştü, bu yüzden onun katilini ve umarım Emma'yı da kaçıran kişiyi bulmak için en güçlü ipucu buydu.

Duzenleme
Ny.ozlem

26

BILLIE ANN

Evime döndüğümde birkaç saat uyuyabildim. Joe'yu uyandırmak istemediğim ve dürüst olmak gerekirse kendi iyiliğim için alt kattaki misafir odasında kaldım. Artık konuşmak istemiyordum. Onun öfkesi ve sitemiyle tekrar yüzleşmek istemiyordum. Bunun için çok yorgundum.

Eve geldiğimde beni karşılayan tek kişi golden retriever köpeğim Zelda oldu. Bütün gece yatağında benimle uymasına izin verdim, bu da bana büyük bir rahatlık getirdi. O çılgın köpeği çok seviyordum.

Ertesi sabah, cumartesi olduğu için acele etmeden çocuklarla kahvaltıda takılsam da Joe'yu hiç görmedim. Aşağı inmedi, ben de tek başıma kahvaltı hazırlamak ve işe gitmeden önce Zelda'yı gezdirmek zorunda kaldım. Duşumu alt katta aldım ve çamaşır odasından temiz bir gömlek kaptım.

Kemerimi ve rozetimi alırken merdivenlere doğru baktım, sonra kasadan silahımı alıp taktım. Hâlâ dışarı çıkıp bana işte iyi bir gün geçirmemi dilemesini umsam da öyle bir şey olmadı. Ben de işe gittiğimi ve demlikte kahve olduğuyla ilgili mesaj attım.

Sonra da çıktım. Yeti termosumda kahveyle, Tom ve Scott'ın beni beklediği polis merkezine gittim.

Masama oturup kahvemi yudumladıktan sonra bilgisayarımı açtım. Tom'a baktım; bitkin görünüyordu ama sanırım ben de aynı durumdaydım. İkimiz için de uzun bir gece olmuştu. Hafta sonuydu ancak dinlenecek vaktimiz yoktu.

“Adli tıp departmanından haber var mı?” diye sordum. “İncelemeye vakitleri olmuş mu?”

Scott elini kaldırdı. “Erken gelip inceledim.”

“Kadının telefonunu ve çantasını buldular mı?” diye sordum. “Ya da bir cüzdan?”

Başını iki yana salladı. “Bryan Henderson’ın eşyalarından başka bir şey yok. Telefonu, araba anahtarları, kredi kartları, bilgisayar, vesaire.”

“Kadının telefonunu bulamadılar mı yani? Ya da çantasını?” Sandalyemde arkama yaslanıp şaşkınlık içinde sordum. Eğer kadın evden, elbisesini ya da sütyenini giymeyecek kadar hızlı çıktıysa telefonunu ve çantasını nasıl hatırlamıştı?

“Hayır. Sadece kıyafetler var.”

“Yani bu kadını teşhis etmemizin bir yolu yok mu?” diye sordum. “Peki ya kurbanın telefonu? Kadından gelen mesaj var mı?”

Scott başını olumsuz anlamda salladı. Hayal kırıklığına uğradığımı hissettim. Bizi ona götürecek bir şey bulacağımızdan o kadar emindim ki. “Evden kıyafetsiz ayrıldı ama eşyalarını alacak zamanı oldu, öyle mi?”

Scott omzunu silkti. “Belki de onları oraya hiç götürmemiştir. Kimliği tespit edilmesin diye.”

“Scott haklı,” dedi Tom. Ellerini başının arkasına koyup sandalyesini geriye doğru yatırdığında bana ergenlik dönemimi hatırlattı. “Bunu başından beri planladıysa, önemli eşyalarını asla geride bırakmaz.”

“Peki, sokaklarda çıplak bir kadının dolaştığına dair herhangi bir rapor var mı?” diye sordum. “Belki bir çanta ve telefonla ama kıyafetsiz?”

“Yerde tişört yoktu,” dedi Tom. “Adaminkini giymiş olabilir. Belki dikkatleri üzerine daha az çekmek için. Elbise ve topuklu ayakkabı insanların dikkatini çekebilir. Belki de elimizde kamera kayıtları olduğundan, o elbiseyi giyen bir kadını arayacağımızı da biliyordu.”

“Yani her şeyi planladığını mı söylüyorsunuz?” dedim.

“Evet. Bu yüzden diğer çıkışa yöneldi. Böylece onu güvenlik kameralarında göremeyecektik. Akıllı davranıyor.”

Başımı yana yatırdım. “Ben buna inanmıyorum.”

“Neden?”

“Binaya giriş görüntülerini gördüm. Çok iri bir kadın değil ve Bryan da iri bir adamdı. Onu kemerle boğmak için çok ama çok güçlü olması gerekir.”

Tom omuzlarını silkti. “Bazı kadınlar çok güçlü oluyor. Sadece söylüyorum. Gerçek şu ki kameralarda başka birinin geldiğini ya da gittiğini görmüyoruz, değil mi? Başka biri varsa bile, bu kişi nasıl girip çıktı?”

“Kızın çıktığı gibi?” diye karşılık verdim. “Fark edilmeden. Kameraların görüş alanının dışında.”

“Aslında haklı,” dedi Scott.

Tom duyamadığım bir şeyler homurdandı.

“Pekâlâ, diyelim ki hemfikiriz,” diye devam ettim. “Bu, kadının Cassandra’yı da öldürdüğü anlamına mı gelir? Emma’yı da mı kaçırdı?”

Tom omzunu silkti. “Biz de bunu arıyoruz galiba, değil mi? Belki kadın da kurbandı, sadece onu henüz bulamadık. Bunu duymak acı veriyor, biliyorum ama yine de bu ihtimali göz önünde bulundurmalıyız.”

Nefes verdim. Haklı olduğunu biliyordum.

“Bu kadını bulmamız gerekiyor. Hem de hemen. Tom, bölgedeki bar ve restoranlara gidip dün gece orada olup olmadığını ve Bryan Henderson’la birlikte olup olmadığını sormaya ne dersin? Kameraları varsa güvenlik kamerası görüntülerini iste.

“Scott, sen de Bryan Henderson’ın meslektaşları ve arkadaşlarıyla konuş. Bu adamı ve bu kadınla olan ilişkisini öğrenelim. Belki kadının kim olduğunu biliyorlardır. Daha da iyisi, belki *nerede* olduğunu da biliyorlardır.”

27

BILLIE ANN

“Buldum!”

Mesajı aldığımda öğleden sonraydı. Polis merkezinin bir alt sokağında bulunan Café Surfnista’da kahve içip bir şeyler atıştırmıştık ve mesajı gördüğümde henüz dönmüştük.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Tom.

“Onun kim olduğunu biliyorum,” dedim gülümseyerek. “Görüntülerdeki kadının. Tanrım, sosyal medyayı seviyorum.”

“Tamam, bir saniye geri sar,” dedi Scott. “Senin kadar zeki olmayanlar için.”

“Kızın Bryan Henderson’la birlikteyken çektiğim fotoğrafını yerel Facebook gruplarımızda paylaştığımda birisi bana özel mesajla onun komşusu olduğunu yazdı. Komşusu şu anda Boston’da. Kendisi kışın sıcak bölgelere geçenlerden ve sadece kış aylarında kocası ve köpeğiyle birlikte üç aylığına buraya geliyor ama kız orada sürekli yaşıyor. Adresi falan aldım. Adı Ashley Wittman. Ve bir sabıkası var. Arkadaşıyla birlikte araba çalmaktan.”

Tom ayağa kalktı. “Neyi bekliyoruz?”

Ashley Wittman’ın yaşadığı apartman dairesi, Banana Nehri’ne bakan bariyer adamızın arka tarafında yer alıyor-

du. Burası geceleri anakaranın üzerinden muhteşem günbatımının izlenebildiği, yunusların ve denizayılarının düzenli olarak suda görülebildiği bir yerdi. Her gün Yunus Turları geçer, turistlere kasabanın tarihini anlatırken bu oyuncu ve çekici hayvanları görmelerine yardımcı olurdu.

Evine doğru ilerlerken bir heyecan ve beklenti hissine kapılmadan duramadım. Nihayet bir yerlere varıyorduk. Güneş batıyor, suyun üzerinde pembe, turuncu bir parıltı oluşturuyor ve palmye ağaçları ılık esintiyle hafifçe sallanıyordu. Ashley'nin manzarasını biraz kıskanmaktan kendimi alamadım. Kesinlikle muhteşemdi.

Apartmana vardığımızda bizi bir kapı ve bir kamera karşıladı. Dahili telefonda kapı numarasını çaldık ama kimse cevap vermedi, bu yüzden birkaç kez daha denedik. Tom kameralı telefona cevap veren kişiye rozetini gösterince içeri alındık. Binanın içine doğru ilerledik. Ashley en üst katta oturuyordu, biz de asansöre bindik.

Kapısını çaldığımızda cevap veren olmadı. Telefon numarasını komşusundan almıştım, o yüzden aramayı denedik ancak telefonu kapalıydı. Geri gelmesini beklemeye karar verdik. Sahanlıktan günbatımını görebiliyorduk ve burada daha da muhteşemdi.

Fakat Ashley Wittman yoktu.

Tom kapıya bakarken sabırsızdı, sonra tekrar çaldı.

“Cocoa Beach polisi, açın kapıyı.”

Kapıya üçüncü kez daha sert vurduğunda aralandı. Kilitli değildi. Tom bana kaşlarını kaldırarak şöyle bir baktıktan sonra koridordan içeri girdi.

“Bayan Wittman, ben Cocoa Beach polisindenim. Size Bryan Henderson ile ilgili birkaç soru sormak istiyoruz. İçeri girebilir miyiz?” diye sordu, sesini sert ama kibar tutarak.

Hâlâ cevap yoktu. Omuzlarını silkti. “Burada olduğunu sanmıyorum. Geri dönelim... Bir saniye.”

Sesinde bir telaş vardı. Yüzü soldu ve bana bakarken gözleri büyüdü. Yaklaşıp elimi hafifçe silahımın kabzasına dayadım. Ensem ter içinde kalmıştı.

“Ne? Ne görüyorsun?”

Bana endişeli bir bakış attı, sonra da eliyle işaret edip sessizce konuştu. “Kan.”

Kalp atışlarım hızlandı. İçeri bir adım atarak Tom’un yanında durdum. Haklıydı. Kapının yanındaki duvarda, üzerine kan bulaşmış bir elektrik düğmesi vardı. Kanlı parmaklar ona ve etrafındaki duvara dokunmuştu. Yakın zamanda olmuştu. Taze görünüyordu.

Tom hızla girişi tararken ben de elektrik düğmesini inceledim ve telefonumla fotoğrafını çektim. Dairede bir boğuşma izi olmasa da mobilyaların dağınıklığı aceleyle çıkıldığını gösteriyordu. Girişteki bir sepet yere itilmişti ve anahtarlar, güneş gözlüğü ve telefon şarj kabloları karoların üzerine yayılmıştı. Duvarlarda ve kapı kollarında kanlı parmak izleri vardı. Bu kanın nereden geldiğini düşününce kalbim sıkıştı. Cesedin üzerinde hiç kan yoktu. Bryan boğularak öldürülmüştü. Yani, kan Ashley’ye mi aitti? Bir şekilde yaralanmış mıydı? Belki de kaçarken? Ama neyden kaçıyordu? Neden kaçıyordu? Yaptığı şey yüzünden mi? Yoksa katil yüzünden mi?

Ben ikincisine daha yakındım. Yine de işimi şansa bırakacak değildim.

“Ayrılıp dairenin geri kalanını arayalım,” dedim Tom’a sessizce, silahımı çıkararak. “Dikkatli ol.”

Tom başıyla onaylayıp oturma odasına doğru yöneldi, ben de yatak odalarına giden koridora doğru ilerledim. Sessizlik sağır ediciydi; tek ses mermer döşemelerin üzerindeki kendi ayak seslerimizdi.

Soldaki ilk kapıya yaklaştığımda hafif aralık olduğunu fark ettim. Ayağımla iterek açtım ve silahımı hazır tutarak içeri girdim. Kalbim göğsümde hızla çarpıyordu.

Orta boy bir yatak ve bir şifonyerden oluşan küçük bir odaydı. İçeride kimse yoktu ancak oda darmadağınktı, giysiler etrafa saçılmış ve çekmeceler açılmıştı. Yatağa doğru yürüdüm. Halının üzerinde beyaz bir tişört gördüğümde ayağımla dokundum. Üzerinde kocaman kan lekeleri vardı. Bedenine bakılırsa tişört bir erkeğe aitti, Bryan'ın olduğunu tahmin ediyordum. Ashley evinden kaçarken onu giymişti. Banyonun içine geçtiğimde kalbimin küt küt atmasına yol açan bir şey fark ettim.

Daha fazla kan vardı. Lavabonun içinde. Hem de bir sürü. Porselen kenarlarda, sabunlukta. Duvarda asılı duran havlunun üzerinde de kan lekeleri görülüyordu.

Birisi yakın zamanda ellerindeki kanı yıkamıştı.

“Haber veriyorum,” dedim, telefonumu alırken. “Teknisyenlere acilen haber vermemiz lazım ki bu kanın kime ait olduğunu tespit edelim.”

28

Geçmiş

Evi güzeldi. Kitty, Memur Damian'ın evine geldiğinde, adam içeri girebilsin diye kapıyı tuttu. Ocağın başında bir kadın duruyordu. Gördüğünde Kitty'ye gülümsedi.

“Hoş geldin,” dedi.

Kitty şaşkınlıkla Damian'a baktı. “Bu kim?”

“Karım,” dedi adam. “Adı Linda.”

Kitty hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. “Karın olduğunu bilmiyordum.”

Damian gülümseyip nazikçe kızın yanağına dokundu. “Artık biliyorsun.”

“Bir şey ister misin?” diye sordu Linda. “Gazoz? Gatorade?”

Kitty başıyla onayladı. “Mavi Gatorade lütfen. En sevdiğim o.”

“O zaman onu getireyim.”

Memur Damian'ın karısı, Kitty'ye mavi Gatorade doldurduktan sonra oturma odasına gitti. Kitty mutfak tezgâhına oturarak odaya göz gezdirdi. Ev hoştu, burada rahat hissediyordu ama Damian'ın bunca zamandır karısı olduğunu sakladığına hâlâ inanamıyordu. Neden sır gibi saklamıştı ki?

Damian uzanıp Kitty'nin elini tuttu, başparmağıyla kızın elinin tersini ovdu. “Kıskanmana gerek yok. Benim gözlerim sadece seni görüyor, Kitty.”

* Spor temalı içecek ve gıda ürünleri üreten bir Amerikan markası. (ç.n.)

Kitty tek kaşını kaldırdı. “Gerçekten mi?”

Damian eğildiğinde dudakları Kitty’nin kulağına değdi. “Kesinlikle. Kalbimi çalan sensin. Bu dünyadaki en güzel kızsın. En azından benim için.”

Damian boynuna yumuşak bir öpücük kondururken Kitty yanaklarının kızardığını hissetti. Aralarındaki çekimi ve içinin ürpermesini inkâr edemezdi.

“Ayrıca bazı şeylerde karım bana yardım edemiyor. Onun yerine getiremediği ihtiyaçlarım var. Sen de burada devreye giriyorsun.”

Kitty ona bakakaldı. Adamın delici gözleri sanki içini görüyordu. Kitty söylediklerini anladığından emin değildi.

“Annem ne zaman gelecek?” diye sordu, birden rahatsızlık duymuştu.

Damian başının tepesini öptü. “Yapma, Kitty. Beni artık sevmiyor musun yoksa?”

Kitty başını yana eğdi. Sevmek mi? Ne demek istiyordu? Kitty annesini, bazen de, özellikle sarhoş olmadığı zamanlarda üvey babasını sevdiğini biliyordu. Fakat Memur Damian’ı aynı şekilde seviyor muydu?

“Eve ne zaman gideceğim?” diye sordu.

Damian gülümseyip başını salladı. “Bu akşam burada kalacaksın. Annemle konuştum, sorun olmadığını söyledi.”

Kitty’nin gözleri parladı. “Pijama partisi gibi mi? Yani yarın okula gitmek zorunda değil miyim? Ama eşyalarımı getirmedim.”

“Sorun değil,” dedi Damian. “Bizde bir şeyler var.”

Kitty, Gattorade’ini yudumladı. “Ah, tamam. Olur.” Gözlerini ön kapıya dikti.

Damian bunu görünce kalkıp kapıyı kilitledi. Bu ses Kitty’nin inlemesine neden oldu.

“Bir şey yok,” dedi Damian. “Korkma. Polisim ben, unuttun mu? Ailemi suçlulardan korumam lazım. Buraya

hırsızların, soyguncuların gelip sevdiklerime zarar vermesine izin veremem, tamam mı?”

“Ben aileden miyim?” diye sordu Kitty şaşkınlıkla.

Damian başıyla onayladı. “Evet, Kitty. Artık öylesin. Burada benimle yaşıyorsun. Bu ailenin bir parçasının. Ailemizdensin.”

“Ama benim ailem var zaten,” diye karşılık verdi Kitty, birden eve, annesinin yanma dönmeme düşüncesi içini panikle doldurdu. “Benim... annem var. Annemi özlüyorum. Şimdi eve gitmek istiyorum, lütfen.”

Damian başını iki yana salladı. “Üzgünüm, tatlım. Ailen artık seni istemiyor. Seni bu yüzden buraya gönderdiler. Benimle yaşamayı istiyorlar. Artık bana aitsin, anlıyor musun?”

Ona ait olmak mı? Bu ne demekti? Damian neden ansızın sinirli konuşmaya başlamıştı? Daha önce böyle konuşmuyordu.

Kitty çok çalışsa da kendini durduramadı. Hıçkırmaya başladı. Yaşlar yanaklarından süzülüyor, bedeni sarsılıyordu.

“Hayır, hayır, ağlamak yok,” dedi Damian, bir parmağını kaldırarak. “Bu ailede ağlanmayacak, anlıyor musun?”

Bu, Kitty’nin daha çok ağlamasına neden oldu. Başka ne yapsa bilmiyordu. O kadar çaresiz hissediyordu ki. Çok geçmeden Memur Damian öfkesine yenik düşüp yüzüne bir tokat attı. Kitty inleyerek ağlamayı anında bıraktı. Yanağı darbenin etkisiyle yanmaya devam ederken kocaman gözlerini Damian’a dikti.

“Kapa çeneni artık, duydun mu?” dedi adam nefes nefese.

Kitty onun gözlerinin içine baktı. Değişmişlerdi. Güzel olduğunu düşünürken baktıkları gibi bakmıyorlardı. Hayır, şimdi öfkeli, taş kadar sert ve soğuklardı. Cole’un sarhoş hâlini andırıyordu. Öyle zamanlarda Cole da böyle

kaba oluyordu. Ama tamamen böyle değil. Bu çok daha fazlasıydı. Kitty buradan çıkması gerektiğini biliyordu. Gatorade'ini alıp bilerek ahşap zemine döktü.

“Ne oluyor be? Tanrım, ne kadar sakarsın!” diye kükredi adam.

Havlu getirmeye gitti. O sırtını dönünce Kitty ön kapıya koştu. Kilidi tutup çevirdi, sonra da kapıyı açarak dışarı fırladı. Fakat o sırada bir kol boynuna dolanarak onu geri çekti. Daha sonra Memur Damian şok tabancasını çıkarıp Kitty'ye elektrik verdi. Bir parmağını prize soktuğunda ya da sokağın aşığısındaki atları çitin arasından beslerken hissettiği sersemletici şoka benzese de onların aksine durmadı. Devam etti. Acı bayılmasına yol açana kadar elektrik dalgaları küçük bedeninden geçti durdu.

29

BILLIE ANN

Eve vardığımda geç olmuştu. Ashley Wittman'ı ve nerede olabileceğini merak ederek karanlıkta kasabanın içinden geçtim. Bryan Henderson cinayetiyle ilgili raporumu bitirmiştım ama onun Cassandra ya da Emma ile olan bağlantısını bir türlü çözemiyordum. Tom'un yaptığı büyük çalışma sonucunda birkaç ipucu bulabilmıştık. Bryan Henderson kızlarla bağlantılı kimseyle çalışmıyordu. Perez Ailesi'yle ya da Marissa'yla hiçbir ilişkisi yoktu. Cassandra'nın okuluna hiç adım atmamıştı; yaşadıkları bölgeyle ya da Cassandra'nın cesedinin bulunduğu yerle hiçbir bağlantısı yoktu. Hiçbir şey onları birbirine bağlamıyor gibiydi. Bir komşu arayıp Marissa'nın evine düzenli olarak bir adamın girip çıktığını gördüğünü söylediğinden kadının bize bahsetmediği bir erkek arkadaşı olup olmadığını merak etmekten kendimi alamadım.

Yorgunluk anında Tom, adamımızın sadece eğlence olsun diye öldüren rastgele bir katil olduğunu, çok farklı ve hiçbir bağlantısı olmayan kurbanlar seçerek bizimle oynadığını öne sürdü. Sonra bir kez daha Emma'nın var olup olmadığını sorguladı.

İşte o zaman hepimizin eve gitme vaktinin geldiğine karar verdim. Yorulmuştuk ve bundan iyi bir şey çıkmazdı. Dinlenmeye ihtiyacımız vardı.

Sokağımdan çıkıp garaj yoluma girmiştım ki annemin arabasının benim park yerimde olduğunu fark ettim.

Burada ne işi var?

Biriyle uğraşacak havada değildim, özellikle de onunla.

Nefes verip kendimi hazırladıktan sonra içeri girdim. Joe'yu yemek masasında otururken gördüm, önünde bir bira vardı. Annem mutfakta bulaşık yıkıyordu. Ev yemek kokuyordu, tezgâhın üzerindeki köfteyi fark ettim.

“Anne?” dedim, anahtarlarımı bırakarak. “Burada ne yapıyorsun?”

“Joe gelmemi istedi.”

Gülümsedi. Çok zoraki ve rahatsız edici bir gülümse-meydi. O gülümsemeyi biliyordum. Konuşmak istiyordu. Gözlerinde şefkatli ama aynı zamanda bana bir konuda acı gerçeği söylemek üzereymiş gibi bir ifade vardı.

“Gel otur.”

Kendimi başı dertte bir çocuk gibi hissettim. Bir şişe beyaz şarap açtım, kendime bir kadeh doldurdum ve Joe ile masaya oturup uzun bir yudum aldım. Annemi, birazdan yapacağı konuşmanın ağır olacağını bilecek kadar iyi tanıyordum.

“Çocuklar yemek yediler mi?” diye sordum.

Joe başıyla onayladı. “Annen pişirdi. Odalarındalar.”

“Güzel.”

Annem karşımdaki masaya oturup, “Tatlım, konuşma-mız gerek,” dedi. Sesi yumuşak olsa da içindeki endişeyi duyabiliyordum. Şarap kadehime endişeyle baktığında kendimi suçlu hissettim.

Dik oturarak başıma geleceklere hazırlandım. “Tamam, uzun bir gün oldu, yani gerçekten yorgunum. Hani, çifte cinayeti çözmeye çalıştığım için falan. Ama elbette. Şimdi konuşalım. Şimdiki zaman gibisi yok, değil mi? Neler oluyor, anne?” diye sordum.

Joe bana anlayışlı gözlerle baktı. Onun acımasını istemiyordum.

“Neler oluyor?” diye tekrarladım.

Annem nefesini verdi. “Tatlım. Joe bana her şeyi anlattı.”

Kaşlarımı çattım. “Her şeyi mi? Ne demek istiyorsun?”

Şarabımı yudumladım.

Annemin dudakları gergin bir şekilde titredi. “Bana dedi ki... senin ve onun... şey...” Durakladı, kelimeleri dile getiremiyordu. Boşanmaya karşı olduğunu ve günümüzde insanların, tıpkı onun babamla yaptığı gibi evlilikleri için yeterince mücadele etmediğini düşündüğünü biliyordum. Durumu bir darbe gibi karşılayacağını biliyordum ve muhtemelen bu yüzden ona henüz söyleyememiştim. Önce kendi duygularımla başa çıkmam gerekiyordu.

“Ayrılıyoruz, evet,” dedim. “Sana söyleyecektim ama henüz fırsat bulamadım. Bir süredir birbirimizi görmüyoruz.”

Annem adıma üzülmüş gibi baktı, omuzları çöktü, başı öne eğildi, gözleri endişeliydi. Sanki az önce ona kovulduğumu ya da çok sevdiğim birini kaybettiğimi söylemiştim. Neredeyse küçümser tavırda olması beni çileden çıkardı. Neden endişelenmek zorundaydı ki? Bir kez olsun benimle gurur duyamaz mıydı? Başka bir şey için değilse bile, yaptığım zor iş için? Bir katili durdurmaya çalıştığım için?

“Evet,” dedi başını sallayarak. “Bunu bana söyledi.”

“Tamam,” dedim. “Neden üzgün olduğunu anlayabiliyorum ama dürüst olmak gerekirse, sana eninde sonunda söyleyecektim. Yüz yüze yapmak istedim, o kadar. Ben de sana kendim söylemek isterdim ama anlaşılan Joe ağzından kaçırabileceğini düşünmüş...”

Annem elini koluma koydu. “Bana her şeyi anlattı, Billie Ann. Ve anlattığı için minnettarım.”

Her şeyi derken... *Her şeyi mi?*

Gözlerim kocaman oldu. Önce ona, sonra Joe'ya, sonra tekrar ona baktım, bu haber karşısında şaşkına dönmüştüm.

“Anlamadım?”

Annem tekrar başını salladı. “Joe bana ayrılık nedeninizi anlattı. Ve Billie Ann, bunu dikkatlice düşünmeni istiyorum. Anlıyor musun? Bunlar oyun oynanacak türde şeyler değil.”

“Bunlar mı? Neyi kastediyorsun, anne?” diye sordum, içimin kaynadığını hissederek. Tepkisine şaşırmasam da kızmıştım. Desteğini istiyordum. O benim annemdi ve desteğine muhtaçtım. Elbette istiyordum. Bence benim durumumdaki herkes bunu isterdi.

“Benimle o tonda konuşmana gerek yok,” dedi, dudakları geriliyordu. “Ben sadece yardım etmeye geldim.”

İnanmayarak başımı salladım. “Yardım mı? Nasıl bir yardım?”

“Bu kadar saçma bir şey yüzünden ailenizi mahvetmenize yardım etmeye geldim, Billie Ann,” dedi hafif bir homurtuyla.

“Az önce eşcinsel olmamı saçma mı buldun sen?” diye sordum. O kadar gülünçtü ki neredeyse kahkaha atacaktım. Karşımdaki annem olmasaydı belki de gülerdim. Onayını gerçekten istediğim tek kadın olmasa.

“Saçma, Billie Ann. Sen lezbiyen değilsin. Etrafına bak. Bir kocan ve üç sevimli çocuğun var.”

“Evet, bunlar var ama ben hâlâ lezbiyenim, anne. Hem sen de benden pek farklı değilsin. Sırlarını biliyorum, anne. Benden ve Andrew'dan bir şeyleri başarılı bir şekilde sakladığını mı sanıyorsun?”

Annem irkildi. Küçük kardeşimden bahsedilmesinden hoşlanmazdı.

“Adını söyleyebilirim, anne.”

Şarabımdan büyük bir yudum aldım. O kadar öfkeliydim ki sandalyemde zor oturuyordum. Joe bunu bana nasıl yapabilirdi? Anneme bunu nasıl anlatabilirdi? Beni ona nasıl ifşa edebilirdi?

“Hayır, sen lezbiyen değilsin,” dedi annem birkaç nefes sonra. Andrew’dan bahsetmenin onu kötü hissettireceğini biliyordum ama sanırım bu yüzden yapmıştım. Fakat yine de durmuyordu, konuşurken burun delikleri kabarak devam etti.

“Şu saçmalığı keser misin?”

Derin nefreti midemi bulandırdı. Öfkemi içime attım. “Bana ne olduğumu söyleyemezsin, anne.”

“Kendini... öyle... sandığına eminim, Billie Ann. Ama şu anda sadece bir kriz geçiriyorsun. Bu gayet normal. Hepimiz böyle şeyler yaşarız. Bir kadına mı ilgi duydun? Geçici bir dönem bu, yakında uyanıp ne yaptığını, mükemmel işleyen bir aileyi mahvettiğini anladıktan sonra ne olacak? Her şeyi nasıl geri alacaksın? Hayatında bir kez başka bir kadına ilgi duymak normal. Ama geçer.”

“Aslına bakarsan benim için genç bir ergen olduğumdan beri devam ediyor bu ve geçmedi. Nasıl geçici dönemmiş ha anne?” dedim, kadehimi bitirerek. Sandalyemi geri ittim, kalktım ve kendime bir tane daha doldurdum. Lavabonun yanında durarak yaşadığım kanalın kenarındaki sallanan palmye ağaçlarına karanlığın içinden baktım. O ikisine mutfağımda otururken görmek istemiyordum. Artık bu konuda konuşmak istemiyordum.

“Saçmalık,” dedi annem. “Lisede Ricky ile çıktın, hatırlıyor musun? Seni terk ettiğinde kalbin kırılmıştı.”

Ondan yana döndüm. “Sadece herkes istediği için çıktım onunla. Kendimi baskı altında hissettim. Onu hiç umursamadım. Ve biliyor musun? Onunla hiç yatmadım bile.

Çünkü istemiyordum. Sürekli zorluyordu ama yapamadım. Çünkü düşüncesi bile midemi bulandırıyor. Bu yüzden beni terk etti. Çünkü ona sürekli hayır diyordum. Buna ne diyeceksin?”

Annem alay eder gibi güldü. “Doğru değil. Onunla yatmadın çünkü evlenene kadar beklemesi gerektiğini bilen, iyi yetişmiş, Hristiyan bir genç kadındın. Sana bunu biz öğretmiştik.”

Başım yana eğdim. “Eh, mezuniyet balosundayken tuvalette en yakın arkadaşım Monica’yı öptüm ve inan bana, cesaretim olsaydı bundan daha fazlasını yapmak isterdim. Ama yapmadım. Çünkü bana kim olduğumun, ne olduğumun yanlış olduğu öğretilmişti. Kilisede bize böyle dediler, anne. Yanlış olduğumuzu. Hasta olduğumu ve günahların bedelini ödediğimi. Cehenneme gideceğimi. Tanrı’nın benden nefret ettiğini. Şeytanın etkisi altında olduğumu. Bunun bana nasıl hissettirdiğini sanıyorsun? Nasıl kalkıp sana kim olduğumu söyleyebilirdim? Doğru olan tek şeyin evlenmek olduğu öğretilmişken nasıl bir adamla evlenmeyebilirdim ki?”

Annem birkaç saniye sessiz kaldı. Ellerine baktı, sonra ben şarabımı yudumlarken tekrar bana baktı.

“Tedaviler var, Billie Ann,” dedi daha sert bir sesle, sanki laftan anlamayan, yaramaz bir ergendim. “Bütün bunların başına gelenlerden, eski partnerinle yaşadığın o korkunç olaydan kaynaklandığının farkındayım. Erkeklerden nefret etmene neden oldu. Bundan dolayı acı çekiyorsun ve bu anlaşılır bir şey ama hayatını, güzel aileni mahvetmene gerek yok. Çocukları düşün. Yardım edebilecek klinikler var. Ya da belki Papaz Stan’dan yardım isteyebiliriz. Onu hatırlıyorsun, değil mi? Daha önce böyle şeyler yapmıştı. Bu sadece bir geçici bir dönem, Billie Ann. Önemli olan nasıl tavır aldığın. Bu yoldan gitmek zorunda değilsin. Bu

bir seçim ve şu anda seçimlerin birçok masum insanı incitecek. Sevdiğin ve değer verdiğin insanları. Sana yardım edebiliriz.”

Ona baktım, konuşamıyordum. Ona inanamıyordum. Şu anda bana bunları söylediğine inanamıyordum.

“Neden beni dinlemiyorsun, Billie Ann?” diye devam etti. “Ben senin annenim. Kızımı tanıyorum ve o öyle bir lezbiyen değil. Eşcinsellik iğrenç bir şeydir. Levililer on sekizinci bölüm, yirmi ikinci ayeti oku.”

Benim için bu kadardı. Bitmişti. Ön kapıya giderek kapıyı açtım.

“Gitmeni istiyorum. Seninle ve bununla şu anda başa çıkamam. Lütfen.”

Annem bana inanmayarak baktı. Sonra Joe’ya döndü. Joe omzunu silkti ve iç geçirerek, “En azından denedik,” dedi.

“Kendi anneni evinden kovduğuna inanamıyorum,” dedi yanımdan geçerken. “Senin için bunca şey yaptıktan sonra.”

“Eğer beni olduğum gibi kabul edemiyorsan senin yanında duramam,” dedim. “Bu kadar basit. Ah, bu arada ben de sana bir İncil ayeti söyleyeyim, anne. Galatyalılar altı, yedinci ayet. ‘Aldanmayın; Tanrı’yla alay edilmez. Çünkü insan ne ekerse onu biçer.’ Sen nefret ekiyorsun, anne, karşılığında da onu alacaksın.”

Bana neredeyse tiksintiyle baktığında çok hasta, çok savunmasız hissettim. Ama ona bunu göstermedim. Üzüntümü içime attım ve o dışarı çıkarken kapıyı arkasından kapattım. Sonra mutfak kapısında duran Joe’ya bakarken inanamayarak başımı salladım.

“Vay be. Sadece vay be, Joe.”

Misafir odasına gidip kapıyı arkamdan kapattım, sonra yere diz çöktüm ve ağladım.

30

MARISSA

Yoldan aşağı inerken kalbi hızla çarpıyordu. Marissa'nın başı dönüyor, midesi bulanıyordu. Yol kenarına çekip bisikletten indi.

İşte oradaydı. O ev.

Ön bahçeye ve kırmızı kapıya bakarken nefes nefese kalmıştı. Henüz sabahın erken saatleriydi, evdekiler hâlâ uyuyordu. Ama yakında uyanacaklar ve ev yine hareketlenecekti.

Hangi seslerin duyulacağını hayal edebiliyordu. Her adımı, her sesi gözünde canlandırdı; yatağında gözünü kırpmadan yatarken duymaya çalıştığı ama asla tam seçemediği seslerdi bunlar. Ahşap zeminlerde dolaşan küçük ayak sesleri. Kimi ağlayan, kimi birbirine bağırان sesler. Zaman geçtikçe değişen, büyüyen çocukların sesleri. Hayatın sesiydi bu. Çocukların.

Onlara sarılmayı, saçlarını öpmeyi, kokularını içine çekmeyi nasıl da özlemişti. Yakınlığı, emzirmeyi, bağı, sevgiyi... Onlara duyduğu o derin ve tarifsiz sevgiyi.

Sonra birden her şey bitmişti. Büyümüşlerdi.

Ah Emma, neredesin bebeğim? Eve dönmeni istiyorum. Seninle olmam gerek. Sana ihtiyacım var. Bedenim, ruhum sana hasret.

Başını öne eğerek gözyaşlarının yanaklarından süzülmesine izin verdi.

“Artık yapamıyorum. Sensiz yapamıyorum,” diye ağladı. “Seni de kaybedemem.”

Marissa nefes alamıyor gibiydi, her şey üstüne üstüne geliyordu. Kaldırım kenarında bir süre daha oturdu, yastın ağırlığı göğsünü eziyordu. Emma kaybolduğundan beri içine düşen o kayıp hissi hâlâ peşini bırakmıyordu. Acısı taptazeydi, damarlarında zehir gibi dolaşıyordu.

Derin bir nefes alıp gözyaşlarını sildi ve tekrar eve baktı. O anda bir şey dikkatini çekti. İkinci kattaki pencerelerden birinde ışık yanıyordu. Gözlerini kısıp içeride bir hareket olup olmadığını anlamaya çalıştı.

Kalbi duracak gibi oldu; perdelerin arkasında bir silüet dolaşıyordu. Küçüktü, çocuk gibiydi.

Marissa nefesini tuttu. Kalbi öyle hızlı atıyordu ki kanının kulaklarında uğuldadığını duyabiliyordu. Çocuğu görünce gülümsemeden edemedi. İçini bir umut ve adrenalin dalgası kapladı.

Emma.

Gözyaşları yanaklarından akarken ayağa kalktı. Gözünü penceredeki küçük kızıdan ayırmadan, nerede olduğunu unutarak sokağı geçti.

“Emma?”

Pencereye bakarken, çocuğun arkasında aniden karanlık bir figür belirdi. Bu görüntü Marissa’yı dehşete düşürdü. Adam küçük kızın elini tutup onu pencereden çekiştirerek uzaklaştırdı.

Sonra da kız kayboldu.

Marissa bir süre boş pencereye baktı, ardından hızla bisikletine koşup tekrar bindi. Pedallara sertçe bastı, öfke ve hayal kırıklığıyla çığlık attı. Gözyaşları öfkeyle karışık akıyordu.

Onu geri alacağım. Bedeli ne olursa olsun, gerekirse bu uğurda ölürüm ama Emma’yı geri alacağım!

31

BILLIE ANN

Marissa'nın evine, yanıtlar bulma umuduyla gelmiştim. Onunla konuşmaya fena hâlde ihtiyacım vardı. Günlerdir arıyordum ama telefonlara cevap vermiyordu. Neden birdenbire bu kadar mesafeli ve ulaşılmaz olduğunu anlamaya çalışıyordum. Garip geliyordu. Bu vakayla ilgili bana yardım etmesi gerekiyordu, onu tekrar sorgulamam gerekiyordu. Bryan Henderson'ı tanıyıp tanımadığını öğrenmeliydim. Aralarında bir bağlantı olup olmadığını çözmeliydim. Tabii, evine gelen o adamın kim olduğunu da.

Kapıya vuruşlarım, birkaç kuş cıvıltısı dışında ki muhtemelen hâlâ erken bir pazar sabahı olduğu içindi, sessiz sokakta yankılandı. Bugün çalışıyorsa işe gitmeden önce yakalayabilirim diye düşünmüştüm. Ancak şaşırtıcı biçimde kimse kapıyı açmadı. İçimde bir endişeyle bekledim. Marissa için korkuyordum. Başına bir şey gelmiş olmasından endişe ediyordum.

Birkaç dakika sonra asfalta değen teker seslerini duydum. Döndüğümde, Marissa'nın başı öne eğik, yüzü gölgeler içinde, etrafını bir hüznün bulutu sarmış hâlde bisikletiyle bana doğru yaklaştığını gördüm.

“Marissa?” dedim ve ona doğru yürüdüm.

Bisikletinden indiği sırada beni gördü. Bir an durdu, ardından bakışlarını hızla kaçırıp tek kelime etmeden bana

doğru yürümeye başladı. Sanki orada yokmuşum gibi yanımdan geçip gitti.

“Marissa?” diye yineledim.

Peşinden yürüyerek seslensem de Marissa durmadı, arkasına bile bakmadı.

Sonunda durup ona bağırdım. “Marissa! Beni böyle görmezden gelemezsin. Neden benimle konuşmuyorsun?”

Başı düşmüş hâlde kapının önünde durdu. “Sen bana yardımcı olamazsın,” dedi.

“Ne demek bu?” diye sordum, hem sinirlenmiş hem de hayal kırıklığına uğramıştım. “Benim tek derdim sana yardım etmek. Gecemi gündüzüme kattım kızını bulmak için. Günlerce çevreyi tarayan arama ekiplerini ben ayarladım, Amber Alarmı bile başlattık, kasabadaki herkes onu arıyor. Deli olduğumu düşünenler olmasına rağmen tüm ekibimi bu işe yolladım. Kariyerimi senin için riske attım. Başta kimse sana inanmadı, biliyorum ama ben inandım, Marissa. Sana inandım. Ama sen bana yardım etmezsen bunu yapamam. Lütfen konuşalım. Eminim...”

Birden duraksadım. İçimde bir şey kıpırdadı. Aklıma bir fikir, sarsıcı bir düşünce geldi. İnanmak istemesem de tek mantıklı açıklama buydu. Bana inanayım diye yalvaran bu kadın, şimdi birdenbire neden susmuştu? Artık yardımına ihtiyacı olmadığını mı düşünüyordu?

Her şey şimdi anlam kazanıyordu.

“Sen nerede olduğunu biliyorsun, değil mi? Onu kimin aldığımı biliyorsun.”

Marissa olduğu yerde dondu ancak dönüp bakmadı. Omuzları titriyordu. Sonra neredeyse bir fısıltı kadar kısık bir sesle, “Lütfen, beni yalnız bırak,” dedi.

“Hayır Marissa, eğer kızının nerede olduğunu biliyorsan, o zaman bizim...”

Yanına yaklaştım, elimi uzatarak fikrini değiştirmesini ve benimle konuşmasını umdum.

Ama olmadı.

Kapıyı açtı ve içeri girip arkasından sertçe kapattı.

Onu izlerken, bir gerçek tokat gibi yüzüme çarptı. Marissa, onu suskunluğa mahkûm edecek kadar korkutan bir şey -ya da birini- görmüştü. Korkunç bir sırrı saklıyordu ve onun ne olduğunu mutlaka öğrenmeliydim.

32

BILLIE ANN

“Bir dakika konuşabilir miyiz?”

Ertesi gün Bay ve Bayan Perez’in kapısını çaldım. Bu dosya yüzünden öfke ve kafa karışıklığı içindeydim; şimdi ise yürüttüğüm soruşturmayı sorgulamaya başlamıştım. Tüm gün, sonra da tüm gece boyunca bunun üzerinde düşünmüştüm. Belki de Cassandra’nın öldürüldüğü gün Emma’nın kaybolması sadece bir tesadüftü. Marissa’yla konuşamıyorsam, Bryan’ın Cassandra’yla bağlantısı olup olmadığını öğrenmem gerekiyordu.

Kesin olarak bildiğim tek bir şey vardı: Cassandra Perez ile Bryan Henderson’ı öldüren kişi aynıydı. Öyle olmalıydı. Doyle bana ultimatoma vereli bir hafta olmuştu ve gün bitmeden bir gelişme sunamazsam beni dosyadan alacağından korkuyordum.

Kapıyı Bay Perez açtı. Gözlerinde, daha önce çocuklarını kaybetmiş ebeveynlerde gördüğüm o çaresizlik ve yas bakışı vardı. Bu manzara karşısında içim acıdı.

“Bir dakika konuşabilir miyiz?” diye tekrarladım, sesim fısıltıdan biraz yüksekti. “Size birkaç soru daha sormam gerekiyor.”

Bay Perez bir an tereddüt ettikten sonra başını sallayıp beni içeri davet etti. Ev sıcacıktı ve samimi bir havası vardı, yani içimdeki buz gibi hisse tamamen tezattı. Onun peşinden oturma odasına geçtim. Bayan Perez kanepede oturuyordu, gözleri televizyondaydı.

“Her şey yolunda mı, hayatım?” diye sordu kocasına bakarak. Sonra beni gördü ve oturduğu yerde doğruldu. “Dedektif Wilde? Buraya neden geldiniz? Bir haber mi var?”

Konuşmak üzere ağzımı açtığımda kelimeler dudaklarımdan dökülemedi. Kafamın içindeki karmaşayı nasıl açıklayabilirdim ki? Şüpheler, korkular, sezgiler; hepsi birbirine karışmıştı, ben bile anlam veremiyordum. Çok sinir bozucuydu. Bu insanlara yardım etmek istiyordum. Onların iç huzuruna kavuşmalarını istiyordum. Ama ne yazık ki onlara verebileceğim ne bir cevap ne de bir teselli vardı.

Bu da kalbimi kırıyordu. Bayan Perez elinde bir fincan çay tutuyordu. Yüzü endişeyle buruştu, kaşlarının arasında derin bir çizgi belirdi.

“Dosyayla ilgili birkaç sorum olacaktı,” dedim, karşısındaki koltuğa otururken. “Yardımcı olabileceğinizi umuyorum.”

“Elimden geleni yaparım,” dedi, çayını masaya bırakırken. “Ne öğrenmek istiyorsunuz?”

Bayan Perez konuşurken, saçlarının yüzüne doğru yumuşak dalgalarla düşüşünü fark ettim. Kendine özgü sakinleştirici bir enerjisi vardı ve bu, havadaki gerginlikle tam bir tezat oluşturunuyordu. Kalbim daha hızlı atıyordu ancak dikkatimi dağıtmamaya çalıştım. Keşke onlara verecek bir haberim olsaydı.

“Bir cinayet daha işlendi,” dedim.

Bay Perez karısının yanına oturdu. Birbirlerinin elini tuttular.

“Tanrım, hayır,” dedi Bayan Perez, titrek bir sesle. “Lütfen bana başka bir çocuk değil deyin.”

Boğazımı temizledim. “Bu sefer değil. Bu kez bir adam. Otuzlarının başında.”

Şok içinde, birbirlerine kısa bir bakış attılar. Bayan Perez konuşurken eşi sadece boş boş bakıyordu, yüzünde inanamayan bir ifade vardı.

“Yine de çok genç. Cassandra’nın ölümüne mi bağlıyorsunuz?” dedi. “O yüzden mi geldiniz? Aman Tanrım, bu kasabada neler oluyor?”

Eşi ellerini onun ellerine koyarak onu yatıştırmaya çalıştı. “Dedektifi dinleyelim, Malia.”

“Evet, evet, tabii,” dedi kadın. “Üzgünüm. Devam edin lütfen.”

“Aynı katil olabileceğini düşünüyoruz,” dedim. “Ölüm nedeni çok benzer. Zaten bu yüzden geldim.”

Telefonumdan Bryan Henderson’ın fotoğrafını çıkarıp onlara gösterdim.

“Bu adamı tanıyor musunuz?”

İkisi de eğilip baktı. Bay Perez’in bir an irkildiğini ve yan tarafını tutarak hafifçe kıvrandığını fark ettim.

“Hayır,” dedi Bayan Perez, fotoğrafı inceledikten sonra. “Daha önce hiç görmedim. Üzgünüm.”

“Bay Perez?” diye sordum. Fotoğrafa bakarken bir süre düşüncelere dalmış görünüyordu. “Bu adamı bir yerden hatırlıyor musunuz?”

Daha yakından baktıktan sonra başını iki yana salladı. “Hayır, hayır, sanmıyorum. Üzgünüm.”

Gözlerimi kısarak yüzünü inceledim. Garipti. Yanıtında bir tuhaflık vardı.

“Emin misiniz? Bir an için tanıdığınızı düşünür gibi oldunuz,” dedim. “Tekrar bakmak ister misiniz?”

Başını salladı. “Gerek yok. İlk bakışta tanıdık geldi ama o kişi değilmiş.”

Eşi koluna dokundu. “Pete yüzleri pek iyi hatırlayamaz.”

Başımın onaylasam da gözümü ondan ayırmadım. Gözlerini kaçırıyordu. “Anlıyorum. Adı Bryan Henderson. Bu isim size bir şey çağırıştırıyor mu?”

Birbirlerine baktıktan sonra tekrar bana döndüler. Bayan Perez başını iki yana salladı. “Size daha fazla yardımcı olamadığımız için üzgünüm,” dedi.

Ayağa kalktım. “Bir şey hatırlayacak olursanız lütfen beni arayın. Ne olursa olsun, tamam mı?”

İkisi de başını salladı.

Bay Perez beni kapıya kadar geçirdi. Kapıyı açarken bir elini hâlâ yan tarafında tutuyordu. Tam çıkarken duraksadım.

“Ağrınız mı var, Bay Perez?” diye sordum. “Yan tarafınızı tutuyorsunuz, yüzünüzü ekşittiğinizi da gördüm.”

“Evet, birkaç gün önce bisikletten düştüm. Kaburgam kırılmış ya da en azından ezilmiş olabilir.”

Elini tuttuğu yere baktım.

“Kaburgalar genelde biraz daha yukarıdadır,” dedim.

Büyüyen gözleriyle bana baktı. “Öyleyse belki başka bir şeydir. Kontrol ettirmem gerek sanırım. Uğradığınız için teşekkür ederim, dedektif.”

Ben dışarı çıkar çıkmaz kapıyı kapattı. Birkaç saniye kapının önünde durup bahçeye baktım. Bu ziyaretin neden bu kadar tuhaf hissettirdiğini anlamaya çalışıyordum. Bir gariplik vardı.

Daha bu düşünceyi bitirmemiştim ki telefonum çaldı. Telefonu alıp kulağıma tutarak aceleyle arabaya koşturdum.

“Alo?” dedim, kapıyı açarken telefonu omzumla kulağımın arasına sıkıştırdım.

“Alo, Bayan Wilde? Ben Diana Schmidt, Cocoa Beach Lisesi’nden.”

Duraksadım, ardından arabaya binmeyi unutarak telefonu elime aldım. Diana beni sadece çocuklarımdan biri hastalandığında ya da bir keresinde William kavga ettiğinde aramıştı.

“Evet? Bir sorun mu var?”

Boğazını temizledi. “Şey, sadece Charlene’in bugün hiçbir derse katılmadığını haber vermek istedim. Normalde hasta olduğunda önceden arıyorsunuz, o yüzden merak ettim...”

“Yani devamsızlık yaptığını biliyor muyum mu diye soruyorsunuz? Hayır, kesinlikle bilmiyordum.”

“Bu onun için pek alışılmadık bir durum,” dedi Diana. “Her zaman gelir.”

“Gelmesi gerekir,” dedim. Kalbim göğsümde güm güm atıyordu. “Ve hiçbir derse girmediğini söylüyorsunuz, öyle mi? Sabah bile?”

“Evet, hanımefendi.”

“Teşekkür ederim,” dedim ve telefonu kapattım. Derin bir nefes verdim. Arabaya binip uzaklaşırken endişe içime sızmaya başladı. Diana haklıydı. Charlene böyle şeyler yapmazdı. Bu hiç ama hiç iyiye işaret değildi.

33

Geçmiş

Kitty hafifçe soluyarak gözlerini açtı. Üzerinde yalnızca iç çamaşırı ve fazla büyük bir tişört olsa da sıcaklamış ve ter içinde kalmış hissediyordu. Başını kaldırıp etrafına baktı.

Neredeyim ben?

Loş bir odada, metal bir yatağın üzerindeydi. Tek ışık kaynağı, tavandan sarkan titrek ışıklı floresan ampuldü. Yatağın yanındaki paslı metal masanın yanında tek bir tahta sandalye duruyordu. Şok tabancası yüzünden başı zonkluyordu, ayrıca Memur Damian'ın tuttuğu boynunda morluklar vardı.

Bunu bana neden yaptı? Neden? Beni sevdiğini sanıyordum.

Kollarını ve bacaklarını hareket ettirmeye çalışsa da naylon kelepçelerle metal yatağın dört köşesine sıkıca bağlanmışlardı. Tutsak olduğunu fark edince panikledi. Aklında yüzlerce soru vardı ancak çıkardığı tek ses zayıf bir iniltiydi.

“Yardım edin.”

Kitty bağlarından kurtulmak için çırpındı. El ve ayak bilekleri, sıkı bağlar yüzünden acıyor ve naylonun derisine gömüldüğünü hissediyordu. Çaresizce kıvransa da işe yaramadı.

“Anne? Anneciğim?”

Annesinin burada olmadığını bilmesine rağmen böyle söyledi. Yapayalnızdı. Dışarı bakıp nerede olduğunu görmesini sağlayacak pencere yoktu. Etrafı yalnızca karanlık, siyah duvarlarla çevriliydi. Üzerleri, daha önce gördüğünü hatırladığı bir malzemeye kaplanmıştı. Bir keresinde, arkadaşları Julia'nın annesinin çalıştığı radyo istasyonuna davet edilmişti. Onların duvarları da böyle köpüklü malzemedendi. Sorduğunda, kadın sesi engellemek için kullandıklarını söylemişti. Kitty duvarlara bakarken durumu anladığında kalbi küçük göğsünü hızla dövdü.

Beni kimse duyamaz.

Kaçmanın imkânsız olduğunu anladığında Kitty'in kalbini kaygı sardı. Gözlerine dolan yaşlar yüzünden akmaya başladı. Neredeydi? Buraya nasıl gelmişti? Başına şimdi ne gelecekti?

Bu sorular, bitmek tükenmek bilmez bir döngü hâlinde zihnine hücum ederken içi korku ve dehşetle doldu.

Boşuna olduğunu bilse de yardım istemeye çalıştı.

“Anne!” diye bağırdı Kitty çaresizce. Fakat cevap gelmedi. Kimse yardım çağrılarını duyamıyordu.

Kitty kirli şiltenin üzerinde yatarken kendini çaresiz, umutsuz ve korkudan paramparça olmuş hissediyordu. Güvenli evinden koparılıp içinden çıkamayacağı bir kâbusa çekilmişti? Başına ne gelecekti? Annesini bir daha görebilecek miydi? Tek umudu bir mucize dilemekti ama bu bile olmayacak duaya âmin demek gibiydi. Sanki her şey yok olmuştu ve geçen her dakika, Kitty'nin kalbini daha da çaresizliğe gömüyordu.

Lütfen yardım edim. Biri bana yardım etsin.

Bir kapı gıcırdayarak açılınca bir saniyeliğine dualarının yanıt bulduğunu sandı. Başını kaldırıp gölgelerden çıkan figüre baktı. Delip geçen mavi gözleri Kitty'nin ruhuna iş-

ledi. Onu görmek kızı korkutmuş ve bütün umudunu söndürmüştü.

Figür yaklaşırken Kitty kendini yukarı çekmeye çalıştı ancak bağları kıpırdamasına izin vermiyordu. Adam yaklaştıkça kalbi hızlanıyor, nefesini teninde hissedebiliyordu. Adam tek bir şey söylemeden soğuk ve acımasız gözlerini ona dikti.

Kitty konuşmaya, merhamet dilemeye çalıştı ama ağzından tek bir kelime çıkmadı. Adam korkusunu hissetmiş olacak ki zalimce gülümsedi; Kitty'nin üzerinde tam kontrol sağladığını biliyordu.

Kitty gözlerini yumdu, yaşlar yüzünden süzülüyordu. Tuzağa düşürüldüğünü, bu soğuk ve kalpsiz adamın merhametine kaldığını biliyordu.

Fakat sonra, ışığa adım attığında onun gözlerinde bir parça şefkat gördü. Soğuk, beton zeminde ayak sesleri duyulmayan adam ona yavaşça yaklaştı. Kitty kalbinin hızla attığını hissetse de kendini hareketsiz kalmaya zorladı.

“İyi misin?” diye sordu usulca, yatağın kenarına otururken sesi nazikti. Kitty tereddüdün ardından başını ağır ağır salladı. Adam uzanıp yanağına dokunduğunda irkildi. Fakat sonra elinin sıcaklığı rahatlamasını sağladı.

“Bir şey yok,” diye fısıldadı. “Sana zarar vermeyeceğim. Bana güvenebilirsin. Aileyiz biz, unuttun mu?”

Kitty öfkenin izlerini aramak için başını kaldırıp ona baktı ama bulamadı. Yavaşça rahatlamaya başladı.

Adam saçlarına dokundu. “İyi bir kız olduğun ve dediğimi yaptığın sürece sorun olmaz.”

Kitty küçük olsa da aptal değildi, üstelik iradesi çelik kadar güçlüydü. Karşısındaki heybetli insana bakarken yeşil gözleri şüphe doluydu. Adam uzun boylu ve iriydi ama sesinde, bu korkutucu cüsseyle çelişen bir yumuşaklık vardı.

Parmağıyla burnuna dokunduğunda Kitty hafifçe irkildi ancak adam sadece beyaz dişlerini göstererek gülümsedi. Kitty eskiden gülümsemesine bayılırdı. Şimdiyse onu dehşete düşürüyordu.

“Anlaştık mı?”

Kitty yavaşça rahatlıyordu. Adam samimi görünüyordu, hem Kitty ona güvenmek istiyordu. Gerçekten.

“Tamam,” dedi nihayet, sesi fısıltı kadar kısıktı. Çok susadığından biraz su istedi. Ve yiyecek. Karnı çok açtı. Yemek için her şeyi yapabiliirdi.

Adam yeniden gülümseyerek ona göz kırptı.

“Aferin kızıma.”

Kitty, kalbi hâlâ delice çarparken Memur Damian’a baktı ama içinde garip bir rahatlık da vardı. Ardından Damian gülümseyip bir McDonald’s poşeti çıkardı.

“Umarım açsındır. Sana yemek getirdim.”

34

BILLIE ANN

Polis merkezine dönerken Charlene'i arayarak bir sürü mesaj bıraktım. Elbette cevap vermiyordu. Okulu asıyor, muhtemelen arkadaşlarıyla bir haltlar karıştırıyordu.

Şu anda buna hiç ihtiyacım yoktu.

Üstelik Charlene'in yapacağı türden bir şey değildi. Beni asıl endişelendiren de buydu. İyi çocuktuk o. Genelde hem ödevlerini hem de ev işlerini yapardı. Hep iyi notlar alır ve asla okulu asmazdı. Bir mesaj daha atarak ona beni HE-MEN aramasını söyledim. Sonra da kapayıp babasını aradım. Bana ihanet edip anneme ifşa ettikten beri ilk kez konuşuyorduk. Öfkem devam ettiğinden onunla konuşmaya gerçekten hazır değildim ama durum önemliydi.

"Joe? Charlene'in nerede olduğunu biliyor musun?"

Arka plandaki inşaat seslerini duyabiliyordum. Hâlâ işteydi. Sesi mesafeliydi. "Okulda değil mi?"

Bir nefes vererek yılgınlıkla alnımı ovuşturdum. "Hayır, okulda değil Joe. Arayıp bütün gün gitmediğini söylediler."

Sessizleşti.

"Bak bu iyi değil. Aramayı denedin mi?"

"Tabii ki denedim. Açmıyor, üstelik konumunu kapadığından Telefonumu Bul üzerinden onu takip edemiyorum."

Joe nefesini verdi. "Nasıl sinsisi ama, değil mi? Bak ne diyeceğim. Kız ergenliğini yaşıyor. Olur böyle şeyler. Sadece böyle yapmasına alışık değiliz."

Olur böyle şeyler. Söyleyeceklerin bu kadar mı?

“Ama olmaması lazım,” dedim. “Normal değil bu. Bunu anlaması lazım. Bize söylemeden okulu asamaz. Özellikle de ortada bir katil dolaşırken. Ödüm kopuyor. Ne yapacağız?” Joe’ya dosyadan bahsetmemiştim ama haberlerde görmüştü.

“Bak, Charlene’den bahsediyoruz. Zeki kızdır o. Bir şey olmayacağına eminim. Bugün okula gitmiş gibi davranarak eve gelecek, biz de onunla konuşup aradıklarını ve yalan söylediğini bildiğimizi söyleyeceğiz. Özür dileyecek, bir daha olmaz diyecek. Muhtemelen biraz da ağlayacak. Ama bir şey olmayacak. Söz veriyorum. Fazla üstüne gitme. Büyük ihtimalle biraz tepki veriyordur. Aramızdaki sorunu sezebildiğine eminim.”

“Benim hatam yani?” diye sordum.

“Ben öyle bir şey demedim.”

“Ama onu kastettin.”

“Çocuklarımızın buna tepki vermemelerini bekleyemeyiz, Billie Ann. Charlene zeki bir çocuk. Muhtemelen ayrılma sürecinde olduğumuzu çoktan anlamıştır. Konuşurken duymuş olabilir. Bak, benim gitmem lazım. Saat beşte mimarla toplantım var. Sonrasında eve gelirim.”

Telefonu kapattık. Arabayı polis merkezinin önüne park edip motoru söndürdüm. Kötü hissediyordum. Hayır, korkunç hissediyordum. Joe haklı mıydı? Durum, çoktan çocuklarımı etkilemeye başlamış mıydı? Bu düşünceye katlanamıyordum. Onlara bunu nasıl yapabilirdim? Ne biçim anneydim ben?

Nasıl yapmayayım? Beni mutlu görmek istiyorlar. Ben de onlara mutluluğu seçmenin sorun olmadığını öğretiyorum.

Asansörle üçüncü kata çıktım. Tom ve Scott, ben içeri girerken masalarında oturuyorlardı. Tom başını kaldırdığında beni gördü.

“Vay canına, berbat gö...”

Elimi kaldırdım. “Orada kesiyorum. Bunu duymak istemiyorum. Vaktim yok.”

“Affedersin, kötü niyetle söylemedim. Sadece canın sıkılmış gibi geldi.”

İkisine de göz attıktan sonra bilerek yorumlarını görmezden geldim. Nasıl görüldüğüm kimin umurundaydı? Evet, canım sıkındı. Beni suçlayabilirler miydi? Günüm hiç de iyi geçmiyordu.

“Cassandra’nın ebeveynleri hakkında ne biliyorsak öğrenmem gerek,” dedim. “Daha önce üzerinden geçtiğimizi biliyorum ama daha derine inmek istiyorum. Her şeyi tekrar gözden geçirelim. Özellikle babasını. Arka plan araştırmaları, varsa sabıka kayıtları, nerede çalışıyorlar, buraya taşınmadan önce nerede yaşamışlar, kiminle evlenmişler, hepsini görmek istiyorum. Hatta bu sabah kahvaltıda ne yediklerini bile öğrenmek istiyorum. İkisi de bir şey saklıyor bence ve ne olduğunu öğrenmem lazım. Tom, bu iş sende.”

Tom başıyla onaylayarak sandalyesinde doğruldu.

“Scott?”

Scott yumuşak buklelerinin ardından gülümsedi. Ona saçını kestirmesi gerektiğini söylemek istesem de vakti değildi.

“Ortadan kaybolan kız arkadaş Ashley Wittman hakkında bulabileceğin her şeyi bulmanı istiyorum. Başkalarıyla, Perezlerle veya Marissa Clemens’le bağlantısı var mı? Birlikte tenis oynadılar mı, Kız İzçiler’den oldular mı bilmek istiyorum, tamam mı? Kız kardeşinin kocası içlerinden biri için çalışıyorsa bilmem gerek. Tamam mı? Bu tür şeyler. Detaylar. Cevap detaylarda, anlıyor musun?”

Scott başını salladı. “Tamamdır. Peki pediatristin ailesi? Onlar hakkında da arka plan araştırması yapmamı ister misin? Adam evli değil ama annesiyle babasını, kardeşlerini falan araştırabilirim?”

Duraksadım.

“Pediatrist mi?”

Scott başıyla onayladı. Parmaklarını şıklattı. “Evet, hani... neydi adı... Bryan Henderson.”

“O adam pediastrist miymiş? Ben nasıl bilmiyorum?”

Scott kollarını havaya kaldırdı. “Bildiğini sanıyordum.”

“Kimse bana söylemedi ki! Sadece doktor dediniz.”

“Teknik olarak doktor zaten.”

Arabamın anahtarlarını kapıp yeniden asansöre yöneldim. “Önemli detay derken bundan bahsediyorum işte,” dedim, Scott’a dönerek. “Bilmem gereken detaylar bunlar.”

Scott donuk bir ifadeyle bana bakıp etrafa saçılmış kâğıtları işaret etti.

“Üzerinde çalışıyorum,” dedi. “Hepsi burada.”

Derin bir nefes alarak sabırsızlığımı kontrol etmeye çalıştım. Benim yüzümdendi; dikkatim dağınıktı. Tekrar döndüm ve uzaklaşmaya devam ettim.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu Scott.

“Pediastristin ofisine,” diye cevap verdim. “Bana hemen adresi ve adam hakkındaki tüm bilgileri mesaj at.”

Ardından asansöre binip bu önemli ayrıntıyı kaçırdığım için kendime ve ekibime kızmamaya çalışarak düğmeye bastım. Kapı arkamdan kapandığında asansörün alçalırken çıkardığı uğultuya sarıldım. Bu bilginin önemli olduğunun ve zamanın daraldığının farkındaydım.

Lobiye vardığımda aceleyle arabama yürüdüm, ayaklarım düşüncelerimden hızlı hareket ediyordu. Aradığımı kayıp bağlantı bu olabilirdi. Cassandra veya Emma, Bryan Henderson’ın hastalarından biriye, hepsi birbirine bağlanmış olurdu. Eksik parçam bu olabilirdi.

35

BILLIE ANN

Uyuyamıyordum. Oturma odamda sürekli saate bakarak kelimenin tam anlamıyla volta atıp durdum. Saat on bir olmuştu. Charlene hâlâ eve gelmemişti ve artık onun için ciddi şekilde endişelenmeye başlamıştım.

Tüm arkadaşlarını aramış, hatta bazılarının ebeveynleriyle konuşmuş, en yakın arkadaşlarının evlerine gitmişim ama kimse onun nerede olduğunu bilmiyordu. Tek bildikleri, bugün okulda olmadığıydı. En iyi arkadaşı Alexis'ten, Charlene bana cevap vermese bile ona yazmaya devam etmesini rica ettim. Sahile, şehir merkezindeki restoranlara, kafelere, ara sıra arkadaşlarıyla gittiğini bildiğim her yere arabayla gidip onu aradım. Neredeyse kayıp kişi ihbarı yapmak üzereydim, gece devriyesindeki meslektaşlarımdan onun için gözlerini dört açmalarını istemiştim. Hatta Şef Doyle'u arayıp ne yapmam gerektiğini sormuştum.

“Kız on altı yaşında. Alışılmadık bir durum değil,” demişti. “Eve gelip gelmediğini görelim. Tanımadığın bir arkadaşının yanındadır belki, orada uyuyakalmıştır ya da zamanın nasıl geçtiğini fark etmemiştir. Belki de içki içiyordur veya esrar kullanıyordur.”

“Benim kızım öyle şeyler yapmaz,” diye öfkeyle karşılık vermişim.

“Her anne böyle der,” diyerek gülmüştü.

Bir anne polis merkezine gelip ergen çocuğunun kaybolduğunu söylediğinde muhtemelen ben de aynı şeyi derdim. Ama şimdi işin içinde olunca, bu tavrı umursamaz ve sorumsuz buluyordum. Kızımı bulmak için daha fazlasını yapabileceğimi düşünmeden edemiyordum. Benim kızım kaçmaz ya da başını belaya sokmazdı. Onun yapacağı bir şey değildi. Yoksa öyle miydi?

Belki de Joe haklıdır. Bu kadar olayın arasında çocukları kontrol etmeyi unutmuşumdur.

İçimi üzüntü kapladı. Böyle hissetmekten nefret ediyordum. Suçluluk duygusu içimi kemiriyordu.

“Neredesin, Charlene?” diye mırıldandım, sokaktan geçenleri izlerken aniden çıkagelmesini umut ederek.

Belki de biraz alana ihtiyacı var. Buna saygı duymalısın.

Onu kaybediyormuşum gibi hissediyordum. Canım yanıyordu. Aklımı başka bir şeye vermek için dosyayı düşünmeye çalıştım. Cassandra’nın babası, ziyaretim sırasında tuhaf davranmıştı. Tam olarak ne olduğunu çıkaramasam da bir şeyler olduğu belliydi. Laboratuvardan gelen sonuçlara göre, Ashley’nin dairesindeki kan ona ait değildi. Tarağından alınan saç tellerinin DNA’sı ile kan örneği karşılaştırılmış ve uyuşmamıştı. Bryan Henderson’ın da değildi. Bu, kanın üçüncü bir kişiye ait olduğu anlamına geliyordu ve bunun katilin kanı olduğunu varsayabilirdim.

Pediatristin ofisine gittiğimde kapalıydı, bu yüzden ertesi sabah uğramaya karar vermiştim.

Burada öylece oturamam. Ya kızımın başı beladaysa?

Başımı salladım, sonra anahtarlarımı kapıp dışarı fırladım. Joe yatak odasında derin uykundaydı, ona Charlene’i tekrar aramaya gittiğimi bildiren bir mesaj attım. Kızımız eve gelmediği hâlde nasıl uyuyabildiğini anlamıyordum. Ben yerimde duramıyordum.

Arabaya atlayıp kasabanın ana caddesinden aşağı indim, barlardan ve restoranlardan girip çıkan insanların yüzlerini taradım. Sonra sahile doğru devam ettim. Daha önce de oraya gitmiş ve onu bulamamıştım ancak tekrar denemeye değerdi. Hava çok sıcaktı, bu yüzden gidecek başka yeri yoksa geceyi geçirmek için ideal bir yerdi.

Birinci Cadde'ye gelip sahile inmek için arabayı park ettiğimde, Bryan Henderson'ın cesedinin bulunduğu binanın önünde olduğumu fark ettim. Arabadan inerek binanın arka tarafına baktığımda yangın merdivenini gördüm.

Ashley katilden kaçıyor olsaydı? Binadan nasıl çıkardı?

Siteye yaklaştım, sonra yukarı baktım. Bu, kameralar tarafından görülmeden binadan çıkmanın en kesin yolu olabilirdi. Binanın etrafında dolaşırken, çöp konteynerlerinin yanındaki beton zeminde büyük, kırmızı bir leke gördüm. Kurumuştur ama başka bir şey daha vardı.

Çöp konteynerinin yanına atılmış bir cam parçası.
Üzeri kanla kaplıydı.

36

Geçmiş

Memur Damian odadan çıkar çıkmaz kapıyı sürgüledi. Ertesi gün geleceğini söyledi ve dediğini yapıp daha fazla yemek, hamburger ve patates kızartması getirdi. Kitty'nin ilk sorusu dışarı çıkıp çıkamayacağı oldu.

“Dışarı çıkmaya izin veremem. Güvende kalmanı istiyorum,” dedi. “Seni korumak için yapıyorum.”

Bir yanı ona inanıyordu. Belki de inanmak istediği için. Onu hep sevmiştir ve şimdi bu hissi kaybetmek istemiyordu. Damian hep ona karşı çok nazikti. Neredeyse onu sevdiğini hissediyordu.

Ama bir de onu esir tuttuğunu ve dediklerini yapmazsa inciteceğini fısıldayan diğer yanı vardı. Belki de zaten yapacaktı.

“Şimdi uslu bir kız ol.” Damian hep bunu söylüyordu. Terbiyeli davranmasını istiyordu.

“Onun dediklerini yapsan iyi olur. Sonuçta adam polis,” demişti üvey babası Cole. Kitty de öyle yapmıştı. Ona hep itaat etmişti. Çünkü itaat ettiğinde ödüllendiriliyordu. Disney World'e gitme şansı elde ediyor, dondurma ve hediyeler alıyordu. Onu mutlu etmenin yolunu biliyordu, bu yüzden buna devam ederse belki bir gün onu serbest bırakırdı. Belki annesinin yanına dönebilirdi.

Damian her gittiğinde kapı sürgüsünün çıkardığı ses, Kitty'nin zihninde bir gong sesi gibi yankılanıyor ve onu

hiç olmadığı kadar yalnız hissettiriyordu. Günlerdir bu kulübede tutuluyordu ve Memur Damian, sürekli sormasına rağmen buna bir açıklama getirmemişti. Her gün yemek getiriyor ancak varlığı sadece daha fazla soru doğuruyordu.

“Annemi ne zaman göreceğim?” diye sordu.

“Bu kadar çok soru sorma,” diye yanıtladı adam.

“Burada ne kadar kalacağım? Eve ne zaman gidebilirim?”

“Artık burada yaşıyorsun.”

“Ama...” İşte o anda gözleri dolmaya başlıyordu. Bu, onu asla eve bırakmayacağı anlamına mı geliyordu? İşte o zaman kaçış planı yapmaya başladı. Dışarı çıkmanın bir yolu olmalıydı. Ama nasıl olduğunu bilmiyordu.

Dördüncü günün sabahı, Memur Damian yine geldi. Her zamanki gibi bir poşet dolusu hamburger ve patates kızartması getirmişti. Ama kız daha yemeğin tadına bakmadan, Damian kulübenin dışında her türlü davetsiz misafire saldırmaya hazır pitbull köpekleri olduğunu söyledi. Amacının Kitty’yi korumak olduğunu iddia etti.

Kitty bu haber karşısında ne düşüneceğini bilemedi; umut ve umutsuzluk arasında kalmıştı. Bir yanı Damian’ın doğruyu söylediğine inanırken, diğer yanı bunun sadece kaçmasını engellemek için bir korkutma taktiği olduğundan korkuyordu. Yine de olduğu yerde kaldı, sessizce onun gitmesini bekledi.

Fakat Kitty’nin zihninde yanıt bekleyen bir soru vardı: Memur Damian ondan ne istiyordu?

37

BILLIE ANN

Adli tıp ekibini arayıp olay yerine gelmelerini ve tüm delilleri güvence altına almalarını sağladım. Çöp konteynerini baştan aşağı aramalarını, içinde daha fazla delil olup olmadığına bakmalarını ve yerdeki kanlı alanı örnek almak üzere mühürlemelerini söyledim. Camdaki ve dairedaki kanla eşleşip eşleşmediğini görmek istiyordum.

Sahile doğru yürüdüm. Torpidodan el fenerimi aldım ve saate baktım; çoktan sabahın ikisi olmuştu.

Gece sakindi ve seyrek sokak lambalarının ışığında uzakta dolaşan insanların silüetlerini seçebiliyordum. Bazıları yollarını aydınlatmak için el feneri kullanıyordu ya da belki kaplumbağa yuvaları veya yengeç arıyorlardı. İçten içe cevap vermeyeceğini bilsem bile Charlene'in adını söylemeye başladım. Belki bir yerlerde saklanırken bulurum umuduyla kum tepelerinin arasını el fenerimle taradım. Ancak sonsuzluk kadar uzun gelen bir sürenin ardından hâlâ ondan bir iz yoktu. Sadece bomboş kumlar ve ara sıra saçılmış çöpler vardı.

Başına bir şey gelmiş olabileceği düşüncesiyle yüreğim sızladı. Arabama doğru yürürken gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyordu, içim paramparça olmuştu. Bitkin ama hâlâ Charlene'in başına bir şey geldiği konusunda endişeli hâlde eve döndüm. Onun iyi olduğuna inanmak istesem de içimden bir his bana bunun aksini söylüyordu.

Evin önüne arabayı park ederken beni içten içe kemiren o korku hissinden kurtulamıyordum. Zihnim, başına gelebilecek bir sürü ihtimalle doluydu. Charlene yaralanmış mıydı? Kaybolmuş muydu? Yoksa daha kötüsü mü olmuştu?

O düşünceyi bitirme bile.

Onu bulmak için ne yapabileceğime odaklanmaya çalıştım. Kamyonetinin plakasını ALPR** sistemine girip bir yerde görünür umuduyla bekliyordum. Fakat şimdiye kadar hiçbir sonuç yoktu. Telefonumu alıp bu kez cevap vermesi için dua ederek onu tekrar aradım. Neden bu sefer farklı olacağını düşündüğümü bilmiyorum ama son çarem-di. Artık yapabileceğim hiçbir şey kalmamıştı.

Hadi ama Charlene, hadi aç şu telefonu!

Birkaç kez çaldıktan sonra yine doğrudan telesekreter devreye girdi. Omuzlarım çökmüş, midem düğümlenmiş hâlde kapıya doğru yürürken, sokaktan lastik sesleri geldiğini duydum. Döndüğümde, Charlene'in kamyonetinin yavaşça bana doğru geldiğini gördüm.

Bu ne şimdi?

Kırmızı kamyonetin sokağa doğru ilerleyişini izlerken kalbim hızla çarpıyordu. Gözlerimi kısarak içindekini seçmeye çalıştım. Kesinlikle onun aracıydı ancak bu onun kullandığı anlamına gelmezdi. Kamyonet evin önünde durunca, direksiyonda gerçekten de Charlene'in olduğunu gördüm.

İlk hissettiğim şey rahatlamaydı. Ama sonra yalnız olduğunu ve gözlerinde tuhaf bir ifade olduğunu fark ettim. Beni gördüğüne sevinmiş ya da rahatlamış gibi değildi, daha çok kararlı görünüyordu. Sendeledi ve ona yaklaşmaya çalıştığımda, yüzündeki şaşkın ifade beni irkiltti.

Sarhoştı.

* ALPR (Automatic License Plate Recognition), araç plakalarını otomatik olarak okuyup kaydeden bir teknolojidir. (ç.n.)

“Charlene?” diye sordum, duygularım karmakarışıktı. Onu sağ salim görmekten rahatlamış olsam da bu his azalınca yerini başka bir şeye bıraktı: Öfkeye. Ben bütün gün onun için endişelenmişken o sarhoş hâlde mi çıkageliyordu? Hafta içi bir gece, gecenin iki buçuğunda?

Durdu ve bana baktı. Geveleyerek konuşuyordu. “Ah, selam anne.”

Öfkemi bastırmak için elimden geleni yaptım. “Bu ne böyle Charlene? Neler oluyor? Sarhoş hâlde araba mı kullanıyorsun?”

Başını iki yana salladı. “Hayır, asla öyle şey yapmam.”

“Neredeydin? Saatin kaç olduğunu farkında mısın?”

Ayakta bile zor duruyor, bir o yana bir bu yana sallanıyordu. Patlamak üzereydim. Ancak şu an onunla ciddi bir konuşma yapmak imkânsızdı. Sabaha kalacaktı.

“Charlene, yatağına git. Bunu sabah konuşacağız. Anlıyor musun?”

Askerdeymiş gibi selam verdi.

“Anlaşıldı,” diye mırıldandı ve yalpalaya yalpalaya eve doğru yürüdü.

Gidişini izlerken iç çektim; rahatlamıştım ama sabahki o konuşmayı hiç dört gözle beklemiyordum.

38

BILLIE ANN

Sabah uyandığında Charlene'in midesi bulanıyordu. Banyoda kustuğunu duydum, sonra içeri girip uzun sarı saçlarını tutarak ona yardım ettim. Öğürüp soluk soluğa kaldığında, yere oturdu ve alnı ter içinde başını duşakabin kapısına dayadı.

İşte böyle olur ya da *Dersini almışsındır* artık gibi bir şey söylemek çok cazip gelse de bunun iyi karşılanmayacağını düşündüm. İçkiden dolayı rahatsızlandığı ortadaydı, bunun ona tek başına bir ders olmasını umuyordum.

“Özür dilerim, anne,” diye mırıldandı nefes nefese. “Seni hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim.”

Derin bir nefes verdim ve yanına oturup onu kucakladım. “Beni hayal kırıklığına uğratmadın, tatlım. Senin için endişeleniyorum sadece. Dün gece beni çok korkuttun.”

“Biliyorum. Özür dilerim.”

Bana yaslanırken sırtını okşadım. Üzerinde alkol ve kusmuk kokusu olsa da umursamadım. O benim kızımdı ve onu hatalarına rağmen seviyordum.

“Özür dilemek zorunda değilsin, Charlene,” dedim. “Ama yaptıklarının sorumluluğunu almalısın.”

Acı içinde başını sallayıp ağzını elinin tersiyle sildi. “Biliyorum. Yanlış yaptım.”

“Hepimiz hata yaparız. Ama şimdi seni cezalandırmam gerekecek,” dedim.

Başını dizlerinin arasına saklayarak onayladı. “Bunu bekliyordum zaten. Ee, ne yapacaksın?”

“İki hafta cezalısın,” dedim. “Sadece okula gidip hemen eve geleceksin. Bir daha asla ders asmayacak ve içki içmeyeceksin. Sana olan güvenimi yeniden kazanmam gerekiyor. Anlaşıldı mı?”

“İki hafta mı?” Birden iyileşmiş gibi sızlandı. “İki hafta? Ama bu cuma Peyton’ın doğum günü partisini kaçıracağım.”

Omuz silktim. “İşte böyle olur.”

Charlene ayağa kalkıp hâlâ yerde oturan bana baktı. “Bu hiç adil değil, anne.”

İşte şimdi sinirlenmeye başlıyordum. Ben de ayağa kalktım. “Adil değil mi? Nasıl adil değilmiş? Sarhoş hâlde araba kullanıyordun. Birini öldürebilirdin. Alkollü araba kullanmaktan ceza alabilirdin. Bu çok ciddi bir mesele, Charlene.”

Şimdi ağlıyordu. “Öf, sen gerçekten... sen ve babam... öf, senden NEFRET EDİYORUM. Neler olduğunu bilmiyor muyum sanıyorsunuz, ha?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Babamla ayrıldığınızı? Bunu bilmediğimi mi sanıyorsunuz?” diye sordu. “Gece geç saatlerde konuşmalarınızı duyuyorum. Tartışıp birbirinize kızdığınızı duyuyorum. Mısır odasında uyuduğunu görüyorum. Aptal değilim, anne.”

“Tamam, hayır, aptal değilsin ama babanla aramızdaki anlaşmazlıkların senin sarhoş olup şehirde araba kullanmanla, okulu asıp nerede olduğunu bilmediğimiz için bizi ölümüne korkutmanla ne alakası var?”

Öfkeyle başını salladı. “Senin ne olduğunu biliyorum, anne. Geçen gün babamın büyükanneme anlattıklarını duydum. İğrenç.”

Kızımın bu sert sözleri karşısında yüreğim sızladı. Ağlamak istedim. Fakat kendimi tuttum. Omuzlarımı dikleştirerek kızımın bakışlarına karşılık verdim.

“Benim kimliğim -varlığım- iğrenç değil, tatlım,” dedim, sakın ama kararlı bir sesle, hem ağlama hem de bağırma isteğimi bastırarak. “Ve bunu böyle öğrenmemeliydin. Seninle konuşmayı planlıyordum.”

Yüzümün yandığını hissedebiliyordum. Charlene kollarını kavuşturdu ve öfkesini zorlukla kontrol ederek başka yöne baktı. Derin bir nefes alıp sesimi yumuşak ama kararlı tutarak konuşmaya devam ettim: “Üzgün olduğunu anlıyorum ama ne olursa olsun bana saygı göstermeni istiyorum. Benim olduğum kişi hoşuna gitmeyebilir ama hâlâ annenim ve saygıyı hak ediyorum.”

Burun kıvırdı. “Lezbiyen olduğun için sana saygı duyamayacağım.”

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Kızım daha önce hiç böyle konuşmamıştı. “Affedersin? Bu artık üç haftalık ceza demek, genç hanım.” O bana öfkeyle bakarken sakın kalmaya ve öfkemi kontrol etmeye çalıştım. Kendisine, onun sadece bir çocuk olduğunu hatırlatmalıydım. Benim çocuğumdu. Burada yetişkin olan bendim. Ancak kolay değildi. “Lisenin geri kalanı boyunca cezalı olmamak için dikkat etsen iyi olur.”

“Evet, aynen.”

Derin bir üzüntüyle iç geçirdim. Charlene böyle biri değildi. Sadece tepki veriyordu. Elimi omzuna koydum. “Seçimlerimi kabul etmek zorunda değilsin, tatlım. Ama onların benim seçimlerim olduğunu kabul etmelisin.”

Sonra banyodan çıktı, ben de yatağa girip yorganın altına girmesini izledim. Başımı sallayarak tuvaletteki kusmuşu temizleyip sifonu çektim. Ona inanamıyordum. Bir anlığına durumun ciddiyetini anlamış gibiydi ancak görünüşe göre anlamamıştı.

Yine de odasından çıkarken, sözlerinin beni mahvettiğini hissetmemek elde değildi. Çok kırıcıydılar.

Anahtarlarımı alıp polis merkezine gitmek için merdivenlerden indiğim sırada Tom aradı. Ona pediatristin ofisine gidip iki çocuğun da Bryan Henderson'ın hastaları olup olmadığını sormasını rica etmiştim.

“İkisi de kayıtlarında yok,” dedi. “Oradaki hemşireyle konuştum, sistemlerinde aradı ama isimleri çıkmadı. Ne Emma ne de Cassandra.”

Joe'ya Charlene'in uyumasına izin vermesi ve işe gitmeden önce Zelda'yı gezdirmesi için bir not bırakarak kapıyı çarpıp dışarı çıktım. Charlene'in bugün okula gidecek durumda olmadığını bildiğimden küçük çocukları okula ben bırakmıştım.

“Bu doğru olamaz,” dedim, hayal kırıklığı ve hüsrana içinde. Bryan'ın mesleğinin kayıp halka olduğundan o kadar emindim ki. Şimdi ne yapacaktım? Başa mı dönmüştüm? Doyle bugün benimle yüzleşecek miydi? Rütbemi mi düşürecek? Yoksa sadece dosyadan mı alacaktı? O zaman Emma'yı annesine kim geri getirecekti? Onu aramaya devam etmeme izin vermesi için ikna edebilir miydim acaba? Marissa'nın ne kadar korktuğunu gördükten sonra, kızın tehlikede olduğunu anlamıştım. Annesinin yanına dönmeliydi.

MARISSA

Bu, iki kişilik bir oyun.

Marissa hayatı boyunca hep boyun eğmişti. Hiç şikâyet etmemiş, hiç savaştırmamıştı. Ama artık o günler geride kalmıştı. Şimdi kendisi için dik durma zamamıydı. Dünyaya kim olduğunu gösterme zamanıydı.

Elinde çok az şey vardı. Kendisini ve kızını zar zor geçindirebiliyordu. Nüfuzlu arkadaşları, hatta yardım edebilecek bir tane arkadaşı bile yoktu. Polise güvenemeyeceğini de biliyordu. Şimdiye kadar işe yaramadıklarını kanıtlamışlardı. Ama akli vardı. Zekiydi. Ve inatçıydı. Bir şeye kafayı taktığında, sonuç alana kadar durmazdı. Eskiden böyle değildi belki ancak son zamanlarda bu yönünü keşfetmişti ve şimdi de sıradaki hamlesini planlarken bunu kullanıyordu.

Emma'yı geri almak için.

Birkaç gündür pencerede küçük bir kız gördüğü evin önünde bisikletini park etmiş, içerideki her hareketi gözlemliyor, kimin ne zaman çıkıp geldiğini not alıyor ve kimse kendisini fark etmesin diye mesafesini koruyordu. Kısa sürede evdekilerin günlük rutinini çıkarmış ve harekete geçme zamanı gelmişti.

Marissa kararlılığını koruyarak planlar yapmaya başladı. Birkaç fikri olsa da su geçirmez olduklarından emin olmak istiyordu. Günlerce araştırma, plan yapma ve kurulumunun ardından bir strateji belirledi.

Sokakta durup evi izlerken bir tatmin duygusu hissetti. Bu onun intikamıydı. Emma'yı kaybetmişti ve şimdi onu geri alma zamanıydı. Her detayı, her hareketi ve her adımı planlamıştı. Güç dolu bir canlılık hissediyordu, fırsat bulduğu ilk anda harekete geçmeye hazırdı.

Sonunda beklediği an geldi. Evdeki son kişi de ayrıldı. Kalbi heyecan ve korkuyla çarparken ön kapıya doğru hızla ilerledi.

Yanında ihtiyacı olan her şeyi getirmişti. Küçük bir çekiç ve yüzünü kapatacak bir maske. Maskesini taktıktan sonra çekiçle ön kapının yanındaki camı kırdı. Birkaç saniye bekledi, mahalleden ya da evin içinden -yanılmışsa ve herkes ayrılmamışsa- bir tepki gelip gelmeyeceğini kontrol etti. Hiçbir şey olmayınca yolun açık olduğuna karar verdi.

İçerisi karanlık olsa da yeterince iyi görebiliyordu. Oturma odasına doğru ilerlerken gördüğü her şeyi kaydediyordu. Çocukların ebeveynleriyle çekilmiş fotoğrafları vardı, bazılarında da sadece babalarıyla balık tutuyorlardı ya da yürüyüşe çıkmışlardı. Bir an durup fotoğrafları inceledi, kalbinin daha da sıkıştığını hissetti.

Sonra neden orada olduğunu hatırladı.

Çocukların odalarının ve ana yatak odasının bulunduğu merdivenlere baktı. Fakat sonra mutfak penceresinden arka bahçeyi gördü.

Kulübe.

Kimsenin ağlamasını ya da çığlıklarını duyamayacağı bir yer.

Boğazında çarpan kalbiyle mutfağa geçti ve uzun bahçeye açılan arka kapıya yöneldi. Koluna dokunurken onu gördüğünde hafifçe irkildi.

Marissa, kalbi boğazında atarken mutfaktan geçip uzun avluya çıkan arka kapıya doğru yürüdü, gördüğü manzara karşısında hafifçe soluklanarak elini kapı koluna yerleştirdi.

Kapıyı açıp arka verandaya çıktı ve o sırada arka bahçenin en ucunda yer alan kulübeyi fark etti. Etrafı çalılarla ve uzun ağaçlarla kaplı olsa da orada olduğunu biliyordu. Soğukkanlı kalmak için derin, sakinleştirici nefesler alarak oraya yaklaştığı esnada kalbi göğüs kafesine çarpıyor, elleri korkuyla tir tir titriyordu.

40

BILLIE ANN

“Her ipucunun çıkmaz sokağa dönüşmesine inanamıyorum,” diye mırıldandım, hüsrânımın arttığını hissediyordum.

Tom ve Scott masamın karşısında oturuyordu, üçümüz de bizi çözüme yaklaştıracak bir bağlantı bulmak için çaresizdik. Bütün sabah vakayı ve elimizdeki delilleri gözden geçirmiş, topladığımız dağınık bilgiler arasında bağlantı kurmaya çalışmıştık. Ama ne kadar uğraşırsak uğraşalım hiçbir şey tutarlı gelmiyordu. Cassandra’nın kaybolmasıyla ilgili hiçbir şüphelimiz yoktu; sadece babası tuhaf davranıyordu ama onun da sağlam bir mazereti vardı. Emma ile yeni bir bağlantı, hiçbir kızın Bryan’la ilişkisini gösteren bir kanıt yoktu. Ashley’nin evindeki kanın kimliği tespit edilememişti. Güvenlik kameralarında, Ashley ve Bryan’ın yerel bir barda buluşması dışında ilginç bir şey bulunamamıştı. Ve Marissa’dan da haber alınamıyordu.

Bu kesinlikle yeterli değildi.

Sandalyemde çökerken bir yorgunluk dalgası hissettim. Tom ve Scott anlamlı bir bakış attıklarında benimle aynı hissettiklerini anladım. Çok yakında bir şey bulmazsak, bu dosya sonsuza kadar kapanabilirdi.

Kariyerim de onunla birlikte sifonu çekebilirdi.

“Neyi gözden geçiriyoruz?” diye sordum. “Göremediğimiz şey ne?”

“Göremediğiniz şeyi söyleyeyim,” diye bir ses duyuldu arkamdan. Döndüğümde Şef’i gördüm. Elinde tuttuğu kâğıdı masamda önüme bıraktı.

“Bu nedir?” diye sordu Tom.

“Merak ettim,” dedi Doyle. “Marissa Clemens gibi bekâr bir anne ve hemşirenin, o maaşla o evde nasıl yaşayabildiğini anlayamadım. Bu yüzden ilçeyi arayıp bilgi istedim.”

“Peki ne buldunuz?” diye sordum, önüme koyduğu kâğıda bakmak için eğilerek. Şef Doyle omzumun üzerinden bakınca üzerine uzun bir gölge düştü.

Başımı kaldırıp ona baktım. Gülümsedi. Her zaman yakışıklı olduğunu düşünmüştüm. Uzun boylu, geniş omuzlu, gür sesli ve sert görünümlü bir adamdı. Karısını yıllar önce, bu polis merkezine gelmeden evvel kaybetmişti. Bunun etkisinden hiç çıkamadığını ve o günden beri kimseyle birlikte olmadığını söylüyorlardı. Hâlâ odasındaki masasında onun fotoğrafını görüyordum. Birlikte çok mutlu görünüyorlardı. Kadın, haneye tecavüz sırasında ölmüştü. Uyuşturucu bağımlısı biri, para ararken onu kendi evinde vurmuştu.

Bir trajediydi. Yıllar geçse de hâlâ ağır yük taşıyan yüzünde görülebiliyordu.

“Bu düşündüğüm şey mi?” diye sordum.

Şef sırtarak başını salladı. “Evet. Bu, yaşadığı evin tapusu. Orada yaşamak için tek kuruş ödememiş. İşte bağlantınız burada.”

Kâğıdı kaldırıp doğru anladığımdan emin olmak için inceledim.

“Peki kim ödemiş?” diye sordu Tom, öne eğilerek.

Başımı kaldırdığımda gözlerim onunkilerle buluştu. “Pete Perez. Cassandra’nın babası. Evin sahibi o ama kredi de onun üzerine.”

“Ve bütün kredi ödemelerini o yapmış,” diye ekledi Doyle kararlılıkla. “İkisi arasında bir şeyler dönüyor. Ama ne olursa olsun, bu önemli bir bağlantı. Sanırım bu açıdan çalışmaya devam edeceğiz, Wilde.”

Tom burun kıvırdı. “Peki bunu neden yapsın? Kadınla bir ilişkisi mi vardı yoksa?”

Ayağa kalkıp telefonumu aldım. “Komşulardan biri, Marissa’nın evine bir erkeğin gelip gittiğini görmüştü. Belki de odur? Bence adamı sorguya çağırmanın zamanı geldi.” Duraksadım ve amirime baktım. “Marissa Clemens’in bir çocuğu olduğuna inanmıyordunuz hani?”

“Olmadığına dair bir kanıt da bulamadık,” dedi. “Ayrıca sana ve içgüdülerine güveniyorum. Bu kadarı yeterli. Şu ana dek bu dosyada iyi iş çıkardın.”

Bu beni gülümsetti. Şef Doyle neredeyse beş yıldır polis departmanının başındaydı. Suç konusunda tavizsiz ve kurallı olmasıyla tanınırdı ancak kararlı adaleti de meşhurdu. Şef Doyle’ın iltifat ettiği pek görülmezdi, bu yüzden ciddi olduğuna emin olabilirdim. Ve gurur duyabilirdim.

41

Geçmiş

Kitty derin uykusundan uyandı, başı zonkluyor ve göğsü hızla inip kalkıyordu. Metal kulübenin dışındaki duvara sürtünen bir dalın tırmalama sesi ve kalbinin hafif atışlarından başka bir şey duyulmuyordu. İçerisi dayanılmaz derecede sıcaktı, terden sıırsıklam olmuş saçları yüzüne yapışmıştı.

Aniden yüksek bir metal sesi duydu ve odasının kapısı gıcırdayarak açılarak küçük alanı güneş ışığıyla doldurdu. Yatakta birden doğruldu, son haftalarda -ya da aylarda? Artık bilmiyor, takip edemiyordu- alıştığı gibi Memur Damian'ın mavi gözlerinin ona baktığını görmeyi bekledi. Tek bildiği, en azından günde bir kez yemek getirmeye geleceği ve konuşacaklarıydı. Bazen onu öpüyor, sarılıyor ve korkmaması gerektiğini söylüyordu. Diğer zamanlarda ise yüzüne tokat atıyor, ona bunları yapmaya zorladığı için bağırıyordu.

“Neden bana kendini sevdirmek zorundasın?” diye haykırmıştı sık sık.

Kitty buna nasıl cevap vereceğini bilmiyordu, yapabildiği tek şey ağlamaktı. Kaçış planında ilerleyememişti. Hâlâ yatağa bağlıydı, sadece yemek yerken ve tuvalete giderken çözülüyordu. Kapıyı inceleyip içeriden açmanın bir yolunu bile araştıramıyordu. Hem bunu başarsa bile dışarıda köpekler vardı. Onları hiç görmemiş olsa da kapının önünde

beklediklerini, salyalarını akıttıklarını ve keskin dişlerini göstererek hırladıklarını hayal ediyordu.

Bu dehşet vericiydi.

Kapıda gölgeli bir figür belirdi. Kitty nefesi kesilerek Damian'ın geldiğini düşündü, hangi ruh hâlinde olacağını merak etti. Genellikle içeri adım atar atmaz gözlerinden anlayabiliyordu. Ama ne şaşırtıcıydı ki gelen o değildi.

Karısıydı.

Linda içeri girdi, üzerinde çikolatalı süt dolu bir bardak ve yanma yaslanmış pembe bir oyuncak ayı olan bir tepsi taşıyordu. Kitty onu ilk geldiği günden hatırlayarak en kötüsüne hazırlandı. Neden buradaydı? Ne istiyordu? Ona zarar vermeye mi gelmişti?

Fakat kadın saldırgan değil, üzgün görünüyordu.

Damian'ın yaptığı gibi yatağın kenarına oturdu. Tepsiyi bıraktı, Kitty'nin ellerini çözdü, sonra da çikolatalı sütü uzattı. Kitty hemen alıp açgözlülükle içti. Uzun zamandır tadını alamadığı bir şeyin keyfini çıkarıyordu. Şimdiye kadar sadece hamburger, patates kızartması ve gazozla hayatta kalmıştı.

Sürekli açlıktan kıvranıyordu

Linda iç çekip ellerini kucağına koydu.

“Bunu sana yaptığımız için üzgünüm,” diye fısıldadı. “İnan bana kendimi gerçekten kötü hissediyorum.”

Kitty ona bakakaldı. Memur Damian da bunu daha önce birkaç kez söylemişti. Bir keresinde o kadar ağlamıştı ki Kitty onu teselli etmek zorunda kalmış, bunu sevgisinden ve onun iyiliği için yaptığını söylemişti. Haftalar geçtikçe ona inanmaya başlamıştı. Kötü biri değildi, karısı da değildi. İyi niyetliydi. Onun güvende olmasını istiyorlardı.

Linda uzanıp saçlarını nazikçe okşadı.

“Bu hiç adil değil,” diye devam etti, neredeyse ağlayacaktı. “Kendimi berbat hissediyorum. Çok ama çok korkunç hissediyorum.”

Kitty ona bakmayı bırakamadı. Kadının gözlerinde yaşlar vardı. Şimdi Kitty de üzölmüşü. Belki de o kadar da kötü niyetli değillerdi? Sonuçta ona iyi davranıyorlardı. Yemek veriyorlardı, hatta şimdi de oyuncak ayı getirmişti.

Ayıya göz attı. Pembeydi, tüylüydü ve önünde gökkuşağı vardı. Ona evdeki en sevdiği oyuncağını hatırlattı ama bu daha yeniydi ve gözleri daha büyüktü.

Linda, Kitty'nin baktığını gördü. Ayıyı alıp kaldırdı. "Beğendin mi? İster misin?"

Kitty hevesle başını salladı. Oyuncak ayıları her şeyden çok seviyordu. Belki Barbie ve Ken bebeklerinden bile çok. Belki. Şu anda karar vermesi zordu çünkü bu kulübede geçirdiğı uzun ve yalnız saatleri atlatmasına yardım edecek, onu güvende hissettirecek her oyuncak onu mutlu ederdi. Uyurken sarılabileceğı bir şeyin özlemini çekiyordu. Daha iyi hissetmesini sağlayacak yumuşak bir şeyin.

Linda oyuncağı uzattı. "Al. Sana getirdim. Biraz neşelendirir umarım."

Kitty'nin yüzü aydınlandı. İki eliyle ayıyı kavrayarak oyuncağı sıkıca sarıldı, buraya geldiğinden beri ilk kez mutlu hissediyordu.

"Teşekkür ederim, teşekkür ederim," dedi.

"Artık ellerini serbest bıraksak nasıl olur?" dedi Linda. "Böylece uyurken ayıya sarılabilirsin. Damian'a sorsam eminim sorun etmez."

Kitty büyük bir rahatlama hissetti. Nedense bu kadının ondan hoşlanmasını çok istiyordu.

"Lütfen, yapar mısınız?"

"Tabii ki. Bağlı kalmana gerek yok. Kapı zaten dışarıdan kilitli."

"Teşekkür ederim. Teşekkür ederim."

Linda nazikçe gülümsedi. "Kocamın seni neden bu kadar çok sevdiğini anlayabiliyorum. İtiraf etmeliyim ki bu beni za-

man zaman kıskandırıyor. Bu yüzden bazı günler gelip sana zarar vermek istedim.” Duraksadığında Kitty ağzı açık ona bakıyordu. Sonra kadın başını yana eğip gülümsedi.

“Ama tabii ki öyle bir şey yapmayacağım. Korkma.”

Kitty, ayıyı biraz fazla sıkı tutarak ona baktı. Bu kadına üzülse mi yoksa ondan korksa mı bilmiyordu.

Belki de ikisi birdendi.

Linda gözlerini kaçırdıktan sonra tepsiyi aldı. “Kocam seni seviyor. Gözlerinden anlayabiliyorum. Bana hiç öyle bakmamıştı.”

Kitty konuşamayacak kadar şaşkındı, sadece başını salladı. Linda dönüp kapıya gitmeden önce ona son kez pişmanlıkla baktı. Tek eliyle kolu kavrarken, “Üzgünüm. Sadece bilmeni istedim,” dedi.

Ardından kapı kapandı ve sessizlik geri döndü.

42

BILLIE ANN

Koca Tom ve ben odaya girdiğimizde Pete Perez çoktan sandalyesine yerleşmişti. Yaşın ve endişenin kırıştırdığı yüz hatlarına rağmen gözlerinde bir zamanların genç, kaygısız adamından izler taşıyordu. Gergindi, sürekli kıpırdıyor, pozisyon değiştiriyor, görünmez bir acıyı unutmaya çalışır gibi parmağındaki yüzüğü çeviriyordu.

“Bay Perez?” dedim.

Başım kaldırdığında göz göze geldik. Kaygılı olduğunu görebiliyordum. “Evet?”

“Bugün sizi birkaç soru sormak için çağırdık.”

Başını salladı. “Tabii. Bir sorun mu var?”

“Hayır, hiçbir sorun yok, Bay Perez. Rutin bir görüşme.”

“Ah, anladım. Çünkü size zaten söyledim; Cassandra öldürüldüğünde iş seyahatindeydim. Cinayet soruşturmalarında önce yakın akrabalara bakıldığını biliyorum. Ve sağlam bir mazeretim var. Otel fişlerim ve uçak biletlerim var.”

Tekrar gülümsedim. “Biliyoruz. Dosyada her şey mevcut.”

Burnunu çekti. “İyi. İyi.”

Önüne koyduğumuz plastik bardaktan bir yudum su içti.

“Bay Perez, Marissa Clemens’le nasıl bir ilişkiniz var?” diye sordu Koca Tom.

Adam bakışlarını Tom’a çevirdi. “Size zaten söyledim, caddenin karşısında yaşayan kadını pek tanımıyorum. Çocuğunu bile görmedim. Bunu söylemiştim.”

“Ama anlamadığım şey de bu. Kızınız onun kızına bakıcılık yapıyordu,” dedim. “Nasıl tanımıyorsunuz? Eşiniz, bu işi bulmasına yardım ettiğinizi söyledi.”

“Öyle mi dedi? Evet, sanırım teknik olarak öyle. Çok bir şey yapmadım ama. Bir gün sokakta karşılaştık ve çocuk bakıcısı aradığını söyledi, önerebileceğim tanıdık biri var mı diye sordu. Ben sadece Cassandra’ya söyledim, gidip onunla konuşmasını istedim. Asıl işi Cassandra kendi halletti. Mahallede birçok bakıcılık işi vardı, çok popülerdi.”

Masaya ellerimi koyarak öne eğildim. “Bay Perez. Gerçeği söylerseniz işimizi çok daha kolaylaştırırsınız.”

Bay Perez şaşırmıştı. “Ne demek istiyorsunuz? Gerçeği söylüyorum. Belki sokakta birkaç kez sohbet ettik ama o kadar...”

Belediyeden alınan tapu kayıtlarını çıkarıp masaya sürdüm. Konuşmayı keserek belgeye baktı.

Parmağım ile işaret edip, “Bay Perez’e delil 8A’yı gösteriyorum,” diye kayda geçirdim. “Bu sizin isminiz, değil mi? Şu satırdaki?”

Omuzları çöktü, savunması gevşedi. “E-evet.”

“Pekâlâ, o zaman yeniden başlayalım,” dedim. “Bayan Clemens’le nasıl bir ilişkiniz var?”

“Ben... nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum.”

“Onun evinin kredisini ödediniz,” diye atıldı Koca Tom. “Evin sahibi sizsiniz ve kredi ödemelerini yapıyorsunuz.”

“Evet, bu doğru. Ev benim. Eşimle tanışmadan önce orada yaşıyordum. Cassandra doğduğunda daha büyük bir eve ihtiyacımız oldu ama mahalleden ayrılmak istemedik, bu yüzden caddenin karşısındakini aldık.”

“Yani Marissa evi sizden mi kiraladı?” diye sordum.

Başıyla onayladı.

“Kayıtlara geçsin, Bay Perez onayladı...” Duraksadım. “Bunda bir sorun yok tabii ama kirayı ödemiordu, de-

ğil mi? Banka kayıtlarınızı inceledik. Ona ait hiçbir havale veya ödeme yok. Hemşire maaşıyla böyle bir evin kirasını ödeyemezdi.”

Adam yutkunup bana baktığında birden daha da küçük, neredeyse çocuk gibi göründü.

“Dinleyin,” dedim samimi bir tonla, konuşmaya başlaması için. “Eğer onunla bir ilişkiniz olduysa, sorun değil.”

Gözlerini bana dikti, burun delikleri genişledi. Konuşmaya hazır olduğunu görebiliyordum. Başka çaresi yoktu. Başını iki yana salladı.

“Hayır,” dedi, titrek bir sesle. Elini, fiziksel acı çekiyormuş gibi böğrüne götürdü. Bunu fark edince aklıma konteynerin yanındaki kanlı cam parçası ve Ashley’nin daireindeki kan geldi.

Bay Perez bir an sessiz kaldıktan sonra alçak bir sesle ekledi: “Yemin ederim. Öyle bir şey değildi. Anlamak zorundasınız. Sadece ona yardım etmeye çalışıyordum. Hepsi bu. Ona ve küçük tatlı kızına...”

Başımı kaldırıp gözlerine baktım. İlk kez Marissa dışındaki biri, Emma’nın varlığını doğruluyordu.

“Yani kızla tanıştınız mı?”

43

MARISSA

Sakin ol kalbim, sakin ol. Lütfen.

Marissa kulübenin kapısına bakakaldı, göğsünün derinliklerinde kalbinin şiddetli atışlarını hissediyordu. Başı dönüyor, midesi bulanıyordu. Kendini toparlamak için gözlerini bir an kapattı, sonra kimsenin varlığını fark etmemesi için sessizce sürgüyü itip kapıyı araladı.

Dikkatli ol.

Kapı açılırken içini kaplayan korku ve dehşet göğsünü sıkıştırdı. Öyle bir iç çekişme yaşıyordu ki neredeyse kapıyı tekrar kapatacaktı.

Küçük odaya bakıp derin bir nefes alarak içeri adım attı. Bedeninin ürperdiğini hissetti. İçeriden bir ses geliyordu ve kısa sürede kaynağını fark etti:

Emma.

Oydu. Gerçekten oydu. Köşede yüzünü dizlerine gömmüş, titreyerek ağlıyordu. Kızını tekrar görmenin verdiği sevinçle Marissa neredeyse felç oldu.

“E-Emma?”

Sesi kısık ve gergin bir fısıltıdan ibaretti. Gözleri yaşlarla dolmuştu ve ne kadar istese de kelimeler dudaklarından döküleliyordu. Maskesini çıkardı.

“Benim. Annen.”

Kız ağlamayı keserek başını kaldırdı. O mavi gözleri ve kızıl sarı saçlarını görmek Marissa'nın kalbini yerinden oynattı, nefesi kesildi.

“Benim Emma.”

Bir anlığına kızın onu tanımadığını düşündü ve bu düşünce onu derin bir üzüntüye boğdu. Fakat göz göze geldikleri anda Emma muhteşem bir gülümsemeyle, “A-anne?” dedi.

“Evet Emma, benim. Buradayım. Buldum seni.”

Marissa kelepçelerini çözdükten sonra Emma, annesini her gördüğünde yaptığı gibi kıkırdamaya başladı ve ona sarıldı. Marissa gözlerini kapattı ve onu incitmemek için dikkat etmesi gerektiğini fark edecek kadar sıkı bir şekilde kucakladı. Nihayet onunla yeniden bir arada olmanın, yakınlığını hissetmenin verdiği mutluluk ve rahatlama içindeydi. Emma’yı kollarında hafifçe salladı, saçlarını okşarken teselli edici sözler mırıldandı, saçlarının kokusunu içine çekti ve tombul yanaklarını öptü. Bu sırada kendi gözyaşları yanaklarından süzülüyordu.

Nihayet. Nihayet yeniden birlikteydiler.

“Neredeydin, anne?” diye sordu kız başını yana eğerek.

Marissa gülümseyip ona tekrar sarıldı. Kızının çektiği acı yüreğini parçalıyor, aynı zamanda buna sebep olduğu için suçluluk duyuyordu.

“Önemli değil. Şimdi buradayım. Bir daha yanından ayrılmayacağım. Hadi gidelim.”

Daha bu sözleri yeni söylemişti ki arkalarında bir ses duydu. Marissa nefesi kesilerek döndüğünde kapının kapandığını gördü. Koşarak gidip ses yalıtımlı kapıya yumruklarını vurdu. Açmaya, itmeye çalıştı ancak kilitliydi.

Kilitli kaldıklarını anlarken panik hızla içini kapladı.

“İmdat! Yardım edin!”

Ne kadar bağırıp kapıyı yumruklasa da kimse cevap vermedi. Ne kadar yalvarsa da yardıma gelen olmadı. Artık ikisinin de esir olduğunun fark edince Marissa’nın bedenini bir titreme aldı.

44

BILLIE ANN

“Yani Marissa Clemens’in kızıyla tanıştığınızı mı söylüyorsunuz?” Soruyu tekrarlamak zorundaydım çünkü birbirimizi tam olarak anladığımızdan emin olmak istiyordum.

Sorgu odasında oturan Bay Perez, gözlerime bakmadan başını salladı. “Onlara yardım etmeye çalışıyordum. Bir şeyden kaçıyorlardı.”

Kaçıyorlar mıydı? Kafam karışmıştı. “Tamam, en başından alalım. Onlarla ne zaman tanıştınız?”

Bay Perez hikâyesine başlamadan önce derin bir nefes aldı. Elleri terliydi ve pantolonuna silerken gözleri odada gergin bir şekilde geziniyordu.

“Dört yıl önceydi,” deyip burnunu çekti. “Eve geldiğimde eşim ve Cassandra şehir dışındaydı. Eşimin memleketi olan Atlanta, Georgia’da hastanede yatan kayınvalidemi ziyaret ediyorlardı. Perşembe günü uçakla gitmişlerdi ve hasta olduğu için tüm hafta sonu onunla kalmayı planlıyorlardı.”

Bir yudum su içti. Çok iyi bir aktör mü yoksa gerçekten doğruyu mu söylüyor diye merak ederek onu inceledim.

“Anlamanız lazım,” diye ekledi bardağı masaya bırakırken. “Ben sadece onu korumak için yalan söyledim.”

“Anlıyorum,” dedim. “Devam edin. İşten eve geldiniz, sonra ne oldu?”

Boğazını temizledi. “Evin önüne geldiğimde bahçe kapısının normalde olduğu gibi tam kapanmadığını fark ettiğimi hatırlıyorum. Gidip kapattım, sonra önemsiz bir şey olduğunu düşünerek içeri girdim ve bir kadeh şarap koydum. Eşim hafta içi içmemi sevmez ama o olmayınca kendimi şımartabilirim diye düşündüm. Pizza sipariş ettim ve televizyon izlemek için oturma odasına geçtim. Koltuğa oturduğum anda pencereden bahçede bir şey gördüm.”

“Ne gördünüz?” diye sordu Tom, Perez durakladığında.

“Işıklar yandı,” diyerek yanağını ısırdı.

“Ne demek istiyorsunuz?”

“Arka bahçemde hareket algılayan sensörlü ışıklar var.”

“Yani? Onlardan bende de var. Genellikle geceleri kediler, keseli sıçanlar ya da rakunlar yüzünden tetikleniyorlar,” dedi Tom, sandalyesine yaslanarak. Sandalye ağırlığıyla gıcırdadı.

“Ben de aynısını düşünmüştüm. Kulübemizin altında yaşayan bir rakun var, üstelik yavruları olmuş ama sürekli çöpümüze girip etrafı kirletiyor. Çok sinir bozucu olabiliyorlar. Ondan kurtulmak istedim ve nihayet fırsatı bulduğumu düşündüm.”

“Tencere tavalarla gürültü yapıp korkutmayı denediniz yani?” dedi Tom. Onu eğitmeye başladığımdan beri epey aşama kaydetse de daha çok yolu vardı. Özellikle sorgu tekniklerini, tam konuşmaya başladığında şüpheliyi bölmesi gerektiğini tam öğrenememişti. Kabalıktan yapmıyordu, sadece bazen fazla sabırsızlanıyordu.

“Evet, öyle yaptım. Birkaç tava alıp dışarı çıktım ve korkup mülkümden çıksınlar diye çalmaya başladım. O sırada başka bir şey fark ettim. Kulübenin penceresinde bir gölge gördüm. Üstelik büyüktü. Ben görünce ortadan kayboldu. Ben de davetsiz bir misafir, belki evsizin biri olduğunu dü-

şünerek silahımı alıp geri döndüm. Ateş etmeyecektim, sadece korkutup kaçıracaktım. Kulübenin kapısını açtığımda gördüğüm şeye inanamadım.”

“Marissa ve çocuğu mu?” diye sordum.

Başını salladı. “Neredeyse. Marissa’ydı evet ama henüz doğurmamıştı. Ama doğurmak üzereydi.”

“Doğum sancıları mı çekiyordu?”

Bay Perez başıyla onayladı. “Evet. Acı içinde çığlık attı. Gözleri yardım dileniyordu. Ne yapacağımı şaşırdım. Hastanede karımın doğumuna şahit olmuştum ama bu farklıydı. Onu hastaneye götürmeyi teklif ettiğimde reddetti. Ne hastane ne de polis istiyordu. Yüzünde o kadar çok morluk vardı ki bir şeyden kaçtığını ve bulunmamasının önemli olduğunu anladım. Zaten bebek geliyordu, zaman yoktu.”

“Bebeğin doğumuna yardım ettiniz yani?”

Başını olumlu anlamda salladı. “Çok korkmuştum, yanlış bir şey yaparım diye ödüm kopuyordu ama bebek neredeyse kendiliğinden çıktı. Marissa kızı göğsüne alıp anında emzirmeye başladı. Ne yaptığını biliyordu, sakın diyebileceğim bir tavrı vardı. Göbek bağıni kestikten sonra ikisini eve götürdüm. Orada yıkanıp paklandılar. Üst kattaki bir dolapta Cassandra’nın eski bebek kıyafetlerinin olduğu bir kutu vardı. Daha doğrusu karım ikinci çocuğumuz olursa diye saklamıştı ama bir türlü olmadı. Bebeğe giydirsin diye onları Marissa’ya verdim. İki gün misafir odasında kaldılar, ben de hastalık izni alıp işe gitmedim.

“Karımın yakında döneceğini bildiğimden Marissa’yla ve bebeğiyle ne yapacağımı bulmam gerekiyordu. Karşı sokaktaki evimizi Airbnb için kullanıyordum. O sıra boştu, ben de orada ihtiyacı olduğu kadar kalabileceklerini söyledim. Marissa kimseye söylemeyeyim diye söz verdirtti; bulunurlarsa ikisinin de öldürüleceğini söyledi. Doğumuna

yardım ettiğim için koruma içgüdüsü hissettim. Ona yardım etmek istedim. Ettim de. Yerleşmelerine yardım ettikten sonra yiyecek ve benzeri şeyler aldım. Marissa kendi parasını kazanmaya başlayana kadar. Cassandra çocuk bakmaya başladığında ona Marissa'yı önerdim çünkü işteyken çocuğa bakmakta zorluk çektiğini biliyordum. Cassandra kızımdı, yani başkalarına söylemeyeceğine güveniyordum." Nefesini verdi. "Onları ve kızımı koruyamadığım için her gün işkence çekiyorum. Size anlatmak istedim, yemin ederim ama Marissa bana yalvardı, söz istedi. Çok korkuyordu, anlatırsam başının belaya gireceğini söyledi."

"Peki kaçtığı kişinin kim olduğu hakkında bir fikriniz var mı?" diye sordum. "Evine gelen, onu tehdit eden ya da onu gözetleyen biri var mıydı? Sokakta duran tuhaf arabalar mesela?"

Bay Perez başını iki yana salladı. "Hayır. İnanın bana, Emma kaybolduğundan beri her gün aynı şeyi düşünüyorum. Ve kızım..."

Durdu, gözleri doldu. Acı içinde böğrüne sarıldı.

"Bu yara nasıl oldu?" diye sordum.

"Bahçede çalışırken," dedi. "Sanırım bir kasımı yırttım."

Daha önce böyle söylemediğini fark ederek gözlerimi ona diktim.

"Geçen sefer bisikletten düştüğünüzü söylemiştiniz?"

"Ah, evet, o da oldu," diye açıklama yaparken, alnı ter içindeydi. "Aptal gibi ikisini birden yaptım. Ama hangisinin kaburgamı incittiğinden emin değilim."

Bir kez daha elini kaburga kafesinin olduğu yere değil, daha aşağıda tuttuğunu fark ettim.

"Gitmeden önce bir DNA örneği alabilir miyiz?" diye sordum. "Ağzınızdan hızlı bir sürüntü sadece."

"Tabii, olur."

“Teşekkürler, Bay Perez,” dedim ayağa kalkarak. “Başka sorumuz olursa haber veririz.”

Başını salladığında ter içinde kalmıştı. Eliyle alnındaki teri sildi. “Burası çok sıcak, değil mi?”

“Pek sayılmaz,” dedi Tom, ardından peşimden geldi.

“Bana öyle geldi o zaman.”

Tom adama kapıyı tuttu, yanından geçerken onu yakından izledi. “Sanırım.”

Scott kapıyı kapadıktan sonra Bay Perez’i sürüntüyü alabileceği başka bir odaya götürdü.

Tom hemen arkamdaydı. “Bu adamın söylediği tek bir kelimeye bile inanmıyorum. Yalanları atların koşmalarından bile hızlı. Sürekli bir şeylerle oynadığını, oturduğu yerde kıpırdandığımı fark ettin, değil mi?”

Şef Doyle da sorguyu dinliyordu, başını sallayarak yanına geldi. “Ben de yemedim.”

“Niye?” diye sordum.

“Kulübesinde bebek doğurmasına yardım edip karısı da dahil kimseye bundan bahsetmedi, öyle mi?”

“Marissa ondan sır olarak saklamasını istemiş. Kız korkuyordu. Tabii hâlâ neyden korktuğunu bilmiyoruz,” dedim.

Oda sessizleşince ne diyeceğimi bilemeden ikisine baktım. Henüz ne düşüneceğimi bilmiyordum, üstelik şimdi huzursuz hissetmeye başlamıştım. Doyle hep daha mesafeliydi, hızlı hüküm vermezdi ve buna saygı duyuyordum. Ne var ki son zamanlarda polise yalan söyleyenlere karşı sert bir tutum takınmış gibiydi.

Doyle parmaklarını yüzünde gezdirip başını salladı. “Belki öyledir ama ‘ben sadece yardım etmeye çalışıyordum’ numarası,” dedi, parmaklarıyla tırnak işareti yaparak, “bana fazla geldi. Adam tam tersiyken masum görünmeye çalışıyor.”

“Belki gerçekten de Marissa’ya yardım etmeye çalışıyordu?” dedim dikkatle.

Doyle yanımdan geçerken dalga geçer gibi omzuma vurdu. “Kızla yatmış, güven bana, Wilde. Yalan söylediğini anlamadıysan sorgu tekniklerine daha fazla çalışman lazım. Adamın seni parmağında oynatmasına izin verme. Cidden ama, ben senin iyi olduğunu sanırdım.”

İç çekerek yere baktım, yanaklarımın kızardığını hissedebiliyordum. Doyle’dan böyle bir tepki beklemiyordum.

Masama ilerleyip yanımdaki Tom’a göz attım.

“Bence Şef haklı,” dedi. “Ama DNA sonuçları geldiğinde daha fazlasını öğreneceğiz.”

Oturarak notlarıma baktım. “Yarası konusunda yalan söylediği kesin. Son sorduğumda anlattığı şeyden bambaşka bir hikâyeydi.”

Nefesimi verip notlarımı tekrar incelemeye karar verdim. Durumda bir tuhafılık olduğu hissinden kurtulamıyordum. Hem de büyük bir tuhafılık. Dosyanın ağırlığını omuzlarımda hissetmeye başlıyordum. Ne kadar zor ya da rahatsız edici olursa olsun gerçeği bulmam gerekiyordu.

BILLIE ANN

Daha eve gidemeden geç olmuştu. Hafif tabirle söylemek gerekirse, bu dosyanın tamamı beni yormuş ve hayal kırıklığına uğratmıştı. Doyle, Cassandra'nın babasım daha derinlemesine araştırmamız için baskı yapıyordu; şu an itibarıyla onu baş şüpheli olarak gördüğünü söylese de ben emin değildim. İnsanlar sürekli yalan söylerlerdi. Bu, birini öldürdükleri anlamına gelmezdi. Hele kendi kızlarını. Nedenini bilmem gerekiyordu. İnanmak için bir gerekçeye ihtiyacım vardı.

Ayrıca Marissa'yı da bulmam gerekiyordu. Emma'nın peşinden tek başına gitmiş olmasından korkuyordum. Nerede olduğunu bildiğine ve bir nedenden dolayı bana söylemeye cesaret edemediğine emindim. O kulübede tek başına doğum yaparken ne kadar korkmuş olabileceğini düşünmekten kendimi alamıyordum. Şimdi hem Marissa hem de Emma için endişeliydim. İkisinin de büyük tehlike altında olduğundan korkuyordum.

Evin kapısını açarak içeri girdim, cinayet bürosu şefi olarak işe başladığımdan beri sürekli arkadaşım hâlinde gelen bitkinliğin ağırlığını hissediyordum. Rozetimin ve silahımın bulunduğu kemerimi çıkarıp antreye astım, silahı kasaya kilitledim ve evimi şöyle bir süzmek için bir an duraksadım; masmavi duvarlar, parıldayan parke zemin, ki-

taplar ve oyuncaklarla dolu oturma odası ve hafif tarçın ve ev yemeği kokusu.

En azından biri yemek yaptığında öyleydi. Son zamanlarda pek yemek pişiremiyorduk. Hem benim hem de Joe için çok zordu. Rol yapmak. Eve gitmek istemememe neden oluyordu. Bir de anneme gerçeği söylediği için hissettiğim öfkeyi hâlâ atlatamamıştım.

Evin içinde ilerlerken, Joe'yu garajda, eski motosikletinin üzerine eğilmiş, kafasına koyduğu her neyse ona dalmış bir hâlde gördüm. Motosiklet hiç çalışmasa da özellikle akli dolu olduğunda tamir etmeye çalışmayı severdi. Bir elimi omzuna koyduğumda irkilerek bana döndü.

Zoraki olsa da gülümsedim. O da gülümsedi ve rahatladı.

“Hoş geldin,” dedi, yüzündeki ifadeden akşam yemeğini hiç düşünmediği belli oluyordu. Ben de düşünmemiştim. Belki bir şeyler sipariş edebilirdik. DoorDash bugünlerde kurtarıcımızdı.

“Çocuklar nasıl?” diye sordum, merdivenlere bakarken sesim neredeyse fısıltı hâlinde çıkmıştı.

“İyiler sanırım,” dedi başını sallayarak. “Charlene oturma odasında telefonuyla uğraşüyor, Zach video oyunları oynuyor ve son birkaç saattir odasında olduğu için William’ı görmedim.”

“Tamam,” deyip başımı salladım. “Akşam yemeği için Meksika yemeği nasıl olur?”

“İyi. İyi.”

Odayı garip bir sessizlik doldurunca onu yalnız bırakmaya karar verdim. Mutfığa yürüyüp telefonumu çıkardım, sonra da DoorDash uygulamasını açtım ve bir sürü *taco* ve *burrito* sipariş ettim. Yemek biraz sonra geldi ve ayrı ayrı yiyormuşuz gibi kimse şekilde konuşmaya yeltenmese de hep birlikte yedik. Onlara okulun bugün nasıl geç-

tiğini sormaya çalıştım ancak oğlanlardan sadece bir omuz silkme ve “iyiydi” cevabını aldım.

Bu kadardı. En azından denemiştım.

Tahminimce, ne kadar saklamaya ya da onlara belli etmemeye çalışsak da Joe ile aramızdaki gerginliği hissediyorlardı. Çocuklar biliyordu. Çocuklar her zaman bilirdi.

Akşam yemeğinden sonra bulaşıkları toplarken gözüm-den bir yaş süzöldü. Hızlıca sildim ancak kendimi engelle-yemedim. Berbat hissediyordum. Ailemi seviyordum. On-lara ne yapıyordum ben?

Kendimi mutlu ediyorum. Onlara hiçbir şey yapmıyo-rum. Mutlu olmayı hak ediyorum.

Kalbimin sesini dinlemenin doğru şey olduğunu biliyor-dum ama buna değer miydi?

“Ben yatıyorum,” dedim Joe’ya işim bitince. Yine garaj-daydı, bisiklet projesiyle uğraşırken sadece duyamadığım bir şeyler mırıldandı. Misafir yatak odasına giderek kapı-yı kapattım, ardından yorganın altına sokulup gözlerimi yumdum.

Uyku gelip beni hızla yere serdi.

46

Geçmiş

Kitty'nin kaçırılmasının üzerinden sekiz ay geçmişti ve burayı bir daha terk edebileceğine dair umudunu yavaş yavaş kaybetmeye başlıyordu. Gündüzleri, bu eski metal karyolada ince bir şilte ve ona arkadaşlık eden yırtık bir battaniyeden başka hiçbir şeyi olmayan, kavurucu sıcak küçük kulübede yaşıyordu. Bir de pembe oyuncak ayı vardı elbette. Fakat içeriye tek bir güneş ışığı bile sızmadığından günlerini tavandan sarkan küçük bir ampulün ışığında, can sıkıntısını uyuyarak atlatmaya çalışarak geçiriyordu. Ona arkadaşlık eden tek ses, duvardaki küçük klimanın alçak uğultusuydu. Çok eskiydi ve pek iyi çalışmıyordu ama en azından ona biraz olsun rahatlatma sağlıyordu.

Günleri inanılmaz derecede sıkıcıydı ve aynı düşünceler kafasında dönüp duruyordu. Ama bugün bir şeylerin farklı olduğunu hissediyordu. Duvarlarının diğer tarafından sesler, yaklaştıkça yükselen düzenli bir ayak sesi ritmi duyuyordu.

Neler oluyor?

Kalbi gümbür gümbür atarak yatağına oturdu ve sürgünün itildiğini duyduğunda kapıya baktı.

Bu iyi bir haber miydi? Yoksa tehlikede miydi?

Kapı açıldığında Kitty'nin bedenini şaşkınlık kapladı. Damian elinde gümüş bir tepsiyle orada duruyordu. Tuhaf bir şekilde, tepside her zamanki hamburger ve patates kı-

zartması yerine ev yapımı bir yemek -pilav, fasulye ve güveçte tavuk- vardı. Arkasında karısı duruyordu. Mutlu bir şekilde gülümsüyor ve başını sallıyordu. Bu Kitty'yi korkutmuştu çünkü kadın her zaman çok kızgın ve ciddi ya da üzgün görünürdü. Asla mutlu olmazdı. Asla gülümsemezdi. Asla.

"Aç olmalısın," dedi Damian, tepsiyi yatağa bırakarak. Ona tuhaf bir anlayışla baktı ve bağlarını çözerken, "Sana özel bir şey getirdik," diye ekledi.

Kitty bir duygu dalgası hissetti; rahatlama, kafa karışıklığı ve tam olarak açıklayamadığı başka bir şey. Ancak hiçbir şey söylemek istemedi, bu yüzden yalnızca yemeye başladı. Önündeki tabağa bakıp yemeğin tadını alırken bir gözyaşı yanağından süzüldü. Uzun zaman sonra ilk kez biri ona şefkatle bir şey vermişti ve bunun, yemekten çok daha fazlası olduğunu biliyordu.

Linda yatağa oturarak elini eline aldı. "Canım, seninle bir şey hakkında konuşmaya geldik."

Kocasına baktıktan sonra tekrar Kitty'ye döndü.

Kitty'nin ağzı tavuk doluydu, mutluluktan ağlamak istiyordu. Aşırı lezzetliydi, bu kadar uzun zaman geçtiğini ve ev yemeğinin ne kadar güzel olduğunu tamamen unuttuğunu fark etti.

"Çok büyük olmadığını biliyoruz," dedi Linda. "Ama bebeklerin nereden geldiğini biliyorsun, değil mi?"

Kitty çiğnemeyi bıraktı. Son birkaç ayda olanları düşünerek başını salladı, sonra lezzetli yemeği biraz daha yedi.

"Tamam, güzel. Bu iyi," dedi Linda. "Çünkü sana bu yemeği getirmemizin nedeni, senin hamile olduğuna inanmamız..." Neredeyse gözleri dolunca duraksadı.

Kitty, neden onun bu kadar duygusal davrandığını pek anlamadığından kaşlarını çatı.

Linda boğazını temizledi. “Hani çubuğa işemiştin ya? İşte, o pozitif çıktı. Hamile olduğumu düşünüyoruz.”

Kitty ağzında yemek varken ona baktı. Lokmayı yutar-ken büyük yumru boğazından zorlukla indi.

“Al, biraz su iç,” dedi Damian, kız öksürmeye başla-yınca.

Gözleri yaşaran Kitty, su şişesinden içti. Derin bir nefes aldığında burun delikleri köşedeki tuvaletini yaptığı kova-dan gelen pislikle doldu. Ağzına idrar ve dışkı tadı geldi, kusmak istedi ama kendini tuttu.

Hamile olmanın ne anlama geldiğini biliyordu. Anne-si, Jane teyzesi, kendi deyimiyle *yüklü* olduğunda bundan bahsetmişti. Çocuğu tanımayacak piçin biri yüzünden, de-miştir. Sonra teyzesi çocuğu tek başına büyütme zorunda kalmıştır. Ayrıca son üç aydır regl olmadığını da biliyordu ancak bunu önemsememiştir. Damian her gün yanına geli-yor, Kitty de ona izin veriyordu. Çünkü bu yemek almak anlamına geliyordu ve bazen, eğer ona karşı çok iyi davra-nırsa ve canı acısa bile üstüne yatmasına izin verirse Kitt-y’ye şeker de getiriyordu.

Damian nazikçe saçını okşadı. “Seninle o kadar gurur duyuyorum ki, Kitty. Gerçekten. Bebeğimizin nasıl görü-neceğini görmek için sabırsızlanıyorum. Senin gibi güzel olacağına eminim.”

BILLIE ANN

Rüya, yavaş yavaş netleşen kâbus gibi bir bulanıklıkla başladı. Yıllar önce genç bir dedektifken kullandığım aynı yoldan eve yürüyordum. Ama bir tuhaflık vardı. İzleniyormuşum gibi belirgin bir his duyuyordum, ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu hissetmeye başladım. Adımlarımı hızlandırdım ama sanki hiçbir yere gitmiyordum. Ne kadar hızlanırsam o kadar yavaş ilerliyordum sanki.

Kendimi birden garip bir odada buldum, tanıdığım biri beni yere bastırıyordu. Bana dokunurken çaresiz hissediyordum, hareket edemiyor ya da karşı koyamıyordum. Yardım için çığlık atarken gözyaşlarımın yüzümden aşağı aktığını hissedebiliyordum ancak kimse sesimi duymuyordu. Kimse beni kurtarmaya gelmedi.

Çabalarken zaman durmuş gibiydi, derin bir boşluk üzerine çöktü. Tuzağa düşmüş gibi hissediyor, bu kâbustan asla kaçamayacağımı düşünüyordum. Uyanmak istesem de umutsuzluk ve çaresizlikten oluşan sonsuz bir döngüye sıkışmıştım. Ona durması, beni yalnız bırakması için yalvardım.

Sonra tanımadığım bir şehirde yürürken bir olay yerine rastladım. Yerde, bir hendekte, cansız ve soğuk bir ceset vardı. Ceset, kesinlikle doğal olmayan bir şekilde buruşmuş ve parçalanmıştı. Onun kim olduğunu biliyordum ama adını hatırlayamıyordum.

Boynuna parlak tokalı bir kemer bağlanmıştı.

Soğuk terler içinde uyandım, vücudum titriyor ve kalbim gümbür gümbür atıyordu. Yatağımda yatarken rahatladığımı hissetmeden edemedim. Gerçek değildi. Sadece bir rüyaydı. Kendime durmadan böyle söyledim.

Sadece bir rüyaydı.

Fakat sonra boğulur gibi oldum. Şiddetli bir şekilde titremeye başladım, gözyaşlarım yüzümden süzülerek yastığımı ıslattı. Zar zor nefes alırken beni sakinleştireceğini umarak doğrulup oturdum ama pek işe yaramadı. Artık uyuyamayacağımı bildiğim için yataktan kalktım, telefonumu aldım ve en yakın arkadaşım Danni'yi aradım. Elbette uyuyordu, bu yüzden telesekretere düştü. Mesaj bırakmadan kapattım.

Hiçbir şey söyleyemedim, kelimeler dudaklarımdan dökülmüyordu, bu yüzden çaresizce ağladım.

Aşağı inip verandadaki salıncağa oturdum.

Sonunda ağlamayı bırakmıştım, orada oturup rüyadan kurtulmaya çalışıyordum. Rüyam gerçekte olanlardan farklıydı ancak bazı kısımları çok benziyordu. Çaresizlik, donup kıpırdayamama gibi. Karşımdaki kişi yüzünden. Eğer izin verirsem, yalnız kalırsam ve kendimi meşgul tutmazsam o hisler benimle kalmaya devam ediyordu. Bu yüzden her zaman yapacak bir şeylerim olduğundan emin olurdum. O hislere dayanamıyordum. Olanları düşünmeye dayanamıyordum.

Ancak rüyada beni gerçekten rahatsız eden şey, sadece tecavüzle ilgili olmamasıydı. Aynı zamanda bu dosyayla da ilgiliydi. Beni etkiliyordu.

Nedenini biliyorsun.

Nefes verdim. Nedenini biliyordum. Çünkü bana Ridge Manor adlı küçük kasabada dedektifliğe başladığım zamanki ilk dosyamı hatırlatıyordu. Genç bir kız kaybolmuş-

tu. O zaman bir sürü şey olduğu, açığa alındığım ve başka bir şehirdeki başka bir cinayet bürosuna nakledildiğim için asla çözülememişti. Bu yüzden faili meçhul dosya olmuştu. Kız asla bulunamamıştı.

“Kemer tokası,” dedim geceye doğru. “Unutmuştum.”

Ne yapmam gerektiğini biliyorum.

Gecenin karanlığına bakarken sadece düşüncesi bile ellerimi terletiyordu. Tam olarak ne yapmam gerektiğini biliyordum ve bu beni her şeyden daha çok korkutuyordu.

BILLIE ANN

Yapabilirim. Billie Ann, yapabilirim.

Işıklarda döndüğümde kendimi Ridge Manor şehir merkezinin ana caddesinde araba sürerken buldum. Hiç iyi hissetmiyordum. Berbattım. Midem düğüm düğümdü ve ellerim içgüdüsel bir dehşetle direksiyonu sıkıca kavramıştı. Kalbimin göğsümde hızla attığını ve gideceğim yere yaklaştıkça nefesimin düzensizleştiğini hissediyordum. Önümdeki göreve odaklanmamaya çalıştım.

Bunu fazla düşünme. Sadece yap ve hızlı yap.

Kasaba aynı görünüyordu. Son geldiğimden beri pek bir şey değişmemişti. Eski boş sokakları aynıydı; bazen yol kenarında araba çarpmış ölü bir rakun ya da armadillo görüyordum ve arkamdan kasasında domuz avı kafesleri taşıyan pikaplar geçiyordu. Gençken, kasabanın sınırındaki bataklıkta avlanmaya giderdim. Bir keresinde on metrelik bir timsah yakalamış ve etini, görevdeyken öğle yemeği için hep gittiğimiz Southern Harmony Café'deki Daisy'ye satmıştım.

Bir sonraki virajı alırken, uzakta bataklığı görebiliyordum ve her geçen sokak köşesiyle huzursuzluğum hızla artıyordu. Direksiyonu daha sıkı kavrayınca parmak eklemelerim beyazladı.

Bir daha buraya döneceğimi hiç düşünmemiştim.

Yolculuk için bir paket Reese's fıstık ezmeli çikolata almıştım, sonuncuyu şimdi bitiriyordum. Strese bağlı yi-

yordum. Annem beni görse öldürürdü. Strese bağlı yeme alışkanlığım yüzünden her zaman başımı şişirirdi. Onu düşününce iç geçirdim. Onu evimden kovduğumdan beri konuşmamıştık. Annemi özlemiştim ama onunla konuşmak da istemiyordum. Yorumlarıyla beni gerçekten incitmişti ve oradan geri dönmek zordu. Bütün bunlarda babamın yerini merak ediyordum. Muhtemelen her zamanki gibi olabildiğince uzak duruyordu. Aile dramamıza karışmak istemiyordu ve onu suçlayamazdım.

Bütün bunlarda desteğine ihtiyacım olsa bile. Ancak annemin onu doldurduğunu biliyordum, bana destek verirse ona ihanet etmiş olurdu. Babam anneme karşı durmayı hiç beceremezdi, bu yüzden yakın zamanda böyle bir şey olacağını sanmıyordum.

Fakat şu anda aile sorunlarıma odaklanamazdım. Yapmam gereken bir işim vardı. Etrafında bir veranda ve ön bahçesinde büyük bir manolya ağacı olan eski iki katlı bir evin otoparkına girdim. Doksanlı yılların başından beri oradaydı, söylentilere göre eskiden insanları orada asıyorlardı. O ağacı ne zaman görsem içim ürperirdi. Sinirlerimi yatıştırmaya çalışarak derin bir nefes aldım ve arabadan indim.

Sıcak hava üzerime bir ton tuğla gibi çökünce anında kot pantolon yerine şort giymediğime pişman oldum. Derin bir nefes alarak etrafıma bakındım, gözlerimle çevreyi taramdım. Tanıdığım kimseyi görmedim ama bu beni izlemedikleri anlamına gelmiyordu. Bu kasabanın her yerde gözleri vardı. Hiçbir şey gözden kaçmazdı.

Eski polislerinden birinin ziyareti bile.

Önümdeki eve gergin bir şekilde baktım. En son oraya gittiğimden beri yıllar geçmişti ama onu tekrar görmek, birkaç saniye nefesimin kesilmesine neden oldu. Başımı iki yana salladım.

Yapamam. Yapamam.

Gözlerimi kapayıp kendimi toparladım. Sonra verandaya çıkan üç basamağı tırmanmadan önce bir derin nefes daha aldım. Sineklikli kapıyı açtım ve arkasındaki kapıyı çaldım.

Sonra bekledim. Kendimi sakinleştirdim.

Nefes al, Billie Ann, nefes al.

49

Geçmiş

Kitty, bu kadar büyümesine şaşırarak çıkıntılı göbeğine baktı. Damian daha iki ay olduğunu söylemişti. Gerçekten bundan da büyüyebilir miydi? Zaten rahatsızlık veriyordu.

Bunu düşünmek içini hem merak hem de korkuyla dolduruyordu.

Damian sorun olmayacağını söylemişti ve Kitty ona güveniyordu.

Gözlerini kapayarak güneş ışığının yüzüne vurmasına izin verdi. Hamile kaldığından beri, Linda'nın dediği gibi biraz güneş ışığı ve D vitamini alsın diye günde bir kere, yarım saatliğine bahçeye çıkmasına izin veriyorlardı.

“Hem senin hem de bebek için önemli.”

Vaktinin geri kalanını kulübede, sürgülü kapının ardında geçiriyordu. Oraya televizyon getirmişlerdi ancak Kitty haberleri izleyemiyordu ve yanında biri olmadıkça televizyonu açmasına izin vermiyorlardı. Çoğu zaman Damian eşlik ediyordu. Yatakta yanına oturuyor, kramp girdiğinde ayaklarına masaj yapıyordu ve birlikte film ya da dizi izliyorlardı. Kitty kendisine dokunmasına izin verirse Damian bazen daha uzun süre, belki bir saat boyunca izlemesine müsaade ediyordu. Televizyon izleyince kulübede zaman daha hızlı geçiyor, daha az yalnızlık duyuyordu.

Ayrıca artık bebeğin ihtiyacı olduğu için her akşam gerçek yiyecek, ev yapımı yemekler getiriyorlardı. Vitamin al-

dığında da emin oluyorlardı. Kitty çok nazik olduklarını düşünüyor ve ziyarete geldiğinde Damian'la geçirdiği her anın tadını çıkarıyordu.

Kendini özel hissetmesini sağlıyordu.

Ancak bazı geceler yapayalnız kaldığında annesini düşünüyor, onu özlüyordu. Fakat bu hisler genelde biraz ağladıktan sonra geçiyordu.

Ne de olsa o da Damian ve Linda'ya değer veriyordu ve ikisi onu çok seviyordu. Kitty yanlarında olmaktan hoşlanıyordu.

Düşüncelere dalmış hâlde güneş ışığının ve içindeki bebeğin tekmelerinin tadını çıkarırken bir el omzuna yerleşti. Döndüğünde Damian'ın gülen yüzüyle karşılaştı. Elinde ufak, hediye paketine sarılmış bir kutu ve tek bir kırmızı gül vardı.

“Çok güzelsin,” dedi göz kırparak. “Sana küçük bir sürprizim var.”

Kitty'nin gözleri büyüdü. “Neymiş?”

“Aç da gör,” diye cevapladı Damian, sonra ona kutuyu uzattı.

Kitty dikkatle açıp kapağını kaldırdı. İçinde, bir annenin çocuğunu tuttuğu zarif bir ucu olan güzel bir kolye vardı. Kolyeye hayranlıkla bakarken gözlerine yaşlar doldu.

“Çok güzel,” diye fısıldadı, duygulara boğulmuştu.

Damian kolyeyi kutudan alarak Kitty'nin boynuna taktı. Kitty uzanıp adama sımsıkı sarıldı, kollarında hem rahatlık hem de güvenlik hissediyordu.

Kolyeye dokunurken Damian'ın kendisini gerçekten sevdiğini düşündü. Ve birlikte bu bebeği de seveceklerdi.

50

BILLIE ANN

“Ne istiyorsun?”

Sanki biri yüzüme tükürmüş gibi bu sert sözler canımı yaktı. Kapıda önümde duran, delici mavi gözlü ve keskin çene hatlı kadın, oldukça ciddi görünüyordu. Derin bir nefes aldım ve cevap vermeden önce kendimi toplamaya çalıştım. Onu tekrar görmek içimi kaygıyla doldurdu, ellerim titremeye başladı.

“Buraya gelemezsin, git,” diye ekledi, sokak kedisiymişim gibi eliyle beni kovalayarak.

Derin bir nefes verip, “Betty,” dedim. “Onunla konuşmam gerek. Önemli.”

Öfkeyle başını salladı. “Hayır, hayır, hayır. Seni görmek istemiyor. Bir daha asla olmaz. Şimdi git.”

“Betty, önemli olmasa buraya gelmezdim,” dedim.

“Umurumda değil. Seni bir daha burada görmek istemiyorum. Burası özel mülk. Silahlarımız olduğunu biliyorsun. Beni onları getirmeye zorlama.”

Ona bakarken zar zor nefes alabiliyordum. Ağlamak istiyordum. Onu tekrar görmek her şeyi geri getirmiş ve canımı yakmıştı.

Başını salladı. “Bunu ona nasıl yapabildin?”

“Ben ona hiçbir şey yapmadım.”

“Seni kanatları altına aldı. Nasıl yapabildin?”

Kalbim şimdi süratle atıyordu, kulağımda hızlı nabzımı duyabiliyordum. Başım dönüyordu ancak kendimi toplamayı başardım.

“Bana tecavüz etti, Betty. Onu ihbar etmek zorundaydım.”

“Ah, yine aynı şeylere başlama. Onun kadar sen de istiyordun, biliyorsun. Sonradan pişman oldun sadece. Bana o tecavüz saçmalığını anlatma. Sen rıza gösterdin. Neden hemen ardından ihbar etmedin o zaman? Neden bekledin?”

“Çünkü şoktaydım.”

“Hayır, sana onu neden ihbar ettiğini söyleyeyim. Terfi alamadığın için kızgındın. O terfiyi o Hansson denen adama verdi. Onunla yatmanın nedeni bu muydu, ha? Terfi almak için mi? Eh, tebrikler. Yaşadığın yerde cinayet bürosu şefi olduğunu duydum. Sanırım kazandın. Bu arada, seni bugün olduğun yere getiren, genç bir çocukken sana her şeyi öğreten kocam, hayatının geri kalanı boyunca tekerlekli sandalyede olacak. Kovuldu, rezil oldu, mahvoldu, üstelik benim hayatım da mahvoldu. Umarım mutlusundur.”

“Kamyonetin ona çarpması asla benim hatam değildi. Aramızda olanlarla hiçbir ilgisi yoktu,” dedim.

“Evet, sen kendine öyle söyle,” dedi Betty, kapıyı kapatmaya çalışırken.

Elimi araya sokarak tekrar açtım.

“Bu kadar, eğer bu mülkten hemen gitmezsen silahımı getiriyorum,” diye tısladı.

“Betty, benim için bugün buraya gelmek kolay mı sandın, ha? Burada olmak istediğimi mi sanıyorsun?”

“Evet, sanıyorum. Bunu sevdiğini ve hepsini yüzüne vurmak istediğini düşünüyorum ama buna izin vermeyeceğim.”

“Bu gürültü neyin nesi? Neden bağıırıyorsun?” Ses arkasından geldi. Bu sesi tanıyordum, tüm bedenimi bir ürperti sardı.

Travis.

Eski ortağım.

“O,” dedi Betty ve Travis’in kapıda tekerlekli sandalyesiyle bana doğru ilerlemesi için kenara çekildi. Onu tekerlekli sandalyesinde ilk kez gördüğüm için şaşırmıştım. Başına gelenleri sadece başkalarından duymuştum. Çok farklı görünüyordu ancak gözleri aynı kalmıştı.

Betty hırıltıyla, “Gitmiyor,” dedi.

“Seninle konuşmam gerek,” dedim, ellerim terli, nefesim düzensizdi.

“Ona silahı getireceğimizi söyledim, yani...” diye başladı Betty ama Travis elini kaldırıp onu durdurdu.

Bana öfkeyle baktı, sonra da sırtıttı. “Seninle konuşacağım.”

“Ama...”

“Sus Betty,” dedi. “Söyleyeceklerini duymak istiyorum.”

51

MARISSA

Sesleri duyabiliyordu. Yakında tartışan insan sesleri. Marissa ayağa kalkıp daha iyi duymak için kulağını kapıya yasladı. Emma şiltede uyuyordu; son birkaç gündür çok fazla uyuyordu. Küçük kulübe çok küçük ve havasızdı.

Marissa dikkatle dinlemeye çalışırken alnından terler damladığını hissetti. Sesler giderek yükseliyordu, kavga etikleri belliydi. Sesleri öfke ve düşmanlık doluydu.

Dönüp, uyumaya devam eden Emma'ya göz attı. Marissa ne olursa olsun onu güvende tutması gerektiğinin farkındaydı. Parmak ucunda şilteye gidip nazikçe Emma'nın omzuna dokundu. Kız kıpırdansa da uyanmadı.

Marissa kararını vererek kapıya döndü. Bir kez daha kulağını yasladı ve bu defa, onları daha net duyabildi ancak ne hakkında tartıştıklarını anlayamadı. Sesler fazla boğuk, sözcükler anlaşılmazdı.

Yine de şansını denedi. Yumruklarını sıkıp kapıya vurmaya, bir yandan da bağırmaya başladı. "İMDAT! Biri bize yardım etsin!"

Kapıya vurmaya ve yardım çığlıkları atmaya devam etse de hiçbir şey olmadı. Marissa yorulduğunu hissederek yere oturdu. Bağırmaları Emma'yı uyandırdı mı diye düşündü ancak hâlâ uyuyordu. Uzanmış, derin uykusuna devam ediyordu.

Küçük bir meleğe benziyordu.

Marissa yeniden yanında olmaktan çok mutluydu. Dürüst olması gerekirse, onsuz dışarıda olmaktansa burada onunla hapis kalmayı tercih ederdi. Çok acı vermişti. En azından burada onu koruyabilirdi.

Marissa sesleri yeniden duyabiliyordu ancak şimdi uzaklaşıyor gibiydiler. Son gücünü toplayarak bir daha vurmaya, bağırmaya koyuldu. “Yardım edin. Lütfen YARDIM EDİN.”

Ardından hıçkırıklar içinde dizlerinin üzerine çöktü. Burada tuzığa düştüğüne inanamıyordu. Adam her gün onlara yemek getirse de genelde içeri fırlatıp kapıyı tekrar sürgülüyordu. Marissa her gün özgürlüğü için yalvarıyordu. Her gün çığlık atıyor, bağırıyor, merhamet dileniyordu ancak hiçbir verilmiyordu. Bu sıcak fırının içinde çocuğuyla beraber sıkışıp kalmıştı.

Eliyle burnunu silip kızına baktı. Emma çok uzun zamandır uyuyordu.

Marissa kaşlarını çattı.

Normal değil bu.

Ayağa kalkıp kızının yanına geçti. Güneş ışığı ve düzgün besin yokluğu yüzünden öyle minik ve solgun görünüyordu ki.

“Emma?” dedi. Uzanıp nazikçe alnına dokunduktan sonra nefes nefese geri çekildi.

Kız ateşler içindeydi.

Onu uyandırmaya çalıştı. “Emma? Emma?”

Yanaklarını dokundu, adını söylemeye devam ederken öptü. “Emma? Emma. Uyan, bebeğim.”

Fakat Emma uyanmadı. Kırmızı yanakları ve ateşler içindeki alnıyla tamamen hareketsiz uzanıyordu.

“Lütfen, Emma, lütfen,” diye haykırdı, bebeğini kollarına alırken. “Lütfen, Emma, uyan. Lütfen, UYAN!”

BILLIE ANN

“Burada, verandada konuşabiliriz. Seni evimde istemiyorum.”

Travis tekerlekli sandalyesiyle dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapattı. Kalbim hâlâ göğsümde gümbür gümbür atarken kenara yürüdüm. Onu görmek içimde her şeyi acıtıyordu. Delici gözleri ve bana bakış şekli beni o güne geri götürdü. Vücudum hâlâ o günün her detayım ve özellikle etrafını saran duyguları hatırlıyordu. Hâlâ üzerimde nefes alışını duyabiliyor, kulağıma yakın ağzını, ağır vücudunun beni nasıl ezdiğini, canımı nasıl yaktığını hissedebiliyordum.

“Ee, ne istiyorsun?” dedi ellerini kucağında kavuşturarak.

Yutkunup kendime bunu yapabileceğimi söyledim. Emma için. Marissa için. “Ben... bir dosya üzerinde çalışıyorum ve sana bir soru sormam gerekiyor.”

Alay eder gibi güldü. “Benim yardımımı ne için istiyorsun?”

“Epey... bizim dosyamıza benziyor, hani birlikte çalıştığımız, o zaman...”

“Seviştığımız ve senin şefe gidip sana tecavüz ettiğimi söylediğin zaman, ah, onu çok iyi hatırlıyorum.”

Gözlerimi tekrar kapayarak nefes almaya odaklandım. Sadece nefes almaya. Sonra ona baktım.

“Tıpkı o zaman olduğu gibi, evinden alınmış kayıp bir kız var.”

“Kitty Durham evinden alınmadı, biliyorsun. Otobüse gidiyordu; biri onu gördü ve bize söyledi. Dedektif olarak başarılı olmak istiyorsan gerçekleri doğru yansıtmalısın, Wilde.”

“Bir fark olduğunu biliyorum. Bu kız arka bahçesinden kayboldu.”

Yine alay eder gibi güldü. “Yani? Çocuklar sürekli kaybolur. Eski dosyayla ne ilgisi var?”

“Başka bir şey var.”

“Burada gerilimden ölüyorum,” dedi dalga geçercesine. “Anlat bakalım.”

“Kemer.”

Sırıtmayı bıraktı. “Ne olmuş kemere?”

“Kitty’nin üvey babası Cole Durham, hayatını onu bulmaya adanmıştı, arama ekipleri yönetti ve bağış kampanyası başlattı falan. Sonra bir gün karısı, Kitty’nin annesi, işten eve geldi ve adamı, boynuna bir kemer sarılı hâlde ölü buldu.”

“Kendini öldürdü. Suçlu hissetti.”

“Ama intihar olmadığından şüphelendiğimizi hatırlıyor musun? Belki de Kitty’ye ne olduğunu öğrenmişti ve bu yüzden öldürülmüştü diye düşünmüştük?”

“O senin küçük teorindi,” dedi sırtarak. “Benim değil.”

“Hayır, adli tıp uzmanı da sorgulamıştı, hatırlıyor musun?” diye sordum. “İntihar olduğundan emin olmadığını söyledi. Boyundaki izlerle uyuşmuyordu.”

Başını iki yana salladı. “Pek hatırlamıyorum. Bak ne diyeceğim. Bu... on yıl önce falan mıydı?”

“On dört,” dedim.

“Evet, tarih oldu yani. Artık o şeyleri düşünmek istemiyorum ve bence sen de bırakmalısın. Hayatımı mahvettin, şimdi git kendi hayatının tadını çıkar.”

“Ama kemeri ikimizden başka kimse bilmiyordu,” dedim. “Orada yalnızca biz vardık. Kemerini çıkarıp dolabı-

na geri koydun, hatırlıyor musun? Ama karısına sorduğumuzda adama ait olmadığını söyledi. Onu daha önce hiç görmemişti.”

Başını iki yana salladı. “Artık o detayların hepsini hatırlamıyorum. Uzun zaman oldu.”

“Kemer ve tokasını başka kimin bildiğini öğrenmem gerek. Senden, benden ve Kitty’nin annesinden başka. Eski dava dosyalarını inceledim ama o soruşturmanın başı sendin, ben olan biten her şeye vakıf değildim. Ya bu cinayeti kopyalayan biri var ya da on dört yıllık bir sessizlik döneminden sonra aynı katille tekrar uğraşıyoruz.”

Başını salladı. “Kimse bilmiyordu. Sadece ikimiz. Kitty’nin annesinin, o zayıf küçük kadının kimseyi öldürebileceğini sanmıyorum. Yani, sanırım ya sensin ya da benim.” Sonra güldü. Sesi tüylerini ürpertti. Başını salladı. “Hayatımı mahvettiğinden beri ilk kez bu kadar güldüm. Üzgünüm, ufaklık, sana yardım edemem. Adam kendini öldürdü.”

Öne eğilerek kendisine yaklaşmamı işaret etti. Ben eğilmedim. Sadece ona baktım. Kokusu bile midemi bulandırıyor. Sözleri, bana taktığı lakap. *Ufaklık*.

“Sana bir şey soracağım,” dedi. “Gerçekten sana tecavüz ettiysem neden çılgılık atmadın? Neden karşı koymadın? Kendini savunmayı öğrenmiştin. En azından deneyebilirdin.”

Ona bakakaldım, kalbim göğüs kafesine vuruyor, ellerim şiddetle titriyordu. Arkamı döndüm ve koşma isteğine direnerek, gözlerim yaşlarla dolarak, nefes alamayarak arabama doğru yürüdüm.

Haklıydı, üzerime çöktüğünde çılgılık atmamış ya da karşı koymamıştım. O olduğu için çılgılık atmamıştım. Amirimdi. Buna hakkı olduğunu düşünüyordu. Korkmuştum. Donakalmıştım.

Ve o zamandan beri bunun beni rahatsız ettiğini biliyordu.

53

Geçmiş

İlk başta önemli bir şey olduğunu düşünmedi. Karnında küçük batmalar hissettiğinde, karnı taş gibi sertleşip sonra gevşediğinde, Kitty bunun sadece içindeki bebeğin büyümesinin bir parçası olduğunu sandı.

Ta ki durmadığını fark edene kadar. Biraz sonra aynı his, aynı derecede, belki bu sefer biraz daha şiddetli bir ağrıya geri geldi. Sonra durdu ve tekrar nefes alabildi. Durduğunu düşünerek rahatlamak için gözlerini kapatmışken his, bu sefer daha güçlü bir hâlde geri döndü ve Kitty yüksek sesle inledi. Tekrar tekrar geldi, dayanması zorlaştı ve o saniyeler sürerken acıyla çığlık attı.

Durduğunda cennet gibiydi, vücudunun her hücresi aynı anda gevşedi ve içi huzurla doldu.

Ama sonra geri döndü.

Sonra giderek artan bir şekilde devam etti. Giderek kısalan aralıklarla. Kısa süre sonra durumunun ciddiyetini anladı. Bu o olmalıydı, değil mi? Bebeği geliyordu. Ve küçük kulübede yapayalnızdı.

Lütfen? Birisi yok mu? Yardım edin bana?

Kitty sakın kalmaya çalışsa da kasılmalar güçlendikçe panikledi. Bunun ne kadar süreceği hakkında hiçbir fikri ve hiçbir tıbbi malzemesi veya yardım edecek biri yoktu. Bunu nasıl yapacağını bilmiyordu.

Yalnızdı, dehşete kapılmıştı.

Ağrı şiddetlendikçe Kitty, Damian ile yakın zamanda izlediği, bir kadının doğum yaptığı filmi hatırladı. Filmdeki kadın gibi, burnundan derin nefes alıp ağzından yavaşça vererek nefesine odaklanmaya çalıştı. Bir an için yardımcı olsa da kısa süre sonra kasılmalar görmezden gelemeyecek kadar yoğunlaştı.

Ne yapacağım? Ya yanlış yaparsam?

Tek başına bunu atlatamayacağını fark edince sıcak gözyaşları yüzünden süzüldü. Düşünceleri uzaklaştırmaya çalıştı ancak geri gelmeye devam ettiler. Ya bir şeyler ters giderse? Ya bebeği doğuramazsa? Ya bebek hayatta kalmazsa?

Kitty tam umudunu kesmek üzereyken kulübeye yaklaşan ayak seslerini duydu. Yardım için bağırmaya çalıştı ancak sesi zayıftı.

Sürgü itildi ve Damian içeri girdi. Kitty'yi görünce nefesi kesildi.

“İyi misin?”

Kitty homurtuyla başını salladı. “Sanmıyorum.”

Damian yanına gelerek yatağın kenarına oturdu. Acıyla inerken Kitty'nin yüzü ter içindeydi. Damian elini tutup korku ve kararlılık karışımı bir ifadeyle ona baktı.

Kitty'nin sesi bağırmaktan kısılmış ve boğuklaşmıştı, zayıf bir şekilde, “Lütfen yardım et bana,” dedi.

Damian başıyla onayladı. “Bunu başarabiliriz. Birlikte başarabiliriz.”

Başını sallamaya devam ederken ona güç vermeye çalışarak elini sıkıca sıktı. Yumuşak bir sesle her şeyin yolunda olacağına dair güvence verdi.

“Yanımdayım.”

Kitty tekrar çığlık attı ve nihayet, sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından, minik, tiz bir çığlık duyuldu ve sonra mükemmel, yuvarlak küçük bir kafa dünyaya geldi.

Damian'ın gözleri hayretle büyüdü ve gözyaşlarıyla, "Bak ne kadar güzel!" diye bağırdı.

Elleri titreyerek bebeği Kitty'nin vücudundan göğsüne getirdi. Küçük, kaygan et yığını vücuduna değdiğinde büyümlü hissettirdi. Bu gerçek bir bebek miydi? Gerçekten bu yarattığı kendi içinde mi büyötmüştü? Kitty, bu narin, titrek kirpikli, minik parmaklı ve gül goncası dudaklı yeni hayatın güzelliğı karşısında duygulara boğuldu. Sevgiyle gözlerine bakarken yavaşça ağlamaya başladı ve "Dünyaya hoş geldin, küçük oğlum. Hoş geldin," diye fısıldadı.

54

BILLIE ANN

Camlar sonuna kadar açık bir şekilde araba sürerken motor homurdandı. Buradan ve tüm kötü anılarından uzaklaşarak, Cocoa Beach'e geri dönmek için öfkeyle gaza bastım.

Yine aşağılanmıştım, bu sefer onarılamaz bir şekilde. Bana öyle tepeden bakmıştı, kendinden, bu işten sıyrılabilceğine o kadar emindi ki. Uzanıp yüzüne tokat atmak, içimde yanan ateşin sıcaklığını bir an olsun ona da hissettirmek istemişim.

Ama elbette yapmadım.

Bunun yerine hiçbir şey söylemedim, gururumu yuttum ve uzaklaştım. Ama öfke hâlâ oradaydı. Ocakta kaynayan bir su tenceresi misali içimde kabarıyordu. Arabanın içinde yüksek sesle çığlık attım. O kadar kızgındım, o kadar öfkeliydim ki kanımın kaydığını hissediyordum.

“Piç,” dedim, ellerimi direksiyona vurarak. “Hastalıklı piç.”

Bir Joan Jett şarkısı bulup sesi açtım ve “Bad Reputation” a çığlık çığlığa eşlik ettim. Ona kızgındım ama aynı zamanda beni bu kadar etkilemesine izin verdiğim için kendime de biraz kızgındım. Ne beklemiştim ki? Bir özür mü? Pişmanlık duymasını ya da anlamasını mı? Böyle olacağını bilsem de aptalca bir umuda tutunmuştum.

Elektrik akımı gibi vücudumu saran öfke bedenimi titretiyor, kalbimin daha hızlı atmasına yol açıyordu. Kontrolü

geri almaya, gücümü ve kuvvetimi geri kazanmaya karardıydım. Ona korkmadığımı gösterecektim.

Beni son kez incitmişti.

Köprüye vardığımda telefonum çaldı.

“A-alo? Dedektif Wilde?” dedi kısık, sakın bir ses.

“Benim, kimsiniz?”

“Adım Darcy Mason,” dedi kadın boğazım temizleyerek.

“Senin için ne yapabilirim, Darcy?” dedim köprünün tepesine ulaştığımda, uzakta Port Canaveral’daki yolcu gemilerini, devasa yüzen gökdelenler gibi yükselirken görebiliyordum.

“Ben... şey, Doktor Henderson için çalışıyorum... çalışıyordum,” diye cevap verdi kadın. “Bunu size söyleyip söylememek konusunda kararsız kaldım ama... sanırım söylemeliyim. Mesele şu ki Doktor Henderson bazen hastaları tedavi ederdi ama dosyalarını sisteme girmezdi, bilmiyorum anlatabildim mi...”

“Anlamadım, hayır. Lütfen açıkla.”

İç geçirdi. Eski patronuna ihanet etmiş gibi hissettiği açıktı.

“Bir nevi ücretsiz tedavi ettiği bazı hastaları, çocuklar vardı. Sigortaları yoksa. Ebeveynleriyle yasadışı olarak burada bulunan ya da belki de tacizci bir eski eşten saklanan çocukları mesela.”

“Devam et,” dedim.

“Emma Clemens de o kategoriye girenlerden biriydi. Bu yüzden adı sistemde yoktu. Doktor Henderson’ı tanıyan bir komşu tarafından ona getirilmişti. Adamın adını hatırlamıyorum. Buradayken meslektaşlarınıza söylemeliydim ama ben sadece... şey, tehlikeye atmak istemedim...”

“Sorun değil,” dedim. “Anlaşılır bir şey. Ama net olmak gerekirse, bana Emma Clemens’in Doktor Henderson’ın hastası olduğunu mu söylüyorsunuz?”

“E-evet.”

Darcy konuşurken sesi titriyordu.

“Bu son derece ilginç bir bilgi,” dedim. “Bana söylediğine çok sevindim, Darcy. Çünkü az önce söylediğin şey soruşturmam için çok önemli. Bu iyi bir şey, tamam mı? Ona ihanet etmedin.”

Sözlerim havada asılı kalırken telefonda ölümcül bir sessizlik oldu. Tüm dikkatimi bu konuya verdiğim için öfkemi unutmuştum. Darcy, bana gerçekten yardımcı olabilecek önemli bir bilgi vermişti ve henüz büyük resmi göremesem de bazı yapboz parçalarının yerine oturduğunu hissettim. Aradığım bağlantı buydu.

Kadın sessizliği bozdu. “O çok iyi bir adamdı. Ona kim neden zarar vermek ister anlamıyorum. Hepsi onu severdi.”

Açıkça işverenine çok bağlı olan Darcy için bir üzüntü hissetmeden edemedim. Bariyer adasına ulaştım, A1A üzerinden kasabama ve polis merkezine doğru dönerken yumuşak bir sesle, “O soruyu cevaplamak için elimizden geleni yapacağız, Darcy. Ben bu yüzden varım,” dedim.

55

BILLIE ANN

Ertesi gün polis merkezine girdiğimde adımlarım hafifti ve kalbim gümbür gümbür atıyordu. Dosyaya odaklanmak için eski ortağımın yaşadığım iç parçalayıcı görüşmeyi bir kenara itmek zorunda kaldım.

Şef Doyle ofisinden aceleyle çıkarken tüm binaya sessizlik çöktü. Adımlarında bir aciliyet vardı. Bana kendisini takip etmemi işaret edince içim korkuyla dolarak onun dediğini yaptım.

Şimdi ne olacaktı?

Ofis karanlıktı ve bayat kahve kokuyordu. Şef Doyle büyük maun masasının arkasına oturup bana da aynısını yapmamı işaret etti.

“Şef, buraya dönerken bazı haberler aldım,” dedim. “Pediatrist, Emma Clemens’in doktoruymuş. Bağlantımız bu. Cassandra onun bakıcısı, bu adam doktoruydu. Katilin, Emma’nın bütün izini silmek istediğini düşünmeden edemiyorum. Bu mantıklı geliyor mu? Başta onun varlığına inanmamıştık çünkü hiçbir kaydı, doğum belgesi falan yoktu ve biri onun gerçek olduğunu doğrulayabilecek herkesi ortadan kaldırıyor.”

İç geçirerek alnını ovuşturdu. “İşte yine başlıyoruz.”

Şaşırmıştım. “Benimle aynı fikirde olduğunuzu sanıyordum. Ne oldu?” diye sordum ona. /

Doğruldu. “Seni buraya başka bir sebeple çağırdım. Dinlemenı istiyorum, Wilde.”

Müdürün odasındaki bir çocuk gibi hissederek başımı salladım. “Evet, efendim.”

“Şu DNA testini yaptırdık,” dedi Şef Doyle ciddi bir şekilde.

Bir çekmeceyi açtı ve küçük bir torba çıkarıp önümdeki masaya koydu. Yüzü endişeyle o kadar kırışmıştı ki sanki gözlerimin önünde yaşlanmıştı. Torbanın içinde bir tutam saç vardı.

“Cassandra’nın babası Pete Perez’in saçıyla eşleşiyor.”

Ne ima ettiğini fark edince midemin kasıldığını hissettim. Bir yandan Pete’i masum kabul etmek istiyordum; sonuçta tek kızını yeni kaybetmişti. Ama sonra yanındaki ağrı ve bu konuda yalan söylemesi beni endişelendiriyordu. Ve evini Marissa’ya ücretsiz vermesi. Gerçekten Doktor Henderson’ın cinayetinin arkasında olabilir miydi? Neden?

İçimde çelişkili duygular dolaşırken, torbayı Şef Doyle’un elinden aldım ve yakından inceledim.

“Saç, Henderson’ın dairesinde, cesedin yakınında bulundu. Hayatı için mücadele ederken saldırganının kafasından çekmiş olabileceğine inanıyorlar.”

“Bunu daha önce neden duymadım?” diye sordum.

Omuzlarını silkti. “Bilmiyorum, Wilde. Bugünlerde vaktinin yarısında neredesin bilmiyorum. Dairesinde bir sürü şey bulundu ve ben bile takip edemiyorum ama bu, gerçekten kanıt olarak kullanılabilecek biriyle eşleşen tek şey. Bu konuda benimle kavga mı edeceksin? Burada bir sorun mu yaşayacağız?”

Başımı salladım. “Hayır, efendim. Elbette hayır.”

“Tamam, güzel,” dedi ve sandalyesine yaslanıp ellerini karnının üzerinde birleştirdi. “Şimdi onu getirin.”

Bana yoğun bir şekilde bakıyordu. “Üzgünüm,” diye ekledi. “Kızını yeni kaybettiğini ve şu anda çok şey olduğunu biliyorum. Ama yapılması gerekiyor. Tahminimce hem Henderson’ı hem de Cassandra’yı o öldürdü. Dosyanı çözdü.”

“Kendi kızını neden öldürsün ki?” diye sordum.

Uzun kollarını açtı. “Kim bilir? Belki kız bir şey gördü? Belki onu ihbar etmekle tehdit etti. Belki de tam tersiydi. Belki de kızını istismar ediyordu, doktor bir şey gördü ve onu ihbar etmekle tehdit etti. Bir sürü olasılık var. Bunu ona sormanız lazım.”

İsteksizce başımı sallayıp ofisten ayrılmak üzere döndüm. İçimde iyi bir his olmasa da haklıydı. Yapılması gerekiyordu. Sadece bunun Emma ile nasıl bir ilgisi olduğunu ya da bunun hiç ilgisi olmadığını gösteren bir kanıt olup olmadığını çözemiyordum. Pete’i konuşturabilirsek belki bunu cevaplayabilirdi. Kendimi toparlamak için derin bir nefes alarak kararlılıkla cevap verdim. “Evet, efendim, anlıyorum. Onu getirmek için ne gerekiyorsa yapacağım.”

Bunun üzerine ofisten çıktım.

56

BILLIE ANN

Ertesi gün öğleden sonra Pete Perez'i getirdik. Neyse ki devriyelerden biri evine uğrayıp onu polis merkezine çağırınca gelmekte zorluk çıkarmadı. Sorgusunu Tom ve ben yaptık. Saatlerce Bryan Henderson'ın cinayeti hakkında sorular sorarak onu sıkıştırdık. Suç mahallinde bulunan ve DNA profiliyle eşleşen bir tutam saçıyla onu suçüstü yakalamıştık. Ancak masumiyet iddialarında ısrarcı kaldı.

“Adamın kim olduğunu bile bilmiyorum,” diye iddia etti. “Onu daha önce hiç görmedim.”

“Bunun doğru olmadığını biliyorum,” dedim. “Doktor Henderson'ın hemşiresiyle konuştum ve Marissa ile Emma Clemens'i senin getirdiğini söyledi. Onu tanıyordun.”

Bu onu susturdu. Bana bakarak yanağının içini ısırды. “Tamam, onu tanıyordum diyelim. Ben de kaçak göçmen çocuğuyum. Marissa bana geldiğinde soru sormamam gerektiğini biliyordum. Soru sormayacak bir çocuk doktoruna ihtiyacı olacağını biliyordum. Bu yüzden soruşturarak onu buldum. Ama bu kimseyi öldürdüğüm anlamına gelmez.”

Şef'in, tutuklama işlemine geçebilmek için bu adamın itiraf etmesini istediğinin farkındaydım. Özellikle de Şef'in tek taraflı camdan bizi izlediğini bildiğim için elimden geleni yapıyordum. Onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyor ve kariyerimin bu dosyayı çözmeme bağlı olduğunu biliyordum.

Öne eğilerek, “Pete, kimseyi kandırmıyorsun. Bize ne olduğunu anlat artık,” dedim.

Pete’in gözleri odanın içinde kaçış yolu arıyormuş gibi dolaştı. Sonunda mırıldandı: “Dürüst olmak gerekirse neden bahsettiğinizi bilmiyorum. Bununla hiçbir ilgim yok. Aynı şeyi tekrar tekrar söyleyemem. Bana inanmalısınız.”

“Bize yalan söyleme, Pete,” diye araya girdi Tom. “Kanat burada. Ya şimdi itiraf edersin ya da işleri kendin için zorlaştırırsın.”

Pete şiddetle başını sallayarak, “Annemin mezarı üzerine yemin ederim ki yapmadım. Neden bana inanmıyorsunuz?” dedi.

Derin bir nefes aldım. “Saçmalığı keselim, Pete. Bizimle oyun oynamayı bırak ve gerçeği söyle.”

Sessizlik, sıkılmayı bekleyen bir ilmik gibi havada asılı kaldı.

Nihayet Pete konuştu. “Size bildiğim her şeyi anlatıyorum! Tanrı şahidim, masumum!”

Saç dolu torbayı önündeki masaya koydum.

“Pete, bize her şeyi anlatmıyorsun. Ne saklıyorsun?”

Pete oturduğu yerde rahatsızca kıpırdandı. “Tanrı şahidim, ne hakkında konuştuğunuzu bilmiyorum,” dedi, pek de inandırıcı değildi. Torbaya baktı. “Bunun ne olduğunu bile bilmiyorum.”

“Bu senin saçın,” dedim torbaya vurarak. “Suç mahallinde bulundu. Koca bir tutam. Bize verdiği DNA örneğiyle karşılaştırdık ve eşleştirdik.”

Başını salladı. “Olamaz. Benim olduğundan emin misiniz?”

“Evet, eminiz,” dedim. “Eşleşti.”

Çaresiz bir şekilde inledi. “Ama kimseyi öldürmedim, yemin ederim.”

“Hadi!” diye araya girdi Tom, elini masaya vurarak. “Bize gerçeği söylersen bir şeyler ayarlayabiliriz.”

“Size zaten söyledim, ben yapmadım!” diye bağırdı Pete, alnında ter damlaları belirmişti.

“Tamam, o zaman Bryan Henderson’ın dairesinde ne arıyordun?” diye sakince sordum, onunla mantıklı konuşmaya çalışıyordum. Adamı kışkırtmak hiçbir işe yaramıyor gibiydi. “Olay yerinde olduğunu gösteren açık kanıtlarımız var.” Torbayı kapıp yukarı kaldırdım. “Bu orada olduğunu kanıtlıyor.”

“Ama orada değildim,” diye devam etti.

Bununla bir yere varamıyorduk. “Tamam, o zaman şu yarana geri dönelim. Sürekli dokunduğun ve hareket ettiğinde yüzünü buruşturduğun yanma. Nasıl oldu o?”

“Bisikletimden düştüğümü söyledim.”

“Peki, geçen gün bahçe işleri yaparken olduğunu söylemiştin. Hangisi doğru?” diye sordum.

“Ben... ben bilmiyorum... size söyleyemem.”

“Ne tesadüf,” diye haykırdı Tom.

“Peki niye söyleyemiyorsun?” dedim. “Bryan Henderson’ı öldürdüğün sırada dairede olan kadın, Ashley Wittman ile yaşadığın olaydan dolayı mı? Kaçarken seni bıçakladı, değil mi? Dairesinde cam parçası ve kan var; tek yapmamız gereken senin DNA’nla eşleştirmek ki şu anda yapılıyor. O zaman kesin olarak bileceğiz. Bize şimdi söylesen iyi olur. Biraz zaman kazandırır. Ashley nerede? Emma nerede?”

Gözleri masaya takıldı. “Saldırıya uğradım.”

“Saldırıya mı uğradın?” diye sordum. “Bak sen. Senin yarın kadar olan Ashley Wittman tarafından mı?”

Başını salladı. “Hayır, parkta. Köpeği gece geç saatlerde gezdirirken. Arkamdan biri geldi ve beni tekmeleyerek yere düşürdü. Karşı koymaya çalıştığımda beni yakalayıp başımdan bir tutam saç çekti. Tam şuradan.”

Başını çevirerek, küçük bir kel nokta görülebilsin diye birkaç tutam saçını çekti.

Kaşlarımı çattım. “Peki bu saldırıyı neden polise bildirmedi?”

Bakışları hâlâ benimkilerden kaçınıyordu. Yalan söyleyip söylemediğini anlamak güçtü. “Çünkü... çünkü birine borcum var. Bazı kötü insanlardan borç aldım ve geri ödemedim. Onlar yaptılar, beni cezalandırdılar sandım.” İç çekerek başını salladı. “Karım bunu bilmiyor. Kumar borcum var. Yere düşüp dövülene kadar bunun bir sorun olduğunu bilmiyordum. Uzak durmaya çalışıyorum ama zor. Karım hiçbir şey bilmiyor. Birkaç ay önce bütün birikimimizi kaybettim ve geri kazanmaya çalışıyorum. Eğer kazanamazsam Marissa’nın kaldığı evi satmak zorunda kalacağız.”

Sesindeki çaresizliği duyunca doğruyu söylediği hissine kapıldım. Olayın derinliklerine inmeye devam ettik ve kısa süre sonra hiçbir yere varamadığımızı fark ettik. Onu bırakmaya karar verdim. Daha fazla kanıta ihtiyacım vardı.

Dışarıdaki karanlığa doğru uzaklaşırken, bu hikâyede görünenden daha fazlası olduğunu hissetmeden edemedim. Çok daha fazlası.

Fakat kaçırdığım neydi? Neden sürekli üç adım gerideymişiz, bu kişi bizi alt ediyormuş gibi hissediyordum?

“Wilde, haberlerimiz var,” dedi Scott, yenilmiş hissederek masama dönerken.

“Ne haberi?”

“Ashley Wittman,” dedi bilgisayar ekranına bakarken. Başını sallıyordu. Bana baktı.

“Henderson’la olan kız mı?” diye sordum.

“Evet. Sebastian’daki tıp merkezine yatırılmış.” Bana baktığında göz göze geldik. Gözlerinde korku vardı. “Ve dinle. Yanında bir adam varmış ve hastane odasında ölü bulunmuş. Boğulmuş.”

Çocuklarla yiyeceğim akşam yemeğini ve birlikte yapacağımız ödevleri boş vererek arabamın anahtarlarını kap-tım. Bu gece Joe halletmek zorundaydı. Katilim yeniden ortaya çıkmıştı ve tekrar öldürmeden onu durdurmalıydım.

Geçmiş

Kitty bebeğini sıkıca kollarında tuttu. Minik yüzünün güzelliğine hayran kalmıştı ve vücudunun sıcaklığının kendi vücuduna değişini seviyordu. Kokusu bile harikuladeydi. Bebek ondan beslenirken, uzun zamandır ilk kez mutlu hissederek gülümsedi. Sadece bir hafta olmuştu ve vücudu hâlâ bazen ağrıyordu. Farklı görünüyordu ve yorgundu, küçük meleşine bakarken tükenmişti.

Bir an kendi annesini düşününce gözleri hemen yaşlarla doldu. Bebeği, torununu ona göstermeyi çok isterdi. Şimdi bebeği uyutma ve yeterince beslenip beslenmediği konusunda onun tavsiyesine ihtiyacı vardı. Onunla konuşabilmeyi özlemişti.

Kitty burnunu çekip bebeğin yumuşak siyah saçlarına dokundu. Bu küçük yaratık o kadar inanılmazdı ki. Çok harikaydı. Şimdi geçmişte oyalanıp kendi annesini düşünemezdi. Buna zaman yoktu. Oğluna ve birlikte sahip oldukları geleceğe odaklanması gerekiyordu. Bir aile olarak. Bu sıcak küçük kulübede geçiyor olsa bile, artık onun hayatı buydu ve bebeğini kollarında tuttuğu sürece, dışarıda olduğundan çok daha mutluydu.

Ama yine de temiz havayı özlemişti. Damian hamileyken olduğu gibi onu dışarı çıkarmaya gelmiyordu. Sadece yiyecek getiriyor ve nadiren onunla ve bebekle vakit geçiriyordu. Artık televizyon da izlemiyorlardı.

O günleri biraz özlemişti.

Belki de işleriyle meşguldür. Dünyayı tehlikeli suçlulardan kurtarıyordur.

Kitty hâlâ onun kahramanlığına hayrandı. Damian sık sık yakaladığı ve hapse attığı suçluların hikâyelerini anlatırdı. O hikâyeleri severdi. Adaletin yerini bulmasını. Çoğunlukla onları anlatmaktan ne kadar mutlu olduğunu hissedebildiği için. Kitty'ye gerçek bir kahraman gibi bakışını severdi.

Kitty'nin zihninde öyleydi. Ve onu bunun için seviyordu.

Birden sürgünün itildiğini duydu, kısa süre sonra kulübenin kapısı açıldı. Kitty beklentiyle yukarı baktı. Damian ve Linda içeri girdiler. İlk başta Damian'ı gördüğüne sevinmişti ancak arkasından karısının da geldiğini görünce sevinci azaldı. Bebek doğduğunda beri ona bakışları değişmişti, bu da Kitty'nin kendisini kıskandığını düşünmesine neden oluyordu. Belki de Kitty bebek sahibi olabildiği ve kendisi olamadığı için? Damian ona bunu, hamile kalamadığını anlatmıştı. Bu yüzden Kitty'nin bu kadar hızlı hamile kaldığına şaşırılmıştı. Ve mutlu olmuştu. Damian çok mutlu olmuştu. Her zaman aileyi genişletmeyi hayal ettiğini söylemişti. Kitty de ona bu konuda yardım etmişti. Kitty bunu yaptığı için gurur duyuyordu. Onun kadını olmaktan gurur duyuyordu.

Fakat bugün ona bakış şeklinde bir farklılık vardı. Kitty, Damian'ın ifadesini gördüğünde donakaldı.

İkisinde de neredeyse uğursuz bir ifade vardı. Bu Kitty'yi endişelendirdi. Genellikle Damian onu gördüğünde çok tatlı olur ve gülümserdi. Bugünse gözlerinde sevgi yoktu. Onu sevmeyi bırakmış mıydı? Bu nasıl olmuştu? Ne değişmişti? Yeterince iyi değil miydi? Bebekten memnun değil miydi?

İlk konuşan Damian oldu. Yanına yaklaştı.

“Çocuğu almamız gerek,” dedi.

Kitty’nin vücudu gerildi, bebeği daha sıkı tuttu. Bırakmazdı ve bırakmayacaktı.

Ne demek istiyordu? Neden bebeği istiyordu?

“Hayır,” dedi titrek sesle. “Bu benim bebeğim.”

Damian’ın karısı öne çıkarak elini Kitty’nin omzuna koydu.

“Sorun değil,” dedi yatıştırıcı bir sesle. “Bize güvenebilirsiniz.”

Kitty kadının gözlerine baktığında şefkat gördü. Bu onu rahatlattı. Yavaşça tutuşunu gevşetip bebeği verdi, kalbi göğsünde hızla atıyor, vücudunun her damarından korku akıyordu. Damian tek kelime etmeden çocuğu aldı ve peşinde karısıyla dışarı çıktı.

“Bekleyin. Durun. Ne zaman geri gelecek?”

Ama çok geçti. Kapı çarptı ve diğer taraftan sürgünün kapandığını duydu.

Kitty çılgılık attı, bebeğin ani yokluğuyla kalbi acıyordu. Onu geri istiyordu; onu yakınında istiyordu. Onsuz yaşamazdı. Bunu bilmiyorlar mıydı? Ağlayarak kulübenin içinde dizlerinin üzerine çöktü.

Bu neşenin, bu mutluluk anının, kendisi ve oğlu için yeni bir hayatın başlangıcı olduğunu düşünmüştü. Ama bunun yerine hapisanesinde, oğlunun hatıralarıyla baş başa bırakılmıştı.

58

BILLIE ANN

Eski hastane binasına aceleyle girip resepsiyona çıktım. Dışarıda birkaç polis arabası fark etmiş ve o adam yüzünden mi geldiklerini merak etmiştim. Ashley'yi çoktan sorguluyor olmalarından korkmuştum. Onunla hemen konuşabilmeyi umuyordum.

“Ashley Wittman’ın odası, lütfen?” dedim lobideki kadına.

Bana oda numarasını verdiğinde asansöre koştum. Kata çıktım, sonrasında yürüdüğüm yol boyunca birçok üzgün yüz gördüm. Her yerin polis kaynaması şaşırtıcıydı. Bir hemşireyi durdurup yol tarifi istedim.

“Ashley Wittman’ı arıyorum.”

Ağzını kapayarak başını salladı. “Çok... çok geç kaldınız.”

“Çok geç kaldım derken ne demek istiyorsunuz? Ne için çok geç?”

Küçük bir çığlık attı. “O... Yaklaşık bir saat önce meslektaşlarımdan biri odasına girdi ve onu buldu...”

“Onu buldu derken?” diye sordum, kalbim boğazımda atıyordu. “Ne oldu?”

Gözlerinde korkuyla başını salladı. “Ölmüş.”

Kalbim tekledi. *Ölmüş mü?* Bu nasıl mümkün olabilirdi? Çok mu geç kalmıştım? Kahretsin, çok mu geç kalmıştım?

Akşamın büyük bir bölümünü Sebastian'daki tıp merkezinde, sorumlu dedektiflerle konuşarak geçirdim. Adli tıp uzmanından olabildiğince çok detay aldım ve her iki kurbanın da boyunlarına kısa bir bakış atmam, boğazlarındaki morlukların Cassandra Perez ve Bryan Henderson'da bulunanlara biraz fazla benzediğini anlamama yetti. İçimde, aynı katille uğraştığımıza dair hiçbir şüphe yoktu.

Ve muhtemelen Cole Durham'la da aynı, onu unutma.

Tom'u arayıp Ashley'le birlikte gelen Alex denen adam hakkında her şeyi öğrenmesini istedim. Adamın Sebastian'da yaşadığını öğrenmesi uzun sürmedi ve katil onları bulduğunda, Ashley'nin muhtemelen adamla birlikte burada saklandığı sonucuna vardık. Bu düşünce beni dehşete düşürdü.

Dava dosyalarını, hakkında daha fazla araştırma yapabilmemiz için bana ve departmanıma devredilmesini talep ettim. Beni en çok rahatsız eden şey, söylediklerine göre Ashley'nin tıp merkezine geldiğinde hayatta olması ancak daha sonra yatağında ölmesiydi. İlk yaralanmalarından mı öldüğünü ve sadece durumunun mu kötüleştiğini, yoksa hastane odasında katiliyle tekrar mı karşılaştığını henüz söyleyemiyorlardı.

Ben ikincisinden korkuyordum.

Ne yazık ki polis onunla konuşmaya geldiğinden beri odasına giren kimseyi gösteren bir güvenlik kamerası kaydı yoktu ve bu bana tuhaf geliyordu. Başka kimsenin içeri girdiğine dair kayıt yoktu. Katil hastaneden biri olabilir miydi?

Cocoa Beach'teki evime varmam ve sokağıma girmem gece yarısını bulmuştu. Arabayı garaja park edip indiğimde çok yorgundum. Ev tamamen karanlıktı ve içeri girdiğimde

sadece Zelda beni koşarak karşıladı. Onu dışarı çıkardım, tuvaletini yapmasını sağladım, sonra içeri geri döndüm ve Joe'yu mutfakta bir bardak su alırken buldum.

Beni selamlamak için başını salladı. "Selam," dedi.

Zelda'nın tasmaını çıkardığımda yatağına koşup en sevdiği oyuncağıyla, uzun zamandır kemirdiğı için tüm dolgusunu çıkardığı ve şimdi tamamen düzleşmiş olan peluş bir kirpiyle yattı. Her şeye rağmen onu, sahip olduğu diğer tüm oyuncaklardan daha çok seviyordu.

"Selam," dedim. "Burada her şey yolunda mı?"

Başını salladı. "Evet, sadece uyku tutmadı."

"Çocuklarla akşam nasıl geçti?"

"İyi idi. Her zamanki gibi."

"Zack ödevini yaptı mı?" diye sordum.

Bana sinirle baktı. "Elbette. Okuldan gelir gelmez. Cuma olmasına ve pazara kadar bekleyebilecek olmasına rağmen kontrol bile ettim. Bir gece çocuklarla tek başıma ilgilenemeyeceğimi mi sanıyorsun?"

Omuz silktim. "Sadece kontrol ediyordum. Pazara kadar beklediğimizde Zack ödevini unutabiliyor. Çalışırken onlarla ilgilendiğın için minnettar olduğumu biliyorsun. Kastettiğim o değildi." Hiçbir şey söylemeyince devam ettim. "Peki ya akşam yemeğı? Ne yediniz?"

"Tavuklu *alfredo* yaptım," dedi. "Açsan buzdolabında biraz var."

Akşam yemeğı yemediğimi fark ettim ancak gerçekten aç değildim. Yemek yiyemeyecek kadar yorgundum. Onun yerine bir muz alıp yedim.

Joe telefonuna göz attı, Instagram akışında geziniyordu. Sanırım konuşmamız bitmişti.

"Yani, sorun yok?" diye sordum.

Başını salladıktan sonra merdivenlere yürüdü ve yukarı çıktı. Arkasından bakarken hiç olmadığı kadar yalnız hissediyordum. Nerede olduğumu bile sormamıştı. Ona geç kalacağımı söylemek için mesaj atmıştım ama sadece TAMAM diye cevap vermişti. Geç saatlere kadar çalışmaktan nefret eder ve her zaman beni sömürdüklerine ve ailemle daha fazla vakit geçirmeyi hak ettiğime inanırdı. Evde olmadığı zamanlardan nefret ederdi. Fakat şimdi neredeyse umursamıyor gibiydi.

Bu epey hızlı olmuştu.

“İyi geceler,” dedim ama o zaten yatak odasına geçmiş ve kapıyı kapatmıştı. Omuz silkerek Zelda’ya baktım. “Sanırım artık baş başa kaldık.”

Geceleri çok ses çıkarsa da Zelda uyku arkadaşım olmuştu ve onun arkadaşlığından her şeyden çok keyif alıyordum.

“Çocukları bir kontrol edeyim,” dedim. “Onları iyi geceler öpücüğü vereceğim. Beni burada bekle. Hemen döneceğim.”

MARISSA

Marissa günlerdir kulübede kilitliydi. Emma'nın her geçen saat daha da güçsüzleşmesini çaresizce izliyor, kimse yardımlarına gelmiyordu.

Emma hâlâ geçmek bilmeyen yüksek bir ateşle yanıyor ve o kadar sersemlemişti ki uyanmıyordu, sadece uykusunda inliyordu. Marissa umutsuzca kızını rahat ettirmeye ve olabildiğince soğuk tutmaya çalışsa da gündüzleri güneşin kavurduğu sıcak kulübede zorlanıyordu. Yardımsız, Emma'nın hastalığa yenik düşüp gitmesinin uzun sürmeyeceğinden korkuyordu.

“Lütfen, biri bize yardım etsin,” diye bağırdı yumruklarını kapıya vururken.

Ama fayda etmedi.

Elleri kanadığı için dinlenmek zorunda kalana kadar saatlerce kulübenin kapısını yumruklamıştı. Yine de yardım çağlıklarını duyan yoktu. Sessizlik onu çaresiz hissettiriyordu. Yumruklarını tekrar tekrar metale vururken gözyaşları yüzünden süzülüyor, yardım bulma konusundaki son umudu hızla kayboluyordu. Umutsuzluk içinde çağlık attı ancak birilerinin onu kurtarmaya geldiğine dair bir işaret yoktu.

“Benim küçük bebeğim,” deyip yatakta kızının yanına oturdu, onu kollarında tutarken gözyaşlarını tutmaya çalışıyordu. Onlara şişelerde su vermişlerdi ama şimdi yavaş yavaş

tükeniyordu. Emma'nın bu ateşle savaşmasına yardım etmek için suya ihtiyacı vardı. "Benim zavallı, zavallı bebeğim."

Onu kollarında ileri geri sallayarak oturdu, kalbi umutsuzca yardım için acıyordu.

Ne yapacağım?

Sığınacak hiçbir yeri yoktu; tek çaresi beklemek ve birinin çılgınlıklarını duyup yardım etmeye gelmesini ummaktı. Marissa artık bir mucize ya da bir trajedi şeklinde olmasını umursamıyordu.

Her şey olurdu. Bu kahrolası sessizlikten başka her şey!

"Lütfen," diye ağladı.

Fakat saatler geçtikçe Marissa umudunu kaybetmeye başladı. Kendini bir umutsuzluk sisinin içine çekiliyor gibi hissediyordu, zihni sersemlemiş ve düşünceleri karmakarışık bir hâl almıştı. Ne kadar zamandır kilitli kaldığını ya da Emma'nın ne kadar zamandır hasta olduğunu hatırlamıyordu. Tek bildiği, bu kulübede, yalnız ve çaresiz bir şekilde tuzığa düştükleriydi.

Gözleri ağırlaşırsa da kapanmayı reddediyordu, kapattığı takdirde olacaklardan korkuyordu. Emma'nın nefesi giderek daha da ağırlaşıyor ve Marissa zamanın daraldığını biliyordu. Yere çöküp sırtını kulübe kapısına dayadı ve bu kâbustan bir çıkış yolu için dua etti.

Üçüncü günün geç saatlerinde, cesaret edemese bile neredeyse uykuya dalmıştı.

Birden bir gıcırtı duyuldu ve kapı yavaşça açılmaya başladı. Marissa şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı, gözleri dışarıdaki bir lambadan gelen ani ışık seline alışmaya çalışıyordu. Kapıda bir figür duruyordu; arkasındaki parlak ışık yüzünden hatları belirsizdi.

Ürkmüş bir şekilde ayağa fırladı, çok fazla umut etmeye cesaret edemiyordu. Bu kişinin özelliklerini anlamaya çalışırken kalbi umutsuzlukla çarptı.

Dost mu düşman mı? Bu noktada önemli değildi.

“Lütfen,” diye yalvardı, saatlerce bağırmaktan sesi kısılmıştı. “Emma hasta. Yardıma ihtiyacı var. Ona yardım edebilecek tek kişi sensin.”

60

BILLIE ANN

Merdivenleri yavaşça tırmandım, Zack'in odasının önünden geçerken uzun ve yorucu bir günün ardından vücudumdaki bitkinliği hissedebiliyordum. Kapı hafif aralık olduğundan yatakta kıvrılmış, battaniyeyi çenesine kadar çekmiş küçük bedenini görebiliyordum.

Ses çıkarmamaya ve onu uyandırmamaya özen göstererek usulca odaya girdim. Saçlarını yavaşça alnından çektim ve şakağına tüy hafifliğinde bir öpücük kondurdum. Hafifçe kıpırdandığında nefesimi tutarak donakaldım. Neyse ki biraz sonra tekrar yerleşti de rahat bir nefes alabildim.

“İyi uykular, aşkım,” diye fısıldadım ve çıkarken kapıyı kapattım.

Koridorda William'in odasına doğru devam ettim, onu telefonu hâlâ elinde baygın bulmayı bekliyordum. Kapıyı iterek açtığımda, tahmin ettiğim gibi telefonunun yatağın yanında yerde durduğunu gördüm. William, telefonunu kaldırmadan uyumuştı, bu benim kırmaya çalıştığım bir alışkanlığıydı. Onun uyuyuşunu izlerken sevgiyle gülümsedim, göğsü huzurlu bir ritimle inip kalkıyordu.

Bir sonraki durağım Charlene'in odasıydı. Kapıyı yavaşça iterek açtım, onu yatağında görmeyi bekliyordum. Ama şaşırtıcı bir biçimde odası boştu.

Kalbim sıkıştı.

Orada değildi.

“Charlene?” diye seslendim.

Odaya girdim. Kızımın yatak odasındaki boş yatağa bakarken kalbim deli gibi atıyordu. Sonra perdenin hareket ettiğini gördüm ve pencerenin açık olduğunu fark ettim. Başımı dışarı uzatıp aşağı baktım.

Evet, kesinlikle pencereden tırmanmıştı, aklımda hiçbir şüphe yoktu. Evin yanına bir merdiven yaslanmıştı. Onu saklamaya bile çalışmamıştı. Ama nereye gitmişti? Baş bir tür belada olabilir miydi?

Ani bir aciliyet ve yükselen bir öfkeyle Joe’nun yatak odasına koştum. Derin uykudaydı. Onu uyandırdım. Zihnim panik ve öfkeyle doluydu.

“Charlene nerede?” diye sordum, sesim duygudan titriyordu. “Joe.”

Uykulu bir şekilde bana baktı, hâlâ durumun tam olarak bilincinde değildi. Gözlerini kırıştırdı.

“N-ne?”

“Charlene? Yatağında değil. Nerede?” diye sordum telaşla.

Ne dediğimi yavaş yavaş idrak ederken Joe’nun gözleri büyüdü ve hızla doğruldu, sonunda durumun ciddiyetini anlamıştı. Bana somurtkan bir ifadeyle baktı.

“Değil mi? Ama ben orada sanıyordum. Onu en son gördüğümde odasındaydı. Ona saat on birde iyi geceler dedim.”

“Ama şu anda orada değil.”

Cebime uzanıp telefonumu çıkardığım esnada keskin bir endişe duydum. Telefon numarasını ararken kalbimin hızlandığını, başparmağımın anın aciliyetiyle hafifçe titrediğini hissettim. Beklediğim gibi cevap vermedi, bu yüzden ona geri aramasını ve nerede olduğunu söylemesini umutsuzca rica eden bir sesli mesaj bıraktım.

Tekrar denesem de yine cevap alamadım. Telefonumu Bul uygulamasında konumunu bulmaya çalıştım ancak özellikle tekrar açmasını söylememe rağmen kapalıydı.

İçimi saran korku dalgasını dizginleyemedim. Neredeydi? Ve ona ne olmuştu? Kesin olarak bilmem mümkün değildi ama bunun iyi bir şey olmadığını biliyordum. Tekrar içip araba kullanmasından korkuyordum.

“Nerede olduğunu görebiliyor musun?” diye sordu Joe gözlerini ovuşturarak. “O uygulamada?”

“Hayır,” dedim sinirli ve endişeli bir şekilde. “Tekrar kapatmış. Kuralları çiğniyor. Cezalı, Joe. Hiçbir yere gitmemesi gerekiyor.”

“Biliyorum,” diye karşı çıktı. “Neden hep benim bir aptalın tekiymişim gibi...”

Parmaklarımı şıklattım. Bugün cumaydı. Elbette.

“Peyton’ın partisi,” dedim.

“Ne demek istiyorsun?”

Joe’yu işaret ettim. “Onu cezalandırdığım için bana kızdı çünkü bunun yüzünden dört gözle beklediği doğum günü partisini kaçıracaktı. Sanırım yine de gitmeye karar verdi.”

Joe başını salladı. “Anlıyorum. Ergenlik yapıyor; pek sürpriz değil. Bir partiye gitmiş. Ne olmuş yani? Bir şey olmaz.”

Tepkisine şaşırılmış bir şekilde ona baktım. Neden kızgın değildi? Neden yataktan fırlayıp onu almaya gitmek için arabaya atlamıyordu? Ona ne olmuştu? Bu adamı zar zor tanıyordum. Sanki pes etmişti.

Neredeyse öfkeyle tükürerek, “Ne demek istiyorsun?” diye sordum. “Bize yalan söyledi, Joe. Kuralları çiğnedi ve sen buna kızmadın bile, öyle mi?”

İç geçirerek çenesini ovuşturdu. “Belki ona biraz müsamaha göstermeliyiz.”

Gözlerim büyüdü. “Müsamaha mı? Bu da ne demek şimdi? Yalan söylüyor ve kaçıyor. Yaptığımız her anlaşmayı bozuyor. Sen de ona biraz müsamaha göstermek mi istiyorsun?”

İç çekti. “Bir şeyler yaşıyor. Hepimiz yaşıyoruz. Tepki veriyor.”

“Elbette tepki veriyor...” diye başladım ama beni durdurmak için koluma elini koydu.

“Senin yüzünden. Evde olanlar yüzünden,” dedi gözlerime bakarak. “Bize yaptığın yüzünden.”

Bir bakıma haklıydı. Elbette, olanlar yüzünden tepki veriyordu. Hatta bana bunu... korkunç bulduğunu kendisi de söylemişti. Sanırım daha kibar hâli buydu.

Charlene ve Joe’nun sözleri dünyadaki her şeyden çok canımı yakıyordu. Fakat terapistimin bana söylediklerini hatırlamam gerekiyordu: “Suçluluktan vazgeç.” Herkesi her zaman kurtaramazdım. Başkalarının eylemlerinden ve tepkilerinden değil, sadece kendiminkilerden sorumluydum. Evde olanların kontrolüm dışında olduğunu biliyordum ama yine de bir yanımda bunun sorumluluğunu almak istiyordu. Günü kurtaran kahraman olmak. Her zaman süper anne olmuştum. Ancak şimdi öyle olmadığımı anlamam gerekiyordu. Çizikleri ve morlukları üfleyerek ve yara bantları yapıştırarak, en sevdikleri yemekleri pişirerek ya da onları dondurma yemeye götürerek her şeyi tekrar mükemmel hale getiremezdim. O günler geride kalmıştı.

Mükemmel değildim.

İşleri yoluna koymak için bir şey, herhangi bir şey yapmak istiyordum ama nasıl yapacağımı bilmiyordum. Yalnızca orada, çaresiz ve yalnız bir şekilde dikilebiliyordum. İç çekip gözlerim dolu hâlde döndüm.

“Vay canına, sağ ol be Joe. Sanırım her şey benim suçum. İçimi nasıl rahatlattın anlatamam.”

“İçini rahatlatmanın benim işim olduğunu bilmiyordum,” diye inledi. “Senin benim içimi rahatlatmak için elinden geleni yapmadığın ortada, değil mi? Bu son hafta-

lar hayatımın en kötü haftalarıydı. Ama sanırım umursamıyorsun. Çünkü karşındaki benim, değil mi? Kocan. Bir erkek. Ve sen artık erkekleri sevmiyorsun.”

Alayla gülüp ellerimi kalçalarımaya koyarak başımı salladım. Tabii ki bunu kendine yontmuştu. “Sen sadece... sen... bu çok fazla. Şu anda bunu yapamam. Kızımı bulmam gerek.”

Bunun üzerine gözyaşlarımı yutup bir kez daha bana saygısızlık eden kızımaya karşı öfke ve hayal kırıklığına sarılarak odadan fırtına gibi çıktım. Bu iş çirkinleşecekti. Artık nazik olmaktan vazgeçmişim.

61

Geçmiş

“Onu geri getirin. Bebeğimi bana geri verin.”

Kitty ağlamaktan kendini alamıyordu. Kalbi acıyordu, vücudunun her yeri, yeni doğmuş bebeğini özlemekten sızlıyordu. Sanki bir parçası ondan koparılmıştı. Damian ve Linda’nın yeni doğmuş oğlunu ondan alabildiğine inanamıyordu.

Yeterince iyi iş çıkarmamış mıydı? Bir şekilde batırmış mıydı?

Kitty, belki de çocuğu geri getireceklerini düşünerek göz yaşlarını silip yatağa oturdu. Sadece biraz zaman alacaktı. Belki de onu sadece, sağlıklı olduğundan emin olmak için doktora götürmüşlerdi? Evet, muhtemelen öyleydi. Bebeğin muayene edilmesi gerekiyordu. Kendini sakinleştirmek için derin bir nefes aldı ve yatağa uzanıp gözlerini üzerindeki metal çatıya dikti. Ardından nihayet uyuyakaldı. Ağlamaktan ve bağırmaktan bitkin düşmüş bir hâlde bayıldı.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu ama sürgünün açılma sesiyle uyandı ve doğruldu, yastığı uykusunda ağlamaktan sıırıslamıştı. Yaşlarını kırıştıtararak yok ederken nefesi kesildi.

“K-kim var orada?”

Linda’ydı. Kitty’ye bakmadı, yalnızca elinde su ve yiyeceklerle içeri girdi. Onları girişe bıraktı, sonra da gitmek üzere döndü.

“Bebeğim nasıl? Oliver nasıl?” dedi, ona bu adı verdiği-
ni bilmediklerini bilse bile. Çocukken ölen büyükbabasının
adıydı ama onu çok sevmiştir. “İyi mi?”

Linda duraksadı ancak yukarı bakmadı. Ayaklarına
baktı, ardından gitmeye başladı.

“Hayır, bekle,” dedi Kitty. “Lütfen?”

Linda tekrar duraksadı.

“Onu görebilir miyim? Lütfen? Çok özledim.”

Linda başını salladı.

“Lütfen?” dedi Kitty. Yataktan kalkıp dizlerinin üzerine
çöktü ve ellerini birleştirdi. “Lütfen?”

Fakat Linda tekrar başını sallamakla yetindikten sonra
uzaklaştı ve kapıyı kapattı.

“HAYIR!” diye çığlık attı Kitty, kapıya koşarken. Yum-
ruklarını sıkıp çaresizce ağlayarak iç tarafına vurdu.

“Lütfen, lütfen. Sadece birkaç saniye? Bırakın kucağıma
alayım.”

Ama karşılığında aldığı tek şey derin bir sessizlik oldu.

Günler geçtikçe Kitty oğlunu görme umudunu giderek
kaybetti. Yemek getirildiğinde ki artık her zaman Linda ge-
tiriyordu, kadına onu kucağına almasına, onu beslemesine
izin vermesi için yalvardı ama tüm yalvarmaları görmezden
gelindi. Köşelerde koşturan hamam böceklerinden başka
konuşacak kimsesi olmayan bu kulübede sıkışıp kaldığı-
ndan çıldıracak gibi hissediyordu.

Günler haftalara dönüşürken, Kitty zamanını ağlayarak
ve bebeğinin geri gelmesini dileyerek geçirdi. Hatta bazen
onun ağladığını duyduğunu sandı ve bu kalbini kırdı.

Onu neden elinden aldıklarını anlamıyordu. Umudunu
kaybetmeye başladı, çocuğunu bir daha asla göremeyeceği-

ne ikna olmuştu. Damian'ın neden gelmeyi bıraktığını da merak ediyordu. Ondan sıkılmış mıydı? Ona olan ilgisini mi kaybetmişti? Artık onun için yeterince iyi değil miydi?

Beni unuttu mu?

Bir gece, sıcak kulübenin en soğuk olan yeri olan zeminde yatarken, dışarıdan bir ses duydu. Başlangıçta zayıftı ama sonra yaklaşan ayak seslerini ayırt edecek kadar yükseldi. Kalbi umutla çarptı.

Muhtemelen her zamanki gibi Linda'nın yiyecek getirdiğini bilse de ayak sesleri normalden daha ağır ve daha kararlı görünüyordu. Başka biri olabilir miydi?

O... olabilir miydi?

Kapı gıcırdayarak açıldığında artık çok gizemli olan dış dünyadan hafif bir ışık içeri süzüldü. Kapıda onu karşılayan yüz kalbinin daha hızlı atmasına neden oldu.

Gülümseyip ayağa kalktı.

“Damian!”

Adam içeri girerek kapıyı arkasından kapattıktan sonra onu kollarına aldı. Kitty'ye sarıldı, olabildiğince sıkı bir şekilde yapıştı ona. Kızı kaldırarak yatağa geri taşıdı. Kitty sevinçten ağlarken bu denli kucaklanmak hoşuna gitmişti, onu bir daha bırakmak istemiyordu. Bu son haftalarda çok yalnız hissetmişti. Sanki bütün dünya onu unutmuştu. Sanki bu kulübede çürüyecekti.

Ancak şimdi tekrar bir parça mutluluk hissediyordu. O geri döndüğü için. Damian onu seviyordu ve her zaman sevmişti. Biliyordu. Kitty'yi asla unutmayacaktı.

“Sana iyi haberlerim var, Kitty,” dedi midesindeki kelekler uçurtan yakışıklı bir gülümsemeyle.

“İyi haberler mi?” diye sordu, bebeğiyle ilgili olması gerektiğini düşünerek. Onu görecektiydi? Kucağına alacak mıydı? Oğlunu eve alıp yanında tutmasına izin verecekler

miydi? Bir daha asla kötü bir şey yapmaya çalışmayacağına söz verebilirdi. Asla yapmazdı. Onları üzmemek istemiyordu.

“Tekrar anne olacaksın.”

Kitty’nin kalbi durdu. “Ne demek istiyorsun? Bebeğime ne oldu? Oliver nerede?”

“Onu merak etme,” dedi. “Bir şeyi yok.”

“Ama... nasıl?”

Damian’ın gülümsemesi iyice genişledi, sonra Kitty’nin yüzünden bir tutam saçı alıp kulağının arkasına koydu. Ardından yanağını okşadı.

“Nasıl olduğunu biliyorsun. Geçen seferki gibi.”

“Geçen seferki gibi mi?” diye tekrarlardı, kafasının karıştığını hissederek. Tek düşünebildiği Oliver’dı. Bebeği. Neden onu görmesine izin vermiyorlardı ki? Ve onu kucağına almasına? Neden başka bir bebekten, tekrar anne olmasından bahsediyordu? O zaten anneydi.

“Anlamıyorum.”

Damian kızı susturdu, sonra öne eğildi ve konuşmasını engellemek için elini ağzına koydu. Sonra fısıldadı.

“Bence anlıyorsun.”

BILLIE ANN

Peyton'ın evine doğru sürerken kalbimin göğsümde deli gibi attığını hissedebiliyordum. Charlene ile yıllardır birbirlerini tanıyorlardı ve sadece iki sokak aşağıda yaşıyordu. Peyton'ın annesi, yıllar önce ergenlik çağındaki kızından vazgeçenlerdendi; onu sık sık evde yalnız bırakırdı. Burada her şey olabilir ve olurdu.

Charlene'in bir dakika daha orada kalmasına izin vermeyecektim. Onu utandıracağımı biliyordum ama buna ihtiyacı vardı. Cezalıydı ve evde olması gerekiyordu. Bu duruma kendi düşmüştü.

Ayrıca fena hâlde kızgındım. Sadece saygısızlık yaptığı için değil, Charlene işimin ne kadar önemli olduğunu da biliyordu. Zamanımın ne kadar değerli olduğunu. Şu anda kendi kızımı arıyor değil, Emma'yı ya da Marissa'yı buluyor olmalıydım.

Vardığımda, boğazımda bir korku yükseldiğini hissedebiliyordum. Dışarıda bir grup genç toplanmıştı, bazıları elektronik sigara ya da sigara içiyor, bazıları gülüyordu. İçeriden müzik son ses çalıyor, bas duvarları titretiyordu. Kapıya yaklaşıp sertçe vurdum ancak kilitli olmadığından yumruğumu dayadığım anda açıldı.

İlk bakışta Charlene'i duvara yaslanmış bir hâlde gördüm. Aceleyle yanına gittiğimde beni zar zor fark etti. Sonra gözlerimiz buluştu ve kalbim sızladı. Gözünün feri

sönmüştü; üzerime bir öfke ve hayal kırıklığı dalgası çöktü. Kolundan tutarak onu evden dışarı çektim.

“Anneee! Ne yapıyorsun?”

“Kafan güzel, Charlene. Asıl sen ne yaptığını sanıyorsun? Gittiğini öğrenip seni almaya geleceğimi düşünmedin mi?”

“Umurumda değil, anne. Buraya gelip... ve... bak hepsi bana gülüyor.”

“Bu da benim umurumda değil, Charlene. Bu doğru değil.”

Kolunu benden kurtardı. “Ne olmuş yani?”

“Yani, şimdi eve gidiyoruz.”

“Hayır, gitmiyoruz.”

“Ah, evet, gidiyoruz.”

Elini tutmak için uzandım ama geri çekildi. “Bana dokunursan çılgın atarım. Herkese beni kaçırdığını söylerim. Ya da daha da kötüsü... lezbiyen olduğumu.”

Gerçekten mi? Küçük kızım nerede?

“Charlene, hemen benimle geliyorsun.”

Başını salladı. Sağda solda birkaç grup durmuş bizi izliyordu ve istediğim son şey polisi aramalarıydı. Teknik olarak polis bendim ancak bu çocukların başları belaya girsin istemiyordum. Ve polis buraya geldiğinde girecekti. Charlene de dahil hepsinin.

Çimlerin üzerinde durduk, havada yoğun bir esrar ve ter kokusu vardı. Birbirimize ters ters baktık, ikimiz de pes etmek istemiyorduk. Bağırarak, onu düşüncesizliği yüzünden azarlamak istesem de dilimi ısırardım. En azından denedim. Yine de kendimi tutamadım ve öfkemin bir kısmı dışarı çıktı.

“Nasıl bu kadar dikkatsiz olabilirsin?” dedim sinirle, ellerim titriyordu.

Gözlerini kaçırıp yavaşça iç çekti.

“Bırak gideyim.”

Sesi sakın ancak kararlıydı. Şiddetle başımı salladım. “Olmaz. Sen benim kızımsın ve şimdi eve gidiyoruz.”

Sessizce çimlerin üzerinde durduk, vücutlarımız neredeyse birbirine değiyordu. Ona bağırarak için ağzımı açtığımda hızla geri kapattım. Bir şey söylemem için bana meydan okur gibi gözlerini kıstı ama pes etmeyi reddettim. Boğazımdan çıkan tek şey bezgin bir inilti oldu.

Şiddetle göz göze geldik, ikimiz de geri adım atmaya hazır değildik. Bağırarak, onu düşüncesiz davranışları ve saygısızlığı yüzünden azarlamak istiyordum ancak beni en hassas yerimden vurmuştu. İçten içe bunun tamamen benim suçum olduğunu biliyordum. Joe haklıydı, benim yüzümden tepki veriyordu. Onu bunun için nasıl cezalandırabilirdim ki?

“Hadi eve gidelim,” dedim, onu arabaya doğru yönlendirerek. Kolunu çektiğimde Charlene sendeledi, vücudu her adımda sallanıyordu. Başıma bela olacağını bilsem de ne olursa olsun onu eve götürmeye kararlıydım. Arabaya doğru ilerlerken arkamızdaki gençlerin kıkırdamalarını duyabiliyordum. Onları görmezden geldim ama lezbiyen olduğuma dair yorumunu duyup duymadıklarını merak ettim. Buradaki çoğu ebeveyni tanıyordum ve bu söylenti rahat hissettiğimden daha hızlı yayılabilirdi.

Araca bindiğimizde rahat bir nefes aldım. Charlene yolcu koltuğuna yığıldı, başı yana doğru düştü. Derin bir nefes alıp, hareketlerimin yavaş ve istikrarlı olmasına özen göstererek kontağı çevirdim.

Araba yolundan çıkarken Charlene’in gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. Bakışları ağırdı, ne düşündüğünü biliyordum. Eğlencesini mahvettiğim için kızgın, hatta öfkeliydi. Umurumda değildi. Ben onun annesiydim ve onu korumak benim görevimdi.

Charlene nihayet konuşana kadar birkaç dakika sessizce ilerledik. “Hayatımı mahvediyorsun, anne,” diye geveledi, kelimeleri zar zor anlaşılıyordu. “Senden nefret ediyorum.”

Oof, bu acıttı.

Cevap vermeden önce derin bir nefes aldım. “İçten söylemiyorsun bunu, Charlene. Seni seviyorum ve sadece seni güvende tutmaya çalışıyorum.”

Charlene alay eder gibi güldü. “Neyden koruyorsun beni? Eğlenmekten mi? Çok sıkıcısın,” diye tısladı, kelimeleri bıçak kadar keskindi. “Ama sınıırım bütün lezbiyenler böyledir. Sıkıcı.”

Sözlerinin beni etkilemesine izin vermeyerek sakın kaldım. “Eğlence, kuralları çiğnemeyi ve kendini tehlikeye atmayı içermemeli,” dedim kesin bir şekilde.

Charlene gözlerini devirip koltuğuna daha da gömüldü. “Her neyse, anne. Sen anlamazsın.”

Eve geldiğimizde arabayı durdurup iç çektim. Charlene’e dönerek elini elime aldım. “Dinle, canım. Şu anda olanların fazla geldiğini biliyorum ama senin böyle yapmaman...”

“Nasıl bilemezsin?” diye sözümü kesti, birdenbire neredeyse ayılmış gibi bir sesle. “Nasıl birdenbire eşcinsel oldun?”

Yutkundum. Bu konuşmayı yapmak istiyordum, gerçekten istiyordum ama bunun için doğru zaman mıydı? Doğru yer miydi?

Doğru zamanın ve yerin muhtemelen asla gelmeyeceğine karar verdim.

“Ben her zaman eşcinseldim,” dedim.

“Ama bu nasıl mümkün olabilir?” diye sordu. “Babam ne olacak?”

“Babanıza âşık oldum ve çocuk sahibi olmak istedik. Herkes gibi bir hayat istiyordum ve doğduğum yerde, yetiştirilme tarzımda eşcinsel olmak diye bir seçenek yoktu.”

“Yani, babamı sevmiyorsun. Öyle mi? Normal insanlar gibi normal bir boşanma yaşayamaz mısın?”

“Babanı seviyorum, hâlâ seviyorum. Sadece artık farklı. Artık bir yalanı yaşayamam.”

“Yani, her şey sadece bir hataydı? Ben? William? Zack?”

Kolunu tutarak gözlerimin içine bakmasını sağladım. “Hayır! Hiçbir şeyden pişman değilim. Hiçbir kısmı hata değildi. Yalnızca artık olduğum kişiyi görmezden gelemedim. Bir gün anlayacaksın.”

Umarım.

Geri çekildi. “Sanırım asla anlamayacağım. Bunu bize ve babama yapabileceğine inanamıyorum. Senin yüzünden herkes hakkımızda konuşacak. Herkes.”

Ben bir şey söyleyemeden Charlene arabadan çıktı, kapıyı arkasından çarparak eve doğru fırtına gibi girdi. Gidişini izlerken içimi hüznün ve hayal kırıklığı sarmıştı. O benim kızımdı ve onu her şeyden çok seviyordum ama gerçekten canımı yakmıştı.

İçeri girmeden önce birkaç dakika arabada oturarak kendimi sakinleştirdim. Evde yürürken Charlene’in kapıları çarpma sesleri koridorlarda yankılandı. İç çektim, önümüzde uzun bir yol olduğunu biliyordum. Fakat yanında olmaya, bunu atlatmasına yardım etmeye kararlıydım. Mecburdum. Kolay olmayacağını biliyordum ama yapmaya değer hiçbir şey kolay olmamıştı.

63

MARISSA

Marissa beklemeye dayanamıyordu. Bu katlanılmazdı. Onu kendisinden tekrar almalarına izin vermekten başka çaresi olmadığını biliyordu ama yine de dehşete düşüyordu. Marissa saatlerdir kavurucu kulübede kapalı kaldığından yoğun sıcaklık onu zayıflatırken zihni ve bedeni yavaşlıyordu. Emma'yı, kaçırın kişiye gönüllü olarak vermiş ve doktora götürülmesini istemişti ve o zamandan beri tek arkadaş, onu yavaş yavaş artan bir umutsuzluk duygusuyla dolduran korkunç sessizlik olmuştu. Sevgili kızından tekrar ayrı kalmak dünyanın sonu gibi geliyordu.

Nerede? Benim küçük bebeğim nerede? İyi mi?

Marissa tam umutsuzluğa kapılmak üzereyken ve ağlayarak dizlerinin üzerine çökerken, kulübenin kapısı yüksek bir gıcırtyla açıldı. İçgüdüsel olarak korkuyla geri çekildi, kalbi göğsünde gümbürdüyordu. Kapıda duran, yardım edip etmeyeceğini bilmeseyse bile Emma'yı almasına izin verdiği adamdı. Büyük, güçlü bir figürdü, yüzü kapının gölgelerinde belirsizleşmişti.

Onu soğuk bir gözle süzdü, dudaklarında bir keyif belirtisi vardı.

Marissa onunla konuşmaya cesaret edebilir miydi?

Marissa'nın söyleyecek hiçbir şeyi yoktu, davasını savunacak ya da kızının güvenliği için yalvaracak sözler söyleyemezdi. Tek yapabildiği figüre bakmak, onun için hazır-

ladığı kadar beklemektir. Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından adam sonunda konuştu.

“Bitti,” dedi sesi derin ve boş, uzak bir gök gürültüsünün uğultusu gibiydi. “Kızın doktora götürüldü. Gitme vaktin geldi.”

“Nerede?” diye zar zor fısıldayabildi Marissa, dehşetle titreyerek.

Adam cevap vermeden kemerini kaldırdı ve hızlı bir hareketle boynuna doladı.

Bir anda Marissa tenine batan deriyi hissetti ve ne olduğunu bile anlamadan adam boğazını sıktı ve dişlerinin arasından hırladı. “Kızını bir daha asla görmeyeceksin.”

“Lütfen!”

Marissa’nın gözleri yaşlarla doldu, çılgınca başını salladı ve kemeri yakalayıp çekmeye çalıştı. Nefes nefese kalmış bir şekilde, en azından kızının hayatını bağışlaması için yalvardı. Bunun kendi hayatına mal olabileceğini bilerek, hıçkırıklar arasında umutsuzca yalvardı.

“Lütfen! O sadece bir çocuk! Lütfen ona zarar verme!”

Fakat adam sadece Marissa havasızlıktan bayılana kadar sıktı.

64

BILLIE ANN

Ertesi sabah polis merkezine biraz geç geldim. Biraz uykuya ihtiyacım vardı ve önceki gece pek uyuyamamıştım. Kapının yanında Koca Tom'un beni beklediğini gördüğümde bir şeylerin ters gittiğini anladım. Bana yaklaşıırken asık bir yüzle, "Pete Perez'i tutukladılar," dedi.

"Ne? Neden?" diye sordum. "Onu serbest bırakmıştım."

Tom omuz silkti. "Şef'e sor. O emretti. Gelir gelmez seni ofisinde görmek istiyor."

Şok içindeydim. Ne olmuştu? Neden Cassandra'nın babasını tutuklamışlardı? Saçı bulduğumuzu bilsem de onun aradığımız kişi olduğunu sanmıyordum. O kararı ben vermiştim. Cinayet bürosunun başı olarak. Koridorda koşarak Şef'in odasına girdim. Bana ciddi bir şekilde bakarak oturmamı işaret etti.

Bu benim dosyamdı, cinayet bürosunun başı bendim ve böyle bir karar bana ait olmalıydı. Neden en azından böyle bir şey olacağından bahsetmemişti? Bu doğru değildi. Öfkem kaynarken Şef'e bakıp, "Pete Perez'i neden tutukladınız?" diye sordum.

Şef derin bir iç çekti. "Henderson'ın apartmanındaki olay yerinde bulunan saç yüzünden; DNA'sıyla eşleşiyordu. Bu benim için yeterli. Senin için de olmalı. Yerde bir tutam dolusu saç bulundu ve bir kısmı hâlâ kurbanın elle-

rinde sımsıkı duruyordu. Kemerden kurtulmak için katilin saçını çekiyordu, hayatı için savaşıyordu. Aslında ben sana sormalıyım; onu neden serbest bıraktın? Prosedürü takip etmediğin ortada. Adam tutuklanmalıydı, bunu sen de biliyorsun. Saç güçlü bir kanıt. Mahkûmiyet için yeterli.”

“Ama... adli tıp uzmanının ofisinden raporu bu sabah aldım ve cam parçasındaki kanla Ashley’nin dairesinde bulunan kan, birbirleriyle eşleşmeler bile onun DNA’sıyla eşleşmediler.”

Gözlerini kıstı. “Olay yerinde bulunan DNA’nın biraz daha ağır bastığını düşünüyorum.”

İnanmayarak başımı salladım. “Olay yerinde saçının bulunmuş olması, Bryan Henderson’ı öldürdüğü anlamına gelmez! Üstelik kendi kızını öldürdüğünü kanıtlamak için kesinlikle yeterli değil,” diye bağırdım. “Bu ikinci derece kanıt olabilir! Bu hikâyenin daha fazlası olmalı.”

Şef yüzünü asarak başını salladı. “Evet, daha fazlası var. Bir görgü tanığı. Cinayetlerin gerçekleştiği zaman zarfında Ashley ile birlikte bulundukları, Alex Johnson’m Sebastian’daki evine, Pete Perez’in tanımına uyan birinin girdiği görülmüş. Bu kanıtların, Cassandra’nın babası Pete Perez’in katil olduğunu kanıtlamak için yeterli olduğuna inanıyoruz.”

Devam etmeden önce duraksadı, sesi hüznle doluydu. “İnsanlar korkuyor, Billie Ann. Kasabamızdaki bütün ebeveynler dehşete düşmüş durumda. Onu sokaklardan almamız gerekiyordu. Ama seni buraya çağırmamın sebebi bu değil.”

Şef’e inanmayarak baktım. Bana bakışında çok ters bir şey vardı. Kendimi huzursuz hissettim. Ellerini masasında birleştirdiğinde iyice gerildim. Her zamanki gibi değildi.

“Ne oldu?”

Şef ciddi bir şekilde başını sallayarak bana bir kamyonet fotoğrafı uzattı. Kalbim hızla atarken ona uzandım.

“Bu ne?”

“Sen söyle,” dedi. “Tanıyor musun?”

Kalbimin sızladığını hissettim. “Evet, bu kızımın kamyoneti. On altıncı doğum gününde almıştı.”

“Olabilir ama senin adına da kayıtlı.”

“Ee?”

“Bu, eski ortağın Travis Walker’a çarpan kamyonet,” dedi Şef ciddiyetle. “Adam altı ay önce felç kalmış. Hakında soruşturma yapıldı ve oklar burayı gösterdi. Seni.”

Devam etmeden önce duraksadı. Zar zor düşünebiliyordum. Neydi bu? Burada neler oluyordu?

“Onu öldürmek için bir nedenin var, Wilde. Eski ortağının cinayete teşebbüsünden soruşturuluyorsun,” dedi iç çekerek. “Bu süreçte görevden uzaklaştırıldın. Başka çarem yok.”

Düşüncelerimi toplamaya çalışırken bir panik dalgası üzerime çöktü. Tek istediğim bu kâbusun sona ermesiyle her döndüğümde işleri daha da kötüleştirecek başka bir şey ortaya çıkıyor gibiydi.

“Görevden mi uzaklaştırıldım? Ama... ama...”

“Rozetini ve silahını almam lazım.”

Olanlara inanamıyordum. Yıllardır iyi bir polisten-hayır, mükemmel bir polis ve dedektiften- şimdi itibarım tehlikedeydi. Dahası, hapse girebilirdim. Kötü bir rüyada olduğumu hissediyor ve bir türlü uyanamıyordum.

“Şef, lütfen. Anlamıyorsunuz. Yanlış bir şey yapmadım. Asla böyle bir şey yapmam. Birisi kamyonetimi kullanarak bana bir şekilde iftira atmış olmalı. En azından bunu araştırmama izin verin,” diye yalvardım ona.

Şef iç çekip sandalyesine yaslandı. “Neden istediğini anlıyorum ama prosedürü takip etmek zorundayım. Bu soruşturma bitene kadar görevden uzaklaştırıldın.”

Gözlerim yaşlarla dolarken rozetimi ve silahımı çıkarıp Şef'in masasına koydum. Kendimden bir parçayı kaybediyormuşum gibi hissediyor ve bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum.

Polis merkezinden çıkarken herkesin bana baktığını hissetmeden edemedim. Masum olduğumu bilsem bile bir suçlu gibi hissediyordum. Adımı temizlemem gerekiyordu ancak nasıl yapacağımı bilmiyordum.

Dışarı çıktığımda parlak güneş ışığı üzerime bir dalga gibi vurdu. Nefes alamıyormuşum gibi, bütün dünya üzerime kapanıyormuş gibi hissettim. Duvara yaslanıp nefesimi toplamaya çalışırken onu gördüm.

Betty'nin ittiği bir tekerlekli sandalyedeydi. İlk başta bunun bir rüya, korkunç bir kâbus olması gerektiğini düşündüm. Ama oydu. Yaklaşırken kalbim hızla atmaya başladı, bayılacak gibiydim.

“Dedektif Wilde,” dedi alçak ve gergin bir sesle. “Ya da dur, sanırım artık dedektif değilsin, değil mi? Bugün seni görmeyi umuyordum.”

Konuşamıyordum, hatta düşünemiyordum bile. Sadece ona donmuş bir şekilde bakabildim.

“Senin yaptığını öğrenmek beni şaşırtmadı,” dedi Travis. “Ama amirine söylemek iyi geldi.”

Hâlâ konuşamıyordum, hareket edemiyordum. Sualtındaymışım gibi hissediyordum, her şey ağır çekimde hareket ediyordu.

“Ben yapmadım... biri bana iftira atmış olmalı.”

İşte o zaman duraksadım ve bir şey fark ettim. Büyük bir parça yerine oturdu. Ya başta düşündüğüm gibi iftiraya uğramamışsam? Ya?

Ya Charlene ise?!

Ya tıpkı başka şeyleri duyduğu gibi, Joe ile tecavüz hakkında konuştuğumu duyup sonra da Travis'e zarar verme-

ye karar vermişse? Ya bu yüzden şu anda bu kadar çok tepki veriyorsa? Yaptığını bildiği için.

Bu düşünce korkunç olmanın ötesindeydi, beni neredeyse yere serdi.

Öne doğru bir adım attım.

Travis sırtıttı.

“Lütfen,” dedim. “Lütfen dava açma. Sanırım...”

Bunun üzerine güldü. “Şuna bakar mısın, Betty? Bak nihayet kim sürünüyor önümde. Bak kim merhametimi dileniyor. Bu tatlı, çok tatlı bir an.” Betty’ye kendisini bana doğru itmesini işaret etti. “Tamam. Tek bir şartla dava açmayacağız.”

“Her şeyi yaparım.”

“Tecavüz hakkındaki ifadeni geri almanı istiyorum.”

“Affedersin?”

Öne eğilerek gözlerini kıstı. “Adımı temizle.”

Başımı sallayıp geri çekildim. Yalan söylemiştim. Hiçbir şey yapmayacaktım. Bunu yapmayacaktım. Asla.

“Hayır, hayır. Yapamam. İkimiz de ne olduğunu ve bana ne yaptığını biliyoruz.”

Omuz silkti. “Bu sana ve vicdanına kalmış.”

Ardından uzaklaşmak için Betty’ye onu itmesini işaret etti. Kadın sandalyesini çevirirken bana tiksinti ve aşağılama dolu bir bakış attı, bu da ensemdeki tüyleri diken diken etti. Bir ton tuğla çarpmış gibi hissederek gidişlerini izledim.

Arabamın yanma geri yürürken, izleniyormuşum hisinden kurtulamadım. Etrafa baksam da kimseyi görmedim. Omuz silktim ve arabaya bindim, motoru çalıştırıp bir daha oraya ayak basıp basmayacağımı bilmeden polis merkezinden uzaklaştım.

65

Geçmiş

Kitty yavaşça elini karnının üzerinde gezdirerek her geçen gün büyüymüş gibi görünen küçük şişliği hissetti. Haftalardır içinde bir hayatın büyüdüğünü biliyordu. Şimdi de bebeğin hareket ettiğini hissediyordu. Sanki içinde binlerce küçük balık yaşıyor, etrafta yüzüyordu. Aynı anda hem çok tuhaf hem de garip bir şekilde rahatlatıcıydı.

“Sakin ol, küçük bebeğim,” dedi büyük bir tekme hissettiğinde.

Kitty’nin hissettiği sevinç dalgasını hızla bir korku dalgası takip etti. En son hamile kaldığında, bebeğini ondan almışlardı. Bunun tekrar olmasından korkuyordu. Ama bu sefer farklı olmaya kararlıydı. Oliver’ı bu yüzden aldıklarını, yanlış bir şey yaptığını biliyordu. Ne olduğundan emin değildi. Ama bu sefer farklı olacağına yemin ediyordu. Bu sefer her şeyi doğru yapacaktı. Emzirme şekli yüzünden miydi? Doğumda çok bağırdığı için miydi? Belki yanlış yapmıştı? Bebeği doğru şekilde tutmak zordu; belki de düzgün beslenmediği için almışlardı onu?

Ya da bebekte bir sorun vardı. Ya hastaysa? Belki de Kitty’yi koruyorlar ve bilmesini istemiyorlardı. Hayır, Damian iyi olduğunu söylemişti. Değil mi? Bebek hakkında konuşmak istemiyor ve Kitty ne zaman nasıl olduğunu sorsa konuyu değiştiriyordu. Eğer hastaysa ya da korkunç bir şey olduysa ona söyler miydi?

Hayır, buna inanamıyordu. Hissediyordu. Oğlu yaşıyordu.

Kitty yüzünden olmalıydı. Yanlış bir şeyler yapan o olmalıydı. Ve bu bir daha olmayacaktı. Bu sefer daha iyi yapacaktı. Artık daha büyük, daha olgundu. Daha önce denemişti. Farklı yapabilirdi. Keşke ilk seferde neyi yanlış yaptığını bilseydi. Damian'a sorsa da cevap alamamıştı. Bir şekilde kendi başına bulmak zorunda kalacaktı.

* * *

"Bu sefer seni hayal kırıklığına uğratmayacağım," diye fısıldadı, aylar sonra, kasılmaların başladığı gece. Son seferden dolayı ne olacağını bildiğinden öylece izin verdi. Vücudunun kontrolü ele almasına izin verdi. Acıyla çığlık atarak tek başına doğum yaptı. Gece uzun ve yorucuydu ama sonunda oldu. Kitty minik bebeğini kollarında tuttu, narin vücudunu sevgiyle sardı, daha önce hiç yaşamadığı kadar güçlü ve derin bir sevgi hissediyordu. Bebeğinin küçük gözlerine bakarak onu koruyacağına ve besleyeceğine söz verdi.

"Seni de almalarına izin vermeyeceğim, küçük bebeğim," diye fısıldadı, kızının yüzünü nazikçe okşayarak.

Kitty daha önce Oliver hariç kimseye bu kadar bağlı hissetmemişti. Bu anı bırakmak istemediğinden yorgun olmasına rağmen bütün gece bebekle uyanık kaldı. Başardığı için sevinç ve rahatlama gözyaşları döktü.

Güneş yavaş yavaş dışarıdaki gökyüzünde yükseldi, kulübeyi hızla ısıttı ve Damian ertesi sabah içeri girdiğinde, Kitty ve bebeği aynı pozisyonda buldu. Kitty'ye bakarken gözleri şaşkınlık ve merakla büyüdü. Damian ona yaklaştığında yatağın üzerindeki kan lekelerini fark etti. Kollarındaki bebeği görünce tekrar ona baktı, bakışları Kitty'nin bakışlarıyla buluştu.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu sesinde hafif bir endişeyle.

Kitty başıyla onaylarken gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Damian gözlerini bebekten hiç ayırmadan yavaşça yavaş yürüyüp diz çöktü.

“Başardın,” dedi yumuşak bir sesle, sesi hayranlık doluydu.

Kitty de dudaklarında küçük bir gülümsemeyle ona baktı.

“Başardık,” diye cevapladı, gözlerini kollarındaki minik kundaktan hiç ayırmadan.

Damian’ın gözleri şok ve mutlulukla büyüdü. Elini uzatıp bebeği aldığı anda, Kitty korkuyla dolsa bile ona karşı koymadı. Çok yorgundu. Damian bebeği kollarında tutup minik yüz hatlarına baktı.

“Çok güzel,” dedi gülümseyerek.

Kitty, Damian’ın küçük kızlarını tutmasını izledi, onu geri vermeyeceğinden korksa da karşı koyamayacak kadar yorgundu. Yorgunluk kısa sürede onu ele geçirdi, uykusunun gelmeye başladığını hissedince uyanık kalmaya çalıştı. Hatırladığı son şey Damian’ın bebeği tekrar kollarına bırakıp alnından öpmesiydi. Ardından nihayet gevşeyip uyuyabildi.

Uyandığında kendini kulübede yalnız buldu. Panik hemen onu ele geçirdi. Doğrulup etrafına bakarken vücudunda hızla yayıldı. Damian neredeydi? Ve daha önemlisi, bebek neredeydi? Yataktan kalkıp kapıya doğru sendeledi, bacakları zayıf ve dengesizdi.

“Damian? Damian?”

Hayır, hayır, hayır! Bu olamaz. Tekrar olamaz!

Korku midelerini altüst ederken kilitli kapıyı sıktığı yumruklarıyla dövdü. Birkaç dakika süren sonuçsuz darbelerin ardından, kimsenin kendisini duyamayacağını fark ederek durdu. Bunu bilecek kadar uzun süredir buradaydı.

Korku onu tüketti ve beton zemine yığıldı. Orada oturup ağlarken, olanları anlamaya çalıştı. Damian bebeklerini ondan almış mıydı? Çocuğunu bir daha görecekti miydi?

Bunu hak etmek için ne yapmıştı?

Neyi yanlış yapmıştı?

BILLIE ANN

Evimin kapısından içeri adımımı atarken bir korku dalgası beni sardı. Ayaklarım beni bir kadeh şarap için mutfağa götürdü ve unutmaya, bütün sesleri susturmaya çalışırken çok geçmeden ardı ardına içmeye başladım. Yine de her kadehte, acı verici bir karara giderek yaklaşıyordum. Yapmaya istekli olmadığım bir karara. Pencereden, kanalın dingin sularını, huzur içinde süzülen tekneleri, fenerlerinin gece ateşböcekleri gibi onları yönlendirdiğini gördüm. Ama dinginliğine rağmen içimde bir karmaşa kaynıyordu. Travis'e karşı verdiğim tecavüz ifademi geri çekmeli miydim? Aklımda aynı anda bir milyon düşünce belirdi. Hikâyemi değiştirirsem sonuçları ne olurdu? Başka birine yapar mıydı? Tekerlekli sandalyede olsa bile, sadist doğası onu başka bir masum ruhu incitmek için fazlasıyla yetenekli kılıyordu. Adalet için sesimi duyurmak büyük bir mücadele gerektirmişken, şimdi sözümünden dönebilir miydim? Onlar benim için aile gibi olmuşlardı. Travis, Betty, ikisi de. Onları anlatmak hayatımda yaptığım en zor şeydi. Hayır, geri dönemezdim, reddediyordum.

Ama yapmazsam Charlene'e ne olurdu? Hayatının mahvolma riski vardı. Geleceğinin. Böyle olursa kendimi nasıl affedebilirdim?

Ağlamaya başladım. Yüzümü ellerimin arasına saklayarak gözyaşlarımın akmasına izin verdim.

Joe çoktan yatağa geçmişti ancak ağladığını duyduğunda aşağı indi.

“Sen misin, Billie Ann?” diye sordu, sesi uykudan kalınlaşmıştı. Gözlerini dikip beni dikkatle inceleyerek merdivenlerden aşağı indi. “İçki mi içiyordun?”

Cevap olarak hıçkırdım, bacaklarım dermansız kalınca kanepeye yığıldım. Joe telaşla yanıma gelip yanıma oturdu, soluk mavi gözleri endişeyle ama aynı zamanda öfkeyle doluydu.

“Ne oluyor sana?” dedi. “Artık seni zar zor tanıyorum.”

“Şarap içtim, ihtiyacım vardı.”

“Ah, anlıyorum,” dedi, kanepeye yaslanıp bana arkasını dönerek. Kollarını göğsünde kavuşturdu.

“Bu ne demek şimdi?”

İç çekerek başını salladı. “Hiç. Sadece... şey, şimdi bir şeye başlamak istemiyorum. Geç oldu ve çok yorgunum, o yüzden...”

“Bir şey oldu, Joe,” dedim. “Korkunç bir şey.”

Başı hafifçe eğik, gözleri kısık hâlde bana baktı. “Ne oldu?”

“Travis,” dedim hafifçe hıçkırarak.

Gözlerinin arasında bir kırıksıklık belirdi. “Eski ortağın mı? Şimdi ne yaptı?”

“Bugün görevden uzaklaştırıldım.”

Şaşkınlıkla başını salladı. “Ne? Neden?”

“Travis yüzünden. Kamyonetimle ona çarptığımı, onu tekerlekli sandalyeye mahkûm ettiğimi düşünüyorlar. Soruşturuyorlar. Ona karşı bir kinim olduğunu düşünüyorlar.”

“Kafam karıştı. Senin kamyonetin yok ki,” dedi.

“Biliyorum. Beni endişelendiren de bu.”

“Anlamıyorum.”

“Charlene’in kamyoneti var. Benim adıma kayıtlı. Sigorta için hani.”

Dudaklarını ısırarak bana baktı. “Hayır, hayır, bu...”

Elimi koluna koydum. “Doğru. Sanırım kızımız yaptı. Ama Travis onunla bir anlaşma yapabileceğimi söyledi.”

“Gerçekten mi? Ne tür bir anlaşma?”

Parmaklarıma baktım. Şarabın etkisi hızla geçiyor, gerçeklik bir tuğla duvar gibi tekrar çarpıyordu. “Eğer ifademi geri alırsam. Tecavüz hakkında.”

Doğruldu. “Ne?”

“Yalan söylediğimi söylememi istiyor. Adını temizlememi istiyor.”

Joe bana baktığında burun delikleri genişlemişti. “Ama... bunu yapamazsın.”

“Ben de öyle dedim ama gördüğüm kadarıyla başka çözüm yok. Charlene daha önemli. Benim yaptığımı sanıyorlar ama ben yapmadım ve eğer o yaptıysa... onu korumam gerek. O daha çocuk.”

Joe ayağa kalkıp odada volta atmaya başladı. “Buna inanamıyorum. Buna inanamıyorum.”

“Yapacağım,” dedim. “Mecburum. Kızımın hatırı için. Hüküm giyerse hayatı mahvolur.”

Başını sallamaya ve boynunu ovuşturmaya devam etti. “Hayır, hayır. Başka bir yol olmalı. O adam sana tecavüz etti. Bunun yanına kâr kalmasına izin veremeyiz. Kesinlikle veremeyiz.”

“Ama başka yol yok, Joe.”

Duraksadı, sonra yüzünü ellerinin arasına aldı. Ağlıyor mu yoksa öfkeden mi kuduruyor anlayamadım.

“Joe?”

Bakışlarını kaldırıp bana baktı. İşte, o zaman anladım. Gözlerinde görebiliyordum. Birden tamamen ayık hissedererek ayağa kalktım.

“Sendin, değil mi? Sen yaptın? Travis’e Charlene’in kamyonetiyle çarptın?”

Derin bir nefes verse de hiçbir şey söylemedi. Söylemesine gerek yoktu. Çoktan anlamıştım.

“Şaka mı yapıyorsun!” Şimdi neredeyse bağıırıyordum. “Neden yaptın bunu? Neden, Joe?”

Burun delikleri genişlemişti, yanaklarından yaşlar süzülüyordu. “Ben... çok öfkeliydim. Yıllarca birikmiş öfke... kendimi kaybetmeme yol açtı. Sürekli seni tekrar tekrar incittiğini hayal ediyor ve geceleri uyuyamıyordum. Bu yüzden bir gün Charlene’in kamyonetini aldım ve Ridge Manor’a gittim. Evinden çıkmasını bekledim, sonra onu şehir merkezine kadar takip ettim. Planlamamıştım, yemin ederim, planlamamıştım. Öylece oldu işte. Caddeden karşıya geçtiğini gördüm ve işte o zaman kendimi kaybettim. Sana zarar vermiş olmasına rağmen serbestçe dolaşmaya devam edebilmesine inanamıyordum. Kamyonetle ona çarptım. Planlamadım, yemin ederim. Sadece... kendimi kontrol edemedim.”

Joe’ya şok içinde baktım, bana az önce itiraf ettiklerini idrak edemiyordum. Charlene’in kamyonetiyle Travis’e çarpmış, bana yaptıklarının intikamını almak için her şeyi riske atmıştı. Uzanıp elini tuttum.

“Joe, neden bana söylemedin?” diye sordum fısıldayarak.

“Korktum,” diye cevapladı, gözlerinden hâlâ yaşlar süzülüyordu. “Birisi öğrenirse bizim, ailemizin başına geleceklerden korktum. Seni kaybetmek istemedim, Billie Ann. Seni çok seviyorum. Şimdi yine de kaybediyorum, ironiye bakar mısın, ha?”

Joe’ya, sekiz yıldır birlikte olduğum, hakkında her şeyi bildiğimi sandığım adama bakarken gözlerimin kenarlarında yaşlar belirdi. Fakat şu anda bana yabancı gibi görünüyordu.

“Polise söylemeliyiz,” dedim kesin bir sesle, elim hâlâ onun elini sıkıca tutarken.

“Hayır, Billie Ann, yapamayız,” diye cevapladı Joe başını sallayarak. Benden uzaklaştı. “Beni tutuklarlar, ailemiz mahvolur. İşimi kaybederim, her şeyimizi kaybederiz.”

“Ama Joe, sen bir suç işledin,” dedim, sesim kararlıydı. “Eylemlerinin sorumluluğunu almalısın. Ve zaten biliyorlar. Benim yaptığımı sanıyorlar ve Charlene’in yaptığını da düşünebilirler.”

Joe derin bir iç çekip elleriyle yüzünü ovuşturdu. “Biliyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum. Ama onun yanına kâr kalmasına izin veremezdim, Billie Ann. Yapamazdım.”

“Anlıyorum, Joe,” dedim yumuşak bir sesle. “Ama doğru olanı yapmalıyız. Gerçeği söylemeliyiz.”

Şimdi sesi titriyordu. “Hapse gireceğim. Peki ya çocuklarımız? Bize ihtiyaçları var.”

“Ama Joe, bunu saklı tutamayız.”

“Biliyorum, biliyorum,” dedi, başı öne eğikti. “Ama lütfen, biraz düşünmek için bana zaman ver.”

Az önce yaşananlardan dolayı hâlâ şoktayken yavaşça başımı salladım. Bunun başımıza geldiğine inanamıyordum. “Tamam ama beni ya da Charlene’i suçlamaları an meselesi.”

“Biliyorum,” dedi, eli hâlâ benim elimi sıkıca tutuyordu. “Bir şeyler düşüneceğim. Söz veriyorum. Şimdilik yatalım.”

Onu yatak odamıza giden merdivenleri çıkarken izlerken birden işlerin düzelmeden önce çok daha kötüye gideceği hissinden kurtulamadım. İçim rahat değildi ve bunu bildiğim hâlde uyuyamazdım. Bir saat boyunca işkence çektikten sonra kararımı verdim. Korkunç hissettirse bile doğru olanı yapacaktım. Bu benim görevimdi. Yasayı uygu-

lamaya yemin etmiştim. Dışarıda bir katil varken görevden uzaklaştırılmıştım. Emma ve Marissa'yı aramaya devam eden tek kişi bendim. Ve kızımı korumam gerekiyordu.

Telefonumu kapıp polis merkezini aradım.

Birkaç dakika sonra geldiler.

67

BILLIE ANN

“Bunu yapmak istediğinden emin misin?” Memur Steele bu akşam nöbetçiydi ve kapıma geldiğinde gözlerinde hüznle bana baktı. Ona ve Şef’e durumu anlatınca hepimiz Joe’nun gözaltına alınması gerektiği konusunda hemfikir olduk.

Bunu yapmak kalbimi kırsa bile.

Başımı sallayıp onu ve Memur Craig’i içeri aldım.

“Yatak odasında. Üst katta sağınızda.”

“Direnir mi?” diye sordu Steele.

İç çektim. “Mümkün.”

Memur Craig omzuma bir elini koyarak başını salladı. “Buradan sonrasını biz hallederiz, Wilde. Böyle olduğu için üzgünüm.”

“Ben de,” dedim. “Ben de.”

Onların merdivenlerden yukarı çıkarak yatak odama doğru yürüyüşlerini izledim, sonra gözlerimi kapatıp tepkiye hazırlandım. Hemen geldi.

“Burada neler oluyor?” diye bağırdı kocam.

Ne söylediklerini duyamasam da usulca kendileriyle gelmesini söylediklerini biliyordum. Genç bir memur olarak bunu birçok kez bizzat uygulamış ama asla bir meslektaşımın eşine yapmamıştım. Eskiden yıllık Anma Günü pikniğimizde, yıl dönümümüzde veya doğum günümde çiçeklerle gelip beni işten alırken gördükleri birine. Joe’yu

tanıyorlardı, o yüzden zor olmalıydı. Benim için zor olduğunu biliyorum.

Onu dışarı çıkarıp merdivenlerden aşağı indirirlerken yüzünü gördüm. Tamamen giyinikti; buna izin vermişlerdi. Yüzü öfkeden kıpkırmızıydı, gözleri öldürmeye hazırды. Beni gördüğünde bana bağırma ve çığlık atmaya başladı, sesi birden evin içinde yankılandı.

“Neden? Billie Ann? Bu konuda anlaştığımızı sanıyordum. Neden yaptın bunu? Bunu bana neden yaparsın?”

Açıklamak, ona başka çarem kalmadığını söylemek istesem de kelimeler çıkmıyordu. Gözlerime dolan yaşlar yanaklarımdan aşağı aktı. Ne kadar çabalasam da onları durduramıyordum. Sevdiğim adamı böyle, kelepçeli götürülürken, bana bağırıp küfrederken görmek beni tamamen mahvetmişti. Gözlerinden kaçınmaya çalıştım ancak yüzünü benimkine yaklaştırarak, “Burada bitmedi. Burada bitmedi,” diye tısladı.

“Tamamdır, gidiyoruz, hadi,” dedi Steele, ardından Joe’yu benden uzaklaştırdı.

Joe bana homurdandıktan sonra söylenenleri yaptı. Onu polis arabasına arkasına bindirip uzaklaşmalarını izledim.

Sonra kapıyı kapatıp hıçkırıklar içinde yere oturdum.

“Anne?”

Başımı kaldırdığımda Charlene’i merdivenlerin başında gördüm. Arkasında Zack ve William duruyordu.

“Neler oluyor?” diye sordu, sesi titriyordu. “Babam neden bağırıyor?”

Şu anda bununla başa çıkamayacağımdan başımı salladım. “Yatağınıza geri dönün.”

“Ama anne? Polis niye babamı öyle götürdü? Neden sana bağırıyordu? Ona ne yaptın?”

Ona dik dik baktıktan sonra yorgun ve bitkin bir şekilde nefes verdim. “Üçünüz de lütfen yatağa gidin.”

“Ama anneee...”

“HEMEN!”

Bağırđığım an pişman oldum. Ama çok geçti. Çocuklar odalarına koştular, hıçkırık sesleri arkalarından geliyordu.

Geçmiş

Kaçış fikri zihninde ilk kez şekillenmeye başladığında Kitty'nin hamileliği neredeyse bitmek üzereydi. Üç kez hamile kalmış ve üç çocuğu da doğumdan hemen sonra ondan alınmıştı. Kaçırılıp kulübede tutulduğundan beri yıllar geçmişti. Yorgundu, vücudu tükenmişti ama yaşlanmış ve bilgeleşmişti. Üçüncü seferden sonra derin bir depresyona girmiş, yemek yemeyi ve hatta yatağından çıkmayı reddetmişti. Damian da onu bir süre yalnız bırakmış, ona en azından o kadar sık dokunmamıştı. Fakat kısa süre sonra, Kitty'nin onunla olmama isteğini umursamadan tekrar yapmaya başlamıştı. Kitty de izin vermişti. Hatta ona karşı koymamıştı bile. Artık umursamıyordu. Ama dördüncü kez hamile olduğunu öğrendiğinde, Kitty'de bir şeyler değişmişti. Başka bir çocuğu kaybetmeye dayanamayacağını biliyordu. Bu çocuğu tutmaya kararlıydı.

Artık bunu yapamam.

Tüm olasılıklara rağmen bir umut ışığı bulmaya başladı. Durumundan bir çıkış yolu görerek kaçışını ciddiyetle planlamaya başladı. Karnı bebekle giderek büyürken, fikirleri de büyüdü. Ancak yine de hiçbirini gerçekten gerçekleştirecek cesareti yoktu.

Eğer dener ve başarısız olursam beni öldürürler mi? Çocuklardan herhangi birine zarar verirler mi?

Şimdi bütün çocuklarının evde yaşadığını biliyordu. Bahçede her oynadıklarında, onların bağırışlarını, kahkahalarını ve bazen de ağlayışlarını dinlemek için kulağını kapıya dayıyordu. İçgüdüsel olarak onlar olduğunu biliyordu. Çocuklarını her yerde tanırdı. Ve bu ona devam etme gücü veriyordu.

Kitty başarılı bir şekilde kaçmak istiyorsa hızlı hareket etmesi gerektiğinin farkındaydı. Kulübenin kapısının günde sadece bir kez, ona yemek getirdiklerinde ve kovalarını değiştirdiklerinde açıldığını biliyordu. Buradan bebeğiyle ve canlı çıkmak için tek şansı buydu.

Günler yavaş yavaş geçerken, Kitty giderek daha da endişeleniyordu. Bebeğin yakında doğacağını biliyordu. İşte o zaman yatağın altında bulduğu küçük paslı çiviye hatırladı. Birkaç ay önce, en arkada duvara yaslı bir şekilde bulmuştu. Ahşaba saplanmıştı ancak yavaş yavaş çıkmış ve onu sallayarak çıkarabileceği kadar gevşemişti. Yine de onunla ne yapacağını bilmiyordu. Ama şimdi potansiyelini görüyordu.

Kitty, doğum yapmaya yakın olduğunu hissedene kadar sabırla bekledi. Yatakta yatıyor, uyuyormuş gibi davranıyor, dışarıdaki herhangi bir hareketi dikkatle dinliyordu. Kimse-nin onun için endişelenmeyeceğini biliyordu; o kadar şişmişti ki kimse onun pek bir şey yapabileceğini düşünmezdi. Kapı açılırken sürgüsünün geri çekildiğini ve menteşelerin gıcirtısını duydu. Damian'ın yumuşak ayak sesleri zar zor olsa da duyabiliyordu. Yarı kapalı gözlerinin arasından Damian'ı gördükten sonra gözlerini hızla tamamen yumdu.

Kitty'nin uyuduğunu sanan Damian, yemek tepsisini bıraktı, sonra kovayı değiştirdi ve başka bir tane koydu. O rutin işlerini yaparken, Kitty yatağın altına uzanıp çivi-yi aldı. Mükemmel anı bekleyerek onu sıkıca elinde tuttu. Sonra o an geldi. Damian ona yaklaştı ve kovalarını değişt-

tirmek için eğildi, tam o sırada Kitty çiviye sımsıkı elinde tutarak öne atıldı.

Hızlı bir hareketle çiviye Damian'ın boynuna derinlemesine sapladı. Damian'ın nefesi kesildi, elleri yarayı kavramak için yukarı kalktı ama çok geçti. Kitty ayaklarının üzerindeydi, açık kapıdan dışarı, yıllardır hayalini kurduğu taze havaya ve özgürlüğe doğru koşuyordu. Koşarken, doğmamış çocuğunun ağırlığının üzerine çöktüğünü, acıyla yüzünü buruşturduğunu hissetti. Ama durmadı. Duramazdı. Başarmıştı.

Özgürdü.

BILLIE ANN

O gece hiç uyumadım. Sabah olduğunda çocuklar benimle doğru düzgün konuşmadılar. Pazar olduğu ve her zaman bu görevi yerine getiren babaları burada olmadığı için onlara pankek yaptım. Yemeklerini yeseler de neredeyse hiç konuşmadılar. En azından benimle konuşmadılar. Gözlerini yemeklerine ya da telefonlarına diktiler, ben de ilk kez masada telefonlarına bakmalarına izin verdim. Çünkü bu benim için daha kolaydı. O şekilde daha az soru soruyorlardı.

Mutfağı temizlerken, çocuklarımla nasıl arayı düzeltebileceğimi düşünmeye çalıştım. Onlara olanları ve bunun neden en iyisi olduğunu nasıl açıklayabileceğimi. Ancak babaları onların dayanağı, koruyucusuydu. Düşüklerinde onları kaldırmak için hep yanlarındaydı ve şimdi gitmişti. Üstelik hepsi benim hatamdı.

Fakat gün ilerledikçe, sessizlikleri giderek daha da sağır edici hale geldi. Sanki ailemizi mahvettiğimi sürekli hatırlatıyordu. Onlarla konuşmak, neden yaptığımı açıklamak istesem de ağzımı açtığımda bir şey çıkmıyordu. Kelimeleri söylemeye kendimi bir türlü ikna edemiyordum. Babalarını polise ihbar eden kişi olduğumu itiraf edemiyordum.

Kafamı dağıtmak için yürüyüşe çıkmaya karar verdim. Yeniden odaklanmam gerekiyordu. Bulmam gereken bir çocuk, durdurmam gereken bir katil vardı. Sonunda beni

her zaman huzura kavuşturan tek yer olan sahile gittim. Kuma oturup dalgaların kıyıya vuruşunu izledim. Huzurlu bir manzaraydı ancak aklım hiç de huzurlu değildi.

Hâlâ var olmayan çocuk Emma'yı düşünüyordum. İnsan neden çocuğunu saklardı ki? Elbette korkudan. Onu kaybetme, birinin onları bulma korkusundan. İstismarcı bir eski koca ya da baba ya da her ikisi de olabilirdi. Ama ya bundan daha fazlasıysa?

Gerçek şu ki Marissa Clemens'ın kimden ve neden kaçtığını öğrenmem gerekiyordu.

Ayağa kalktım, arabama geri döndüm ve adresine gittim. Kapısını çaldım ama cevap veren olmadı. Tekrar çaldım. Hâlâ cevap yoktu. Kolu denediğimde şaşırtıcı bir şekilde kapıyı açık buldum. İçeri göz attım. Ev loş bir şekilde aydınlatılmıştı, içerisi küf kokuyordu. Marissa'mn adını seslensem de cevap alamadım.

“Merhaba? Marissa? Emma?”

Hiçbir şey. Uzun zamandır evde kimsenin olmadığı anlaşılıyordu. Tezgâhtaki ekmek küflüydü, dışarıda bırakılan meyveler çürümüştü ve buzdolabındaki sütü açtığımda berbat kokuyordu.

Nereye gitmişti? Odasına gittiğimde dolabında kıyafetlerini gördüm. Şifonyerin üzerinde bir çift küpe bırakmış ve diş fırçasını almamıştı. Eğer gitmişse, aceleyle gitmişti. Hiçbir şey almamış gibi görünüyordu.

Garipti. Eve geldiğimde Tom'u aradım.

“Bu gerçekten çok garip,” dedi. “Sen nasıl yorumluyorsun?”

“Emin değilim,” diye cevapladım. “Bir şeyden ya da birinden kaçtığını biliyoruz. Uzun zamandır eve gelmediği kesin. Perez'in katilimiz gibi göründüğünü biliyorum ama bu, ortada başka bir şeyin olmadığı anlamına gelmez. Ço-

cuğunun gerçek olmadığını düşünmeseniz bile, bu kadın tehlikede.”

Tom tekrar konuşmadan önce bir an sessizlik oldu. “Pekâlâ, bunu araştırmak zorunda kalacağız. Ama dikkatli ol, neyle uğraştığımızı bilmiyoruz.”

“Biliyorum.”

Çağrıyı sonlandırarak önümde açılan gizem karşısında bunalmış hâlde koltuğuma geri oturdum. Başımın belaya girdiği hissinden kurtulamıyordum. Kahvemi içerken yakında kesinlikle boyanması gereken önümdeki beyaz duvarlara bakıyordum ki kafama dank etti.

Emma.

O ismin bir yerden tanıdık geldiğini biliyordum. Neden daha önce düşünmemiştim?

Aman Tanrım!

Kalbim boğazımda atarken neredeyse kahve fincanımı devirerek ayağa kalktım, sonra da araba anahtarlarımı kapıp kapıdan dışarı koştum.

70

BILLIE ANN

Güneş masmavi gökyüzünde tepemde parlıyor ve Ridge Manor'ın tek karavan parkına girerken dışarıyı yanıyordu. Motoru kapatarak önümdeki, beyaz cephesi mavi gökyüzüne keskin bir kontrast oluşturan eve baktım. Birden midem bulandı, karnıma âdeta yumruk saplandı. Buraya geri dönmekten o kadar çok nefret ediyordum ki. Hayatımın o dönemini hatırlamak zorunda kalmaktan nefret ediyordum.

Yine de burada tekrar dururken onu düşünmemek zordu. Tıpkı anneyle konuşmak için ilk kez birlikte geldiğimiz zamanki gibi. Travis beni dosyaya dahil etmişti, gölgesi olmamı istiyordu. Beni eğitmek istiyordu. Özellikle beni istemişti, Şef'ten, dosyada yanına atanmamı talep etmişti. Çok heyecanlıyım. Coşkudan öteydi. Sonunda olmuştu. Kariyerim başlıyordu. İlk büyük dosyayı almıştım. Ulusal manşetlere çıkan bir dosyaydı bu. Okula giderken kaybolan genç bir kızın dosyası. Soruşturmaya katılmamı istemesi, benim için dünyalara bedeldi. Bana inanması. Bana. Hiç deneyimi olmayan genç bir kıza. Çok gururlu hissettiğimi hatırlıyordum. Bana bu şansı verdiği için ona her şeyimi borçlu gibi hissediyordum.

Ve görünüşe göre o da aynı şekilde hissediyordu.

Arabadan indiğimde sınırlarımı yatıştıracağını umarak derin bir nefes aldım. Hava nemli ve ağırdı, hafifçe yeni biçilmiş çimen kokuyordu ancak beni hiç rahatlatmadı.

Neredeyse hatıraların yükseldiğini, beni bunalttığını hissedebiliyordum.

Ağzım kurudu ve ön kapıya çıkan merdivenleri tırmanırken kalbim hızlandı. Ayak seslerimin merdivenlerdeki belirgin yankısı, bir önceki sefer yukarı çıkarken hissettiğim hayal kırıklığının hoş olmayan bir hatırlatıcısıydı.

Derin bir nefes aldıktan sonra sinekliği açtım ve arkasındaki kapıyı çaldım. Beklerken sıcaktan bunalmamak işten değildi. Neredeyse kaçmak, arabama geri binip uzaklaşmak istesem de yapmadım. Karavanın dış cephesi solmuş ve yıpranmıştı, boyası zamanla dökülmüş, geriye sadece donuk mavi ve gri tonları kalmıştı. Pencereleer puslu ve çatlaklıydı. Yıllardır kimsenin hiçbir şeyle ilgilenmediği açıktı.

Evin arkasında, yıllardır kullanılmayan, vahşi ve bakımsız büyümüş bir ağaca asılı bir çocuk salıncağı duruyordu.

Kapı gıcırtyla açıldığında küçük bir yüz belirdi. Yorgun görünüyordu. Hayattan bıkmış gibi. Yanakları çökmüş, üzerlerinde ve gözlerinin etrafında derin kırışıklıklar oluşmuştu. Onu tekrar görmek kalbimi sızlattı. O gözleri hatırlıyordum. Kızını bulmama yardım etmesi için bana yalvarırken o gözleri çok iyi hatırlıyordum.

Beni ilk başta tanımadı.

“Evet?”

Gözlerimiz buluşunca kim olduğumu anladı ve omuzları düştü. “Ah, sensin. Ne istiyorsun? Şehri terk ettiğini sanıyordum.”

Boğazımda büyüyen düğümü gidermeye çalışarak yutkundum. Bu kadının yüzünü kâbuslarımda defalarca görmüştüm. Derin, ağlayan gözleri beni rahatsız ediyordu.

“Lütfen kızımı bulun. Lütfen Kitty’yi bulmama yardım edin.”

“İçeri gelebilir miyim?” diye sordum, zar zor konuşabiliyordum. Bu kadını hayal kırıklığına uğratmıştım. Söz

verdiğim hâlde kızını bulamamıştım. Bunun yerine kaçmış-
tım. Olanlar yüzünden. Hayatta kalmak için yapmam ge-
rekeni yapmış ama sorumluluklarımı geride bırakmıştım.
Kitty'yi bulmak için tek şansı bendim. Bunu biliyordum.
Yine de gitmişim. Terk etmişim. Ve o zamandan beri kim-
se Kitty'yi bulamamıştı. Olanlardan sonra artık deniyorlar
mı bilmiyordum bile. Duyduğum son şey, dosyayı kapatıp
çözölemeyenlerin arasına kaldırdıklarıydı. Ona Kitty'nin
sadece kaçtığını söylemişlerdi. Birçok çocuk bunu yapıyor-
du. Alışılmadık bir şey değildi. Ve suç değildi.

“Elbette,” dedi, içeri girmem için kenara çekilerek.

Gülümseyip yanından geçtim.

Karavana girerken geri dönen anılar, göğsümde boğucu
bir his yarattı. Sıkışık oturma odası, başka hiçbir şeyi ol-
mayan insanların aldığı ucuz mobilyalarla doluydu. Buraya
en son geldiğimden beri hiçbir şeyin değişmediğini görebili-
liyordum. Aynı eski kanepeler, aynı eski perdeler ve aynı eski
bayat sigara ve umutsuzluk kokusu.

Beni küçük masadaki bir sandalyeye oturmamı teklif et-
tiği mutfığa götürdü. Oturdum ve etrafa bakınarak odanın
boşluğunu içime çektim. Duvarlar çıplaktı, tek dekorasyon
lavaboda yığılı bulaşıklardı. Buranın hiçbir şeyin gelişme-
diği, hiçbir iyi şeyin gerçekleşmediği bir yer olduğu açıktı.
Umudun ölmeye gittiği bir yerdi.

“Nasılsın?” diye sordum, odadaki gerginliği azaltmak
için küçük bir sohbet başlatmaya çalışarak.

Alay eder gibi güldü. “Nasıl olduğumu sanıyorsun? Sen
gittin ve kızım hâlâ kayıp. Bu yıl on dört yıl oldu.”

Sözleriyle irkildim, suçluluk duygusunun üzerime çök-
tüğünü hissettim. “Üzgünüm,” dedim sessizce. “Gitmeme-
liydim. Kitty'yi bulmana yardım etmeliydim.”

Bana öfke ve acı karışımı bir ifadeyle baktı. “Öyle mi di-
yorsun?” diye tısladı. “Bana onu bulacağına söz vermişken

öylece gittin. Veda bile etmedin. Sadece kayboldun. Ve şimdi, on dört yıl sonra, buraya geri geldin, öyle mi? Neden? Başarısız olduğunu yüzüme vurmak için mi?”

Gözlerimin kenarlarında yaşlar hissederek başımı salladım. “Hayır, yardım etmek istediğim için geri geldim. Başka bir dosya üzerinde çalışıyordum ve bunun Kitty’nin başına gelenlerle bağlantılı olabileceğini düşünüyorum. Bir ipucum olduğunu düşünüyorum.”

Beni dinlerken gözleri sertleşti. “Ve sana yardım edeceğimi neden düşünüyorsun? Yaptıklarından sonra?”

“Beni affetmeni beklemiyorum,” dedim, sesim titriyordu. “Ama yardımına ihtiyacım var. Eğer bu yeni dosya Kitty’nin başına gelenlerle bağlantılıysa, belki de sonunda hak ettiğin cevapları verebilirim.”

Uzun bir an gözlerime bakarak beni süzdü. Sonra derin bir iç çekip sandalyesine yaslandı. “Tamam, ne bilmek istiyorsun?”

“Kitty’nin üvey babası Cole’a ne olduğunu bilmem gerek,” dedim.

Hafifçe burnunu çekerek başını salladı, sonra bir sigara yaktı. Dudaklarına götürürken elleri titriyordu.

“Ne söylenebilir ki? Kendini öldürdü. Arka odada bir kemerle kendini astı. Bir gün eve geldiğimde onu buldum. Artık oraya nadiren giriyorum. O kadar çok nefret ediyorum ki. Kitty kaybolduğunda yıkılmıştı. Çok suçlu hissediyordu ve her yerde onu aramaya yardım etti. Arkadaşlarıyla birlikte. İçlerinden biri polisti, bize çok yardımcı oldu. Sanırım Cole daha fazla dayanamadı,” dedi ve dumanı üfledi. Sonra omuz silkti. “En azından olaydan sonra bana söylenen buydu.”

Bunu not defterime yazdıktan sonra tekrar ona baktım. “O kadar mı yakındılar?”

Tekrar omuz silkti. “O zamanlardan pek bir şey hatırlamıyorum. Çok içiyordum. Şimdi temizim. Üç yıl oldu.”

Bana AA’dan* aldığı madalyonu gösterince gülümsedim.

“Hakkında konuşmak acı veriyor, biliyorum,” diye devam ettim, “ama hayatınızdaki tüm insanları tekrar gözden geçirmemizi istiyorum. Kitty ile temas kuran herkesi.”

Başını salladı. “Yapabilirim. Sanırım.”

“Bir aile dostunuzdan bahsettiğinizi hatırlıyorum, buraya sık sık gelen biriydi ama hiç şüpheli olmamıştı.”

Başını salladı. “Ortağına ondan ve Kitty’yi ne kadar sevdiğinden bahsettim ama... Adı neydi sahi?”

“Travis.”

“Evet, Travis şüpheli olmadığını söyledi.”

“Gerçekten mi? Hımm, bu garip,” dedim. “Oyuncak bebekleri Kitty’ye veren oydu, değil mi? O bebekleri ne kadar sevdiğini, onlara isim verdiğini bize söylediğinizi hatırlıyorum. İsimleri neydi?”

Bir dakika düşündükten sonra dedi ki: “Erkek olan Oliver’dı, kız olansa Emma.”

* AA (Alcoholics Anonymous), alkol bağımlılığıyla mücadele eden bireylerin destek aldığı bir topluluktur. (ç.n.)

BILLIE ANN

Ridge Manor'dan içimde bir huzursuzluk ve korku duygusuyla ayrıldım. Bulmacanın parçalarını öğrenmiştim ve her şey anlam kazanmaya başlıyordu. Eski kıvrımlı yol, karanlıkta kıvrılıp inerken Cocoa Beach'e geri döndüm. Son düzlüğe dönerken sokak lambaları yanıp söndü, neredeyse evde olduğum için rahatlardım. Fakat evime dönmüyordum. Önce uğramam gereken bir yer daha vardı. Önemli bir yer.

Tanıdık sokağa döndüm, hedefim olan eve yaklaşırken yavaşladım. Arabamı garaj yoluna park ederek huzursuzca ona baktım. Soluk mavi iki katlı, etrafı saran bir verandası ve geniş bir cumbalı penceresi olan bir evdi.

Arabadan inerken sinirlerim gerilmişti. Derin bir nefes alıp bilinmeyene yürüyormuş gibi yavaşça verandaya doğru ilerledim. Kapının önünde bir an duraksayıp cesaretimi topladım.

Sonra kapıyı çaldım.

Kapı açıldığında kendimi Şef'le yüz yüze buldum. Yüzü yıpranmıştı ve kırıışıklarla doluydu ama gözlerinde bir bilgelik ve nezaket ışıltısı vardı. Beni merakla süzünce iyice gerildim. Çok uzundu ve kıdeminden dolayı onu her zaman oldukça ürkütücü bulmuştum ama beni endişelendiren bu raya söylemeye geldiğim şeydi. Sonuçta görevden uzaklaştırılmışım ve dosyada, görevde olduğum zaman bile şansımı zorladığımı biliyordum.

Daha önce de evine gitmiştim, ekiple havuz başında barbekü yapmıştık. Genellikle İşçi Bayramı ve bazen Pas-kalya'da bizi davet ederdi. Evini her zaman sıcak ve kucaklayıcı bulmuştum. Hatırladığımdan çok daha büyük görünüyordu. Ev beni izliyor, bir hamle yapmamı bekliyor gibiydi. On dönümlük büyük bir arazi üzerine konumlanmıştı ve gözün görebileceğinden daha uzağa uzanıyordu. Uzun ağaçlar ve yabani çalılarla çevriliydi. En sevdiğim ağaç, arka bahçenin ortasındaki büyük manolya ağacıydı. Şef bize ağacın yüz yaşından büyük olduğunu söylemişti; uzun kıvrımlı dallarından sarkan İspanyol yosunlarıyla kaplıydı. Muhteşemdi. Arazisinde atları da vardı ve bize sık sık çocukları onlara binmeyi, onlarla ilgilenmeyi sevdiklerini anlatırdı. Kızı birçok binicilik yarışmasına katılmış ve birkaç yıl önce, benim departmanında görev yapmadığım zamanlarda bir kez eyalet şampiyonluğu kazanmıştı.

“İçeri gelebilir miyim?” diye sordum tereddütle. “Yoksa kötü bir zaman mı?”

“Elbette,” dedi başını sallayarak, kapıyı daha geniş açıp girmemi işaret etti. Beni kitaplıklarla dolu küçük bir oda olan çalışma odasına götürdü. Rahat bir sandalyeye oturduktan sonra benim de aynısını yapmamı işaret etti.

Şef beni sabit bir bakışla süzdüğünde neden geldiğimi anlamaya çalıştığını hissettim. Boğazımı temizleyip konuşmaya başladım.

“Efendim, birkaç dakikanızı rica edebilir miyim diye merak ediyordum. Sizinle önemli bir şey hakkında konuşmam gerek. Dosya hakkında.”

“Hangi dosya?” dedi.

Tepkisine şaşırarak ona baktım. “Bakın, görevden uzaklaştırıldığımı biliyorum ama şimdi Joe... şey, işte, tekrar dosyaya dönebileceğimi düşünüyordum.”

Boğazını temizleyip başını salladı. “Maalesef olmaz.”

“Neden olmasın?”

“Hassas bir konu, Wilde ama mesele şu ki adam senin kocan. Soruşturma devam ettiği sürece rozetini geri veremem.”

“Ama neden olmasın?”

“Dediğim gibi o senin kocan.”

“Yani, onu arabayla Travis’e çarpmaya ben mi ikna ettim? Söylediğiniz bu mu?” diye sordum şaşkınlıkla.

“Dediğim gibi bu olaydaki rolünle ilgili de bir soruşturma var, evet.”

Arkama yaslandım. Bunu düşünmemiştim. “Ah.”

Şef anlayışla başını salladı.

“Elbette, elimden geldiğince size yardımcı olacağım.”

“Evet, tabii ve buna minnettarım. Gerçekten,” dedim.

“Ama elimin kolumun bağlı olduğunu anla,” dedi.

“Tabii ki. Son derece mantıklı,” dedim.

Gülümsedi. “Pekâlâ o zaman.”

Gitmem için sabırsızlandığını anlayabiliyordum ancak pes etmeyecektim. Ayağa kalkıp ona doğru yürüdüm. Önünde durduğumda gözleri beni izliyordu.

“Ama gerçekten bir şeyler bulmak üzere olduğumu düşünüyorum. Ne olduğunu duymak istemez misiniz?”

Derin bir rahatsız nefes aldıktan sonra kollarını açtı. “Pes etmeyeceksin, değil mi?”

“Hayır. Siz beni dinleyene kadar etmem.”

Gözlerini devirdi. “Peki o zaman. Neymiş bu, evime kadar gelip bana söylemeni gerektirecek kadar önemli olan?”

Duraksadım, ardından tekrar bir adım yaklaştım. “Ben-ce Marissa Clemens, Kitty Durham.”

“Kitty Durham kimdi, tekrar hatırlatır mısın?” dedi.

“On dört yıl önce Ridge Manor Polis Merkezi’nde çalışırken, dedektif olmak için eğitim aldığım sırada kaybolan kız. Travis Walker’ın altında çalışırken.”

“Ah, doğru,” dedi parmaklarını şıklatarak. “Onu hatırlıyorum. Okul otobüsüne giderken kayboldu ve bir daha bulunamadı, değil mi?”

“Doğru. Dosyada çalışıyordum ama... ee, ayrılmak zorunda kaldım...”

“Ortağınla alakalı o hikâye yüzünden, evet. Son zamanlarda hatırlatılmıştı.”

Hikâye. Hikâye değildi. Sözleri beni utandırdı, sanki bir şeyler uydurarak ona sorun çıkarmışım gibi hissettirdi. Daha önce hiç böyle bir yorum yapmamıştı. Kendimi rahatsız hissettim. Yine de duraksamadan devam ettim.

“Uzak bir ihtimal olabileceğini biliyorum ama beni dinleyin,” dedim.

“Bu konuda bir seçeneğim olmadığını hissediyorum,” dedi, deri sandalyede kıpırdayarak.

Karşısına oturup açıklamaya başladım. “Teorim şu. Ya kaçıran, Kitty Durham’ı götüren kişi, kasabamızdan ya da yakınlardaki bir bölgedense? Ya Cocoa Beach’te yaşıyorsa?”

“Ve bu sonuca seni ne getiriyor?” diye sordu, deliymişim gibi beni süzerek.

“Bence Kitty kendisini kaçıran kişilerden bir şekilde kurtuldu. Ama çok uzağa kaçmadı.”

Geçmiş

Kitty hızlı hareket etmesi gerektiğini biliyordu. Umut-suzluğu ona aylardır hissetmediği bir enerji verdi ve şişmiş karnına rağmen olabildiğince hızlı bir şekilde kulübeden çıktı, bahçede koşarken ıslak çimde ayakları kayıyordu. Ana evin merdivenlerini koşarak çıkarken kalbi göğsünde gümbürdüyor, gözleri üç çocuğunu arıyordu.

Nihayet onları yataklarında uyurken gördüğünde göz-yaşlarına boğuldu. Onları da yanma almak istese de zaman yoktu. Bir karar vermesi gerekiyordu ve şimdi vermek zorundaydı. Tam o sırada gölgelerden bir figür belirdi. Kitty'ye doğru ilerledi, sesi küçümsemeyle doluydu.

“Bu çocukları hiçbir yere götürmüyorsun,” dedi kadın tükürürcesine. “Onlar benim çocuklarım.”

Kitty'nin göğsü korkuyla sıkıştı ancak yılmayı reddetti. Geriye doğru yürüdü. İşte o zaman gördü. Linda'nın elindeki silahı. Nefes nefese ona baktı. Sonra bir şeye karar verdi. Öne doğru eğildi, sonra karnını sımsıkı tutup koruyarak başını Linda'nın karnına çarptı, bu da silahın yere düşmesine neden oldu. Ardından kavgaya tutuştular. Yumruklar savruldu ve Kitty çenesine, tüm vücuduna ağrı spazmları gönderen bir tane yedi, yanaklarına ve burnuna birkaç darbe daha aldı. Kendini tutarak homurdandı, sonra kadının boğazını yakaladı ve ağırlığını kullanarak onu yere bastırdı.

“Onlar *benim* çocuklarım,” diye tısladı, boğazındaki baskıyı artırırken. Bu, o kulübede kaybettiği tüm yıllar içindi; bu, Damian’ın orada ona tecavüz ettiği tüm zamanlar içindi. Ve nihayet, bu, Kitty’den aldıkları, onu sadece keder ve üzüntüyle bıraktıkları tüm çocuklar içindi.

“Beni incitmek için yaptığın her şey için bu,” diye fısıldadı. “Ve durdurabilecekken olmasına izin verdiğin için.”

Sonra uzanıp yerden silahı kaptı, kaldırdı ve ateşledi. Onu alnının ortasından vurduğunda nefes nefese kalan Kitty, kafasındaki deliğe baktı. Bu kadar kolay ve küçük olmasına hayran kalmıştı. Linda’nın gözleri boş boş ona bakıyordu, vücudu altında gevşedi.

“Ne yaptım ben?” diye bağırdı Kitty, sonra ayağa kalktı. “Ne yaptım ben?”

Umutsuzluk içinde pencereyi açtı ve silahı dışarı attı. Çocuklar silah sesine uyanmışlardı ve birbirlerine sarılmış titreyerek ona bakıyorlardı. Kitty onlara, onlar da Kitty’ye baktı.

“Hayır, ağlamayın,” dedi. “Ben... ben...”

Ama boşunaydı. Çocukların kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Ağladılar ve titrediler, sonra biri çığlık attı. Saniyeler sonra ön kapının çarpılarak açıldığını ve birinin içeri girip yüksek sesle homurdandığını duydu.

“Neredesin?”

Damian’dı.

Kitty kaçması gerektiğini bilse de nereye gideceğini bilmiyordu, üstelik çocukları bırakamazdı. İstemiyordu. Yine de başka çare yoktu. En azından şimdilik. Onlar için daha sonra geri gelmek zorunda kalacaktı.

Kapıdan fırlamadan önce gördüğü son şey, korku içinde birbirlerine sarılan çocuklardı. Arka kapıdan fırtına gibi çıktı, Damian’ın merdivenlerden yukarı acele ederken hırladığını duydu. Sonra koştu. Tüm olasılıklara rağmen,

karnının ağırlığına ve kasılmalarının başlangıcından kaynaklanan ağrıya rağmen, yağmur gökyüzünden küçük yıldızlar gibi üzerine yağarken gece karanlığında koştu, koştu ve koştu. Kıyafetlerinin ıslaklığı tenine işleyene kadar durmadı.

Kitty etrafına baktığında ağaçlarla çevrili olduğunu fark etti. Bir kütüğe oturup eli karnında, gece gökyüzüne baktı; sancı bir geliyor bir gidiyordu. Orada oturarak kurbağaların ve ağustos böceklerinin seslerini dinledi. Gökyüzü bulutlarla kaplı olsa bile sonsuz görünüyordu ve yağmur durmaksızın yüzüne yağıyordu. Yıllardır sadece hayalini kurduğu bir duygu ve manzaraydı.

“Ne yaptım ben?” diye nefesi kesilerek sordu, sonra gözlerini kapatıp ağladı. “Birini öldürdüm.”

Kitty derin bir nefes aldıktan sonra gücünü toplayarak ayağa kalktı. Bir çığlık attı ve tüm bu delilikten, telaştan uzaklaşarak geçmişinden kaçtı.

Küçük bir mahalleye ulaşana kadar durmadı, orada bir ev gördü ama daha da önemlisi arka bahçesinde küçük bir kulübe fark etti. Yorgunlukla bunalmış bir şekilde kapıyı açarak bahçeye girdi, sonra kulübeye doğru koştu ve içeri girdi. Bitkinlikten yere yığıldı.

Dakikalar sonra kapının yanında bir ses duydu ve nefesi kesilerek başını kaldırdı.

Bir adam. Küçük ve karanlıktı, gözlerinde dehşetle ona bakıyordu.

“S-sen kimsin?”

73

BILLIE ANN

Ben sözcükler ağızımdan nehir gibi akarak volta atarken, Şef başı öne eğik hâlde çalışma odasında oturuyordu. Teorimi açıkladığımda dikkatli bir ifadeyle ara sıra başını sallıyordu.

“Pete Perez bize Marissa’nın -ya da inandığım üzere Kitty’nin- hamile ve doğum sancıları çeker hâlde kendisine geldiğini söyledi. Onu kulübede bulmuş ve bebeği, Emma’yı doğurmasına yardım etmiş.”

Hâlâ dinleyip dinlemediğini görmek için duraksadım. Dinliyordu. Başını sallayarak, “İlginç,” dedi.

Devam ettim. “Kendisini kaçıranlardan kurtuldu ama doğum yapmak üzere olduğu için çok uzağa gidemedi. Bu yüzden katilimizin ve kaçıranın buralarda, bizim bölgemizde bir yerde olduğunu düşünüyorum.”

“Mantıklı,” dedi sandalyesine yaslanarak.

“Pete sonra ona yardım etmeye karar veriyor ve o sırada boş olan, kendisine ait evde kalmasına izin veriyor. Kız orada kalıyor, yani tutulduğu yerden asla uzaklaşmıyor. Şimdi burası biraz belirsizleşiyor ama bir dinleyin. Belki de burada, kaçıran kişinin yakınında kaldı çünkü başka çocukları vardı. Bu konuda emin değilim ama bir düşünün. Kitty on dört yıl önce kaçırıldı. O süre içinde birden fazla çocuğu olmuş olabilir. Belki de göz kulak olmak, onları ara sıra görmek için yakınlarda kalıyor. Bence... ama emin değilim,

bu başka bir tahmin olacak ama ya hayat kadını olduysa? Eve sık sık bir adamın geldiğini duyduk. Bir komşusu söyledi. Belki onu almaya geliyordu. Belki tek bir kişi değildir. Belki de hayatını böyle kazanıyordu. Hani, çünkü başka iş bulamıyordu. O kadar çok kez tecavüze uğramıştı ki ne kadar üzücü olsa da yapmayı bildiği tek şey buydu. Söylediği gibi hastanede çalışmadığını kesin olarak biliyoruz. Ve sık sık gece çalışıyordu. Kesinlikle sosyal güvenlik numarası ve kimliği, hatta bir banka hesabı bile yoktu. Bugünlerde bunların hiçbirisi olmadan iş bulmak zor. Tamamen radar-dan uzakta yaşıyordu, çocuğu da öyleydi. Ta ki kaçırın kişi onu bulana kadar. Kitty'yi o zaman okul yolunda kaçırın her kimse, aradığımız kişi o. Üvey babası Cole'u öldürdü; Emma'nın bakıcısı Cassandra Perez'i öldürdü; Emma'nın çocuk doktoru Bryan Henderson'ı öldürdü. Ashley'yi öldürdü çünkü Henderson'ı öldürürken onunla aynı odadaydı ve yüzünü gördü ya da en azından onu tanıyabilirdi. Alex Johnson'ı öldürdü çünkü Ashley ile birlikteydi ve o da muhtemelen kim olduğunu gördü. Pete Perez'e saldırdı ve bir tutam saçını alıp daireye yerleştirdi, böylece Cassandra, Emma ve Henderson ile bağlantılı olduğu için şüpheli olacaktı. Bu da beni birkaç saat önce fark ettiğim en önemli kısma getiriyor.”

Şef Doyle gözlerini kaldırarak benimkilere baktı. Yorgun görünüyordu. Umurumda değildi. Hızımı almıştım.

“Peki neymiş o?”

Duraksayıp düşüncelerimi toparladım, sonra, “O biz-den biri,” dedim.

Gözlerinin arasında bir kırılganlık belirdi. “Ne demek istiyorsun?”

“Düşünün. Saçın yerleştirilmesi, Ashley'nin eşyalarının daireden kaybolması. Bir de şu var. Bana Pete Perez'in ta-

rifine uyan birinin Alex Johnson'ın evinin dışında görüldüğünü söylediniz ama dosyalara tekrar baktığımda bunu belirten herhangi bir ifade göremedim. Bunun bir yalan olduğunu düşünüyorum.”

Doyle bana bakarken dudağını ısıırıyordu. “Ben buna inanmıyorum. Bana kalırsa biraz fazla uçuk.”

“İlk başta ben de öyle düşündüm ama sonra Kitty'nin annesiyle konuşmaya gittim ve tahmin edin ne oldu?”

İç çekti. “Ne?”

“Üvey baba Cole'un sık sık eve gelen ve Kitty için arama ekipleri kurmalarına yardım eden iyi bir arkadaşı vardı, kızın aranmasına öncülük etmiş. Ve adam polis memuruydu. Memur Damian. Kitty'nin annesi, bu adamın eski ortağı Travis Walker'ı da tanıdığını söyledi, bu yüzden onu araştıran olmamış. Çünkü polisti. Çünkü baş dedektifi tanıyordu.”

Konuşmam bittikten sonra Şef birkaç dakika bekledi, gözleri düşünceli bir şekilde sözlerimi sessizce tartıyor gibiydi. Gözlerini yavaşça benimkilerle buluştururken içimde bir heyecan dalgası yükseldi.

“Çok ilginç,” dedi, sesi yılların ağırlığıyla doluydu. “Aklm iyi çalışıyor, çok etkilendiğimi söylemeliyim.”

“Şimdilik bu kadarını buldum,” dedim. Umutluydum, bana inanıyor gibiydi. “Şimdi beni dosyaya geri alacak mısınız?”

Birkaç saniye düşündükten sonra ayağa kalktı. “Yürüyelim.”

Kapıya doğru yürüdü. Kapıyı benim için tuttu, ben de cevabım beklemeye devam ederek antreye çıktım. Bir şeyler bulduğuma gerçekten inanıyordum.

Ön kapıya geldiğimizde durduk. Bir elini, babacan bir tavırla omzuma koydu. “Dinle,” dedi. “Bu teori üzerinde gerçekten çok çalıştığını görebiliyorum ve sana inanmıyo-

rum demiyorum, gerçekten inanıyorum. Bence kesinlikle bir şeyler bulmak üzeresin. Bazı argümanların yerinde.”

“Neden *ama* geliyor gibi hissediyorum?”

“Çünkü geliyor. Wilde, eski ortağının cinayete teşebbüsündeki rolün nedeniyle soruşturuluyorsun. Eğer senin lehine sonuçlanırsa ve dosya o zamana kadar çözülmemişse elbette geri dönmene izin veririz.”

“Ama... bu aylar sürebilir,” dedim. “Marissa için endişeleniyorum.”

Başını salladı. “Artık yeter.”

Arkasındaki kapıda küçük bir kız belirdi. Ona gülümse-dim. “Selam, küçük kız.”

Doyle nefesi kesilerek döndü. “Buraya nasıl girdin?”

Kıza doğru koşup onu kucağına aldı, sonra da çocuğu çalışma odasına koyup kapıyı kapattı. Şaşkınlıkla ona bakakaldım. Telaşlı, hatta çıldırmış görünüyordu.

“Hastaydı,” dedi. “Yüksek ateş. Boğaz enfeksiyonu. Neyse ki antibiyotik verdikten sonra ateşi düşmeye başladı.”

“Hımm,” dedim şaşkınlıkla. Tam gidecekken durdum. “Küçük bir çocuğunuz olduğunu bilmiyordum. Karınızın yıllar önce öldüğünü sanıyordum.”

“Öldü,” dedi. “Ölmeden hemen önce bebeğimizi doğurmuştu. Şimdi müsaade edersen, daha önemli işlerim var.”

Beni neredeyse kapıya doğru itmişti ki duvardaki çerçevesi bir diplomayı fark ettim. Tekrar duraksadım.

Adını okudum. Jake Damian Doyle.

Nefesim kesilerek ona döndüm. İşte, o zaman elindeki silahı gördüm. Bana doğrultmuştu. Düşünmeden öne atıldım ve yüksek bir çığlıkla kolunu yakaladım ama çok hızlıydı. Beni geri iterek silahım kaldırdı ama ateş etmek yerine kabzasıyla yüzüme vurdu. Her şey karardı, yere yu-

varlandım. Nefes nefese kaldığını, telaşlı olduğunu duyabiliyordum ve bilincimi kaybetmeden önce başımda keskin bir acı hissettim.

MARISSA

Marissa yavaşça gözlerini açarak mürekkep karası karanlığa karşı gözlerini kıstı. Neydi o? Onu uyandıran neydi? Biri mi çığlık atıyordu? Yoksa bu bir rüya mıydı? Emma mıydı?

Emma!

Tenine değen pürüzlü ve sert halıyı hissedince kollarının sıkıca bağlandığını anladı. Vücudundaki her kas, damarlarında elektrik akımı gibi dolaşan korkuyla titriyordu.

Neredeyim ben? Neden hareket edemiyorum?

Bir motorun çalıştığını duydu, saniyeler sonra bir hareket hissetti. Bir tür aracın içinde olduğunu fark etti. Hafif bir motor yağı kokusu ve bir motorun gürültüsü vardı. Gözlerini kırptırdıktan kısa süre sonra karanlığa alıştı. Ne olduğunu hatırlamaya çalıştı.

Onu hatırladı. Kulübedeydi.

Damian.

Onu kaçırın, ondan her şeyi alan adam. Dört çocuğun babası. Onu bir kemerle boğmaya çalışmıştı ama Marissa bir şekilde -şans eseri ya da mucizevi bir müdahaleyle onu kandırmayı başarmıştı. Vücudunun uyuşmasına izin vermiş, Damian da onu bırakmıştı. Marissa bayılmıştı.

Öldüğümü sanmış olmalı, diye düşündü, korku yine üzerine çökerken. *Buradan çıkmam gerek.*

Marissa umutsuz bir şekilde halıyı itmeye ve uzuvlarını hareket ettirmeye çalıştığında çok sıkı bağlanmış olduğunu fark etti. Panik göğsünde artarken nefesi sık ve kesik kesik çıktı.

Beni nereye götürüyor? diye merak etti çılgınca, kalbi göğsünde güm güm atarken.

Karanlıkta çırpındı, boşuna bir ışık parıltısı aradı. Araç gürelemeye devam ederken Marissa kendini sakinleştirmeye, mantıklı düşünmeye çalıştı. Gözlerini kapatıp derin bir nefes alarak çevresine odaklanmaya çabaladı. Diğer arabaların geçtiğini ve ara sıra bir korna sesi duyabiliyordu. Şehirde olduklarını fark etti. Şansı yaver giderse belki bir polis arabası onları durdurmak için bir neden bulurdu.

Fakat araç sokaklarda dolanmaya devam ederken Marissa umudunu kaybetmeye başladı. Kısa süre sonra yanlarından geçen çok az araba duyar oldu, içinde bulunduğu arabanın motoru dışındaki her şey sessizleşti. Nerede olduğunu ya da nereye gittiklerini bilmiyordu. Önünde ne olduğunu bilmeden karanlık, sonsuz bir tünelde hareket ediyordu sanki.

Yalnızdı, bağlı ve çaresizdi, dönecek kimsesi yoktu. Hayatta kalacaksa sakin kalmalı ve düzgün düşünmeliydi.

Kendini kurtarmaya çalışırken bir umut ışığı hissetti. Onu esir alan kişi Marissa'yı hafife almıştı. Öldüğünü sanmış ve gardım düşürmüştü. Bundan yararlanmalıydı.

Marissa gözlerini kapatıp nefesine odaklanarak kendini sakin kalmaya zorladı. Bu durumdan bir çıkış yolu bulmalıydı. Damian'ın kazanmasına izin veremezdi.

Nihayet aracın durduğunu ve motorun kapandığını duydu. Ayak seslerinin yaklaştığını işittiğinde nefesini tuttu.

75

BILLIE ANN

Yanma hissiyle uyandım. Yerde sürüklenirken vücudumda yükselen acıyla. Yüzümdeki kurumuş çamuru ve kiri hissederek kıstığım gözlerimi tekrar açtığımda, güneşin bulutların arkasından çıktığını gördüm.

Başım dönüyordu, silahın kabzasıyla darbe alan şakağımdan keskin bir ağrı yayılıyordu.

Burayı tanıyorum, diye düşündüm etrafıma bakmayı başardığımda. Hava tenimde nemli hissediliyor, etrafımdaki yemyeşil çalılar bana çok iyi bildiğim bir yeri hatırlatıyordu.

Damian beni bataklığa götürmüştü ve ne yapmayı planladığını biliyordum. Mükemmel bir plandı. Beni buraya öldürmek için getirmişti. Beni kimse bulamazdı ve daha kaybolduğum fark edilmeden timsahlar ve akbabalar cesedimi yemiş olurdu.

Altımdaki zemin ıslak, yakındaki bataklığın kokusu dayanılmazdı. Geçen her dakikada gücümün azaldığını hissediyor ve hayatta kalacaksam içsel bir kaynaktan yararlanmam gerektiğini biliyordum. Çılgılık atmaya çalışsam da sadece alçak bir inleme çıkarabildim. Korkmuştum. Deli gibi korkuyordum. Onu yenmem gerektiğini, direnmem gerektiğini, buradan çıkmak için savaşmam gerektiğini fark ettim. Çocuklarıma geri dönmem gerekiyordu.

Çocuklarıma bana ihtiyacı var!

Damian durup vücudumu yere bıraktığında hızlı hareket etmem gerektiğini anladım. Anı dikkatle seçerek dizlerimin üzerine çöktüm. Beni sürüklemekten yorulması bana avantaj sağlıyordu. Tüm ağırlığımla onu iterek ileri atıldım. Geriye doğru düştü, ben de çamur ve bitkiler ayaklarımı yırtarken ondan uzaklaştım. Arkamdan küfürlerini, beni bitirme tehditlerini duyabiliyordum.

“Seni bulacağım, Wilde. Kaçamazsın.”

Ancak arkama bakmadım. Olabildiğince hızlı koşmaya devam ettim. İşte o zaman silah sesini duydum. Sağ omzunda keskin bir acı hissettim ve çamurlu suya yüz üstü düşerek yere yığıldım. Nefes almaya çabaladım, suyun burnuma ve ağzıma sızdığını, içini toprak tadıyla doldurduğunu hissettim. Gözlerim karardı; dünyayı puslu bir filtreden ibaret gördüm. Omzumdaki acı dayanılmaz olsa da duramayacağımı biliyordum. Devam etmem gerekiyordu. Kendimi yukarı itmeye çalıştım ama gücüm kalmamıştı.

Nefes alamıyordum, hareket edemiyordum. Acı dayanılmazdı ve bununla savaşmam gerektiğini biliyordum. Devam etmem gerekiyordu. Hayatta kalma içgüdüm devreye girince yaralı vücudumu çamurda sürükleyerek emeklemeye başladım.

Bataklık sonsuza kadar uzuyor gibiydi, bulanık su belime geliyordu. Sendeleyip düştüm, omzumdaki acı vücuduma şok dalgaları gönderdi. Dişlerimi sıktım ve adrenalinin damarlarımda pompalandığını hissederek kendimi tekrar yukarı ittim. Kuru toprağa çıkmayı başarıp ileri doğru emekledim.

Damian’ın ayak sesleri giderek yaklaştığında zamanımın tükendiğini anladım. Hızlı bir plan yapmam gerekiyordu. Bana yardımcı olabilecek bir şey ararken gözüm, yakındaki kalın bir dala takıldı. Uzanıp onu kaptım ve koltuk değneği gibi kullanarak kendimi yukarı çektim.

“Bu kadar işte,” dedi arkamdan, silahım bana doğrultarak. “Gidebileceğin son nokta burası. Bitti. Çıkış yok.”

Damian yaklaşırken derin bir nefes aldım ve tüm gücümle dalı ona doğru savurdum. Kafasının yan tarafına çarparak yere düştü. Hâlâ bilinci az da olsa yerindeydi. O gücünü toplamadan önce hızlı hareket etmem gerektiğini biliyordum. Yanına sendeleyip titreyen ellerimle düşürdüğü silahı aldım. Ağır ağır titreyen ellerimle ona doğrulttum.

“Hayır, *bu* kadar, Doyle.” Acıyla, dişlerimi sıkarak kekeledim. “Gidebileceğin son nokta burası.”

Güldü. “Asla bu bataklıktan çıkış yolunu bulamayacaksın. Güneş batmak üzere. Çok derindeyiz. Çıkış yolunu bulamadan burada öleceksin. İkimiz de öleceğiz.”

Bu beni güldürdü. “İşte burada yanıyorsun,” dedim önünde diz çökerek. “Ben burada, bu bataklığın her karışını keşfederek büyüdüm. Her ağaç gövdesini, her gölü biliyorum. Tam olarak nerede olduğumuzu biliyorum.”

Doğruydu. Burası benim için ev gibiydi. Hangi yöne döneceğimi, hangi rotayı izleyeceğimi biliyor ve hayatımı kurtarmak için bu bilgiye güveniyordum.

MARISSA

Marissa bitkin düşmüştü. Minibüsün arkasında saatlerce kapalı kalmaktan kasları ağrıyordu; bağlardan kurtulmaya çalışırken etrafında kıvrandığı için teni kirlenmiş ve ağlamaktan gözleri ağırlaşmış şişmişti. Sessiz kalmak için elinden geleni yapmış ve belki de başarılı olmuştu çünkü ayak sesleri gelip gitmişti. Yanında bir hareket ve bir şeyin gümbürtüyle yere düştüğünü duydu. Damian içinde bağlı olduğu halıdan kurtulmaya ne kadar yakın olduğunu anlamamasın diye tamamen hareketsiz kalmış ve zar zor nefes almıştı. Ayak seslerinin gittiğini fark ettiğinde, dikkatle debelenip ve yan yana yuvarlanarak sonunda kendini kurtarmayı başarmıştı. Telaşlı bir şekilde nefes alarak, bacaklarını halıdan çıkarmaya çabaladı, sonra da minibüsün kapısını açtı. Dışarıya baktığında bir silah sesi duydu ve irkilerek tekrar minibüsün içine doğru düştü. Yeniden dışarı bakmaya cesaret etmesi uzun zaman aldı.

İşte o zaman Green Swamp'in girişinde olduğunu fark etti. Damian'ın, cesedini buraya atmak istediğini hemen anladı. Onu oraya götürmesinin nedeni bu olmalıydı. Burada ceset asla bulunamazdı ve şafak sökmeden tamnmaz hale gelirdi. Hayvanlar onu parçalara ayırırdı. Sertçe yutkunarak az daha gerçekleşecek kaderinden korktu. Sonra aceleyle dışarı çıkıp koştu. Ayakları asfalta değer değmez, yolun sonunda bir yerde medeniyet olduğunu anladı.

Fakat yol karanlıktı, hiçbir yerde sokak lambası yoktu. Marissa çılgınca koştu, yol onu nereye götürürse oraya doğru ilerledi. Herhangi bir yaşam belirtisi, bir ev veya bir araba aradı ancak karanlıktan başka bir şeyle karşılaşmadı. Ta ki aniden, ona doğru hareket eden bir dizi far görene kadar. Bir arabaydı. Yolda ilerliyordu ve Marissa saniyelik bir karar verdi. Kollarını sallayıp yardım çağlıkları atarak yolun ortasında durdu.

Arabanın kadın sürücüsü hemen durup yolun ortasındaki, yüzü gözyaşlarıyla ıslanmış Marissa'yı fark etti. Kadın camı indirdi.

“Ne oldu? Burada tek başına ne yapıyorsun?”

Marissa arabaya yaklaştı. “Yardıma ihtiyacım var,” dedi. “Biri beni öldürmeye çalışıyor. Kaçtım ama... beni Cocoa Beach’e götürebilir misin? Polis merkezine?”

“E-evet elbette, içeri gel,” dedi kadın başını anlayışla sallayarak. Hiç soru sormadı. Sadece kapıları açtı ve Marissa’ya içeri girmesini işaret etti. Marissa büyük bir rahatlama hissederek hızla arabaya bindiğinde kadın yola koyuldu.

“Benim adım Clara, senin adın ne?” diye sordu yolda hızla ilerlerken. Marissa sonunda ufukta bir kasabanın ışıklarını görebiliyordu.

“Ben... Mar...” duraksadı, kadına baktı, sonra da devam etti. Şiddetli bir şekilde ağlarken gururla dedi ki:

“Benim adım Kitty. Kitty Durham.”

BILLIE ANN

Belki de kendimi fazla abartmıştım, diye düşündüm. Sonuçta bu yoğun bataklığa en son gelişimin üzerinden yıllar geçmişti. Yolumu bulmak düşündüğümünden de zordu. Ayaklarımın altındaki zemin ıslaktı ve havadaki yoğun nemi hissedebiliyordum. Ağaçlar gölgelerle örtülüydü, bataklığın ürkütücü sessizliği kalbimin hızlanmasına neden oldu. Saatlerdir yürüyorduk ama güneş hızla batıyordu ve yakında çıkış yolumuzu bulmak için çok karanlık olacaktı.

Hadi, Billie Ann, daha iyisini yapabilirim.

“Dedim sana. Asla çıkamayacaksın.” Doyle benimle alay ederken silahı sıkıca elimde tuttum, attığımız her adımda sesi yükseliyordu. Sözleri ağaçlardan bir uyarı zili gibi yankılansa da ben çok iyi bildiğim patikayı bulmaya odaklandım. Her adımla, karanlık çökmeden çıkamazsak işlerin gerçekten tehlikeli bir hâl alacağım bilerek artan bir aciliyet hissettim.

“İkimiz de burada öleceğiz,” dedi. “Omzundaki yarının kanamasına bakılırsa, muhtemelen önce sen öleceksin. Sana yaklaşık bir saat veriyorum, sonra bilincini kaybedeceksin. O zaman silahı alıp seni burada ölüme terk edeceğim.”

Onu görmezden gelmeyi seçtim. Elimden geldiğince. Ama haklıydı. Ya çıkamazsam? Ya çok fazla kan kaybettiysem? Doyle’un geri döneceği o evde yalnız kalan Emma’yı

kim bulacaktı? Ve Kitty'ye ne olmuştu? Zaten güçsüzlüğü hissederken bir de baş dönmesi beni ele geçiriyordu. Yanımızdaki çalılıklarda hışırtılar duyabiliyordum. Bu saatte her şey olabilirdi. Geyikler, yaban hindileri, belki domuzlar ama aynı zamanda timsahlar ve hatta kara ayılar da bu bölgelerde yaşıyordu.

Sivrisinekler tüm güçleriyle dışarıdaydı, etrafımızda öfkeli bir vızıltı korosu hâkimdi. Omzum yaradan dolayı ağrıyor, bitkinlik kemiklerime yerleşerek her hareketi ağır ve sert hale getiriyordu. Bütün bunlara rağmen gözlerimi ileride tutup sadece bir güvenlik işareti bulmaya odaklanarak yürümeye devam ettim.

Geçen her dakikayla karanlık derinleşmeye başladı ve bilinmeyenin korkusu da onunla birlikte büyüdü. Doyle'un nefesi zorlu hırıltılarla çıkıyor, çaresizce bir kaçış ararken yükselen gerilimime eşlik ediyordu. Salt doğanın içinden omuz omuza geçerek ilerlemeye devam ettik, ta ki ufukta nihayet bir umut ışığı belirene kadar.

Küçük bir eve benziyordu. Loşlukta anlamak zordu. Kalan tüm enerjimi ona doğru ilerlemek için kullandım. Yaklaştıkça, Doyle'un alayları daha yüksek çıksa bile, kalbim güvenlik ve kurtuluş umutlarıyla hızlandı.

“Sana söyledim, Billie Ann. Asla canlı çıkamayacaksın.”

Fakat onun söylediklerini dinlemeyi reddedip, adrenalinin ve kararlılığın vücudumu beslemesine izin verdim.

Ormanın içinde bir açıklığa fırladığımızda, ağaçların arasına sıkışmış küçük bir avcı kulübesi gördüm. Sonuçta canlı çıkabileceğimiz gerçeğini fark edince içime bir rahatlama doldu. Doyle'un nefesi düzensiz ve kesikti. Yavaşladım, hatayı da burada yapmış oldum. Doyle arkasını dönerek üzerime atıldı.

“Sen hâlâ hayattayken bu bataklığı terk etmeyeceğim!”

Niyetinin gerçek boyutunu fark ettiğimde panik beni ele geçirdi. Hızlı hareket etmeliydim. Tereddüt etmeden silahımı ona doğrulttum. İkimizin de donup kaldığı, ölümcül bir bakışla kilitlendiğimiz bir an oldu. Sonra tekrar üzerime atıldı, elimdeki silahı yakalamaya çalıştı, ben de tetiği çektim.

Silah sesi bataklıkta yankılandı ve bir an, kulaklarımdaki çınlama ve ağaç tepelerinden havalanan kuşlar dışında her şey sessizleşti. Doyle geriye doğru sendeledi, gömleği kanla lekelenmişti. Nefes almaya çabalarken yere yığıldı. Şok içinde ona bakarak donup kaldım. Rahatlama ve deşetin karışımı olan yoğun bir duyguydu. Ancak kalkmayı başarıp başaramayacağını bilmiyordum.

Arkama dönerek terk edilmiş kulübeye doğru sendeledim. Çok küçüktü, daha çok bir baraka gibiydi; yorgun ve bitkin bir şekilde içeri girdiğimde, ayaklarımın üzerinde duramayıp tahta zemine yığıldım. Dünya dönüyormuş gibi hissettiğimden sadece birkaç saniyeliğine gözlerimi kapattım.

Tekrar açtığımda, kulübe tamamen karanlığa bürünmüştü. Adrenalin vücudumu terk etmiş ve bitkinlik nihayet beni yakalamıştı. Kulübenin kirli zemininde yatıyordum, nefesim düzensiz ve kesikti. Omzum acıyla zonkluyordu ve yapışkan kanın gömleğime sızdığını hissedebiliyordum. Ama en çok Emma ve Kitty için endişeleniyordum.

Karanlık her şeyi kaplamıştı. Tek bir lamba ya da ışık yoktu; hiçbir şey göremiyordum. Doyle hâlâ orada mıydı, değil miydi bilmiyordum. Yakında benim için gelecek miydi? Şarjörde bir mermim kalmıştı. Ondan kendimi kurtarmak için tek bir şansım vardı.

78

BILLIE ANN

Gözlerim birden açıldı, nefes almaya çalıştım. Parlak bir ışık üzerime vurarak birkaç saniyeliğine beni kör etti. Hareket ediyordu. Hayır, öyle değildi. Ben hareket ediyordum.

Neredeyim ben?

Ruhum bedenimden çıkmış gibi, hareketsiz ve sessiz bir şekilde sedyede olduğumu fark ettim. Uzun bir yolculuktan sonra eve dönüyormuşum gibi, ezici bir rahatlama hissettim. Görüşüm ilk başta bulanıktı, ta ki bir yüzü seçebilene kadar. Karşımda, endişe ve kararlılık karışımı bir ifadeyle Koca Tom duruyordu. Hareketsiz kalmamı sağlamak ister gibi kolumu hafifçe tutuyordu.

“Artık güvendesin,” dedi nazikçe, sesi hastanenin karışmasının arasında zar zor duyuluyordu. “Sana yardım etmek için buradayız. Benimle kal yeter, tamam mı?”

İrkilerek oraya nasıl geldiğimi hatırlamaya çalıştım ancak başarılı olamadım. Her şey bulanıktı. Fakat Tom’un yanımda olması beni mutlu ediyordu. O anda güvende olduğumu biliyordum. Ne olursa olsun Koca Tom’un orada olacağını ve ne kadar korkarsam korkayım, dayanıp üstesinden gelebileceğimi biliyordum. O benim arkadaşım ve şu anda dayanağımdı.

Emma’yı düşündüğümde kalbimin tekrar hızlanmaya başladığını hissettim. Uykuya dalmak üzereydim. Uzaktan bağırان sesler duyabiliyordum.

“Onu kaybediyoruz. Acele edin!”

Ardından başka bir şey duymadım. Sadece tüm yüklerimden kurtularak engin bir karanlığa doğru uzaklaştığımı hissettim. Sadece, dünyada hiçbir derdim yokmuşçasına mutluluk ve rahatlama hissettim.

Kara boşluğa doğru kayıp giderken, beni uyandıran ani bir sarsıntı oldu. Gözlerim titrek bir şekilde açıldı ve kendimi hastane odasında, bipleyen monitörler ve antiseptik kokusuyla çevrili vaziyette buldum. Başım zonkluyordu, boğazım kuruydu. Koca Tom’u aradım ama hiçbir yerde yoktu. Panik başlayınca kalkmaya çalıştım ama vücudum çok güçsüzdü. Bir kez daha yenik düşerek bilincimi kaybettim.

Üçüncü kez uyandığımda, ilk gördüğüm kişi Koca Tom’dur. Yatağımın yanındaki bir sandalyede oturuyordu. Ben gözlerimi açınca rahat bir nefes aldı.

“İşte döndün. Kahretsin, seni kaybettik sandım.”

Başımı salladım. Ağzım kuru, konuştuğumda sesim kısık.

“Yok, benden o kadar kolay kurtulamazsın.”

Tutuğumu bilmediğim bir nefesi verip yastıklara geri gömüldüm. Yaşanılanları hatırlamaya başladığımda kalp atışlarım hızlandı. Saldırıyı, korkuyu ve acıyı hatırladım. Düşüncesiyle vücudum titredi. “Ne oldu?”

Tom boğazını temizledi. “Marissa Clemens ya da Kitty, gece geç saatlerde polis merkezine geldi. Çavuş, Şef’e ulaşamadı, bu yüzden hâlâ dosyayla ilgilendiğimi bildikleri için beni çağırdılar. Kadınla konuştum, tüm hikâyesini anlattı. Onu kaçıran adamın polis olduğunu söyledi ve koridorda Doyle’un fotoğrafını gördüğünde titremeye başladı. O zaman her şeyin bağlantılı olduğunu anladım. Ona, Doyle’un o adam olup olmadığını sorduğumda evet dedi. Onu bataklığa götürüp cesedinden kurtulmaya çalışmıştı. Kaçtığına,

Doyle'un orada olduğunu biliyordu. Senden haberi yoktu. Ama onu Doyle'un evine götürdüm ve Emma'yı aldık. Kitty bana kaçmadan önce on dört yıl yaşadığı kulübeyi gösterdi. İğrençti, o kadarını söyleyeyim. Orayı ses geçirmez yapmış. İnsanların evine kaç kez gittiğini düşünsene. Kız, arazinin bitimindeki o kulübedeydi ama kimse onu duymıyordu.”

Titredim.

“Düşünsene. Büyük bir arazi, yani kulübe evden görülmüyor. Uzun ağaçlar sayesinde gizlenmiş. Sonra Çocuk Esirgeme Kurumu'nu arayıp diğer üç çocuğu aldırđım; onlara ne olacağına karar verilene kadar onların gözetiminde-ler. Ardından senin arabanın garaj yolunda olduğunu fark ederek şüphelendim. Kitty'yi kaçtığı yere geri götürmek zorunda kaldım. Bir arama kurtarma ekibi çağırdım ve seni nihayet küçük kulübenin içinde bulana kadar bütün gece oradaydılar. Silah üzerinde bayılmıştın. Kan gölünün içindeydin, ilk başta öldüğünden korktum.”

Kendini toparlamak için nefes verdi, gözleri yaşlarla doldu.

Elini sıktıktan sonra fısıldadım. “Hayatımı kurtardın. Teşekkür ederim.”

Burnunu çekip yanaklarını sildi.

“Sen o küçük kızı kurtardın. Doyle sana odaklanınca Kitty kaçma, yardım alma ve kızını kurtarma şansı buldu.”

Gözlerim yaşlarla dolmaya başladı.

Tom konuşmasına devam etti. “Doyle'un cesedini dışarıda yerde bulduk. Hayvanlar tarafından yarıya kadar yenmişti ve korkunç görünüyordu. Kendini savunma amaçlı vurduğunu tahmin ettim.”

Tekrar başını sallayıp yüzünü ellerinin arasına aldı. “Yaptığı şeye... inanmıyorum. Çok... korkunç. Son iki gündür Kitty

ile konuşuyorum, onu sorguluyorum ve ben... hayal bile edemiyorum. Bundan sonra nasıl devam edebilecek?”

Var gücümle de olsa gülümsedim. “En azından şimdi normal bir hayat yaşama şansı var.”

“Doğru.” Belli belirsiz gülümsedi. “Bana kaçtığına, onu esir tutan adam bir polis memuru olduğu ve bize güvenmediği için polise gitmeye cesaret edemediğini söyledi. Ayrıca Doyle’un karısını öldürdüğü için. Bu yüzden hapse girmekten korkuyordu. Perezlerin evine giderken mezarlıkta önünden geçtiği bir mezar taşında Marissa Clemens adını görmüş onu kullanmış. Diğer çocuklarına yakın kalırken dikkatlerden uzakta yaşayabileceğini ve bulunamayacağını düşünmüş. Onları terk etmek istemiyormuş. Ama Emma kaybolduğunda paniklemiş. Onu bulmak için o kadar çaresizmiş ki başka ne yapacağını bilemeden sonunda polise gitmiş ama daha sonra pişman olmuş çünkü Doyle’un Şef olduğunu öğrenince korkup kaçmış. Ah, bir şey daha var. Seni bunaltmak istemesem de bilmen gerektiğini düşünüyorum.”

“Neymiş o?”

“Travis Walker kayboldu. Gitmiş.”

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. “Gitti mi?”

“Evet. Doyle ile arkadaştı. Belki çok şey biliyordu ve olanları duyduğunda korktu.”

“Hımm. Acaba en başından beri Kitty’yi kaçıranm Doyle olduğunu biliyor muydu?”

“Onu koruduğunu mu düşünüyorsun?”

Bir nefes verdim. “Bilmiyorum. Ve sanırım artık asla bilemeyeceğiz. Betty’ye ne oldu? Belki o biliyordur.”

“Karısı da kayboldu. Evlerinden yok oldu. Kıyafetlerini, kişisel eşyalarını, pasaportlarını ve eşyalarını almış.”

İç çektim. Travis’in kaçması hoşuma gitmemişti. Söylediğinden çok daha fazlasını bildiğini hissediyordum.

“Elbette onu arayacağız,” dedi Tom. “Ah, bir de Doyle’u bulduğumuzda, cinayet silahı olduğunu düşündüğümüz kemere benzer bir kemer takıyordu ve onu delil olarak güvence altına alıp laboratuvara gönderdik; orada cinayet silahı olup olmadığını kontrol ediyorlar.”

“Hastalıklı piç,” dedim. “Bütün bu zaman boyunca burnumuzun dibinde olduğuna inanamıyorum.”

“Aynen. Sen davayı çözmeye yaklaşıncı seni görevden uzaklaştırdığından emin oldu. Ama iyi haber şu ki Travis asla suç duyurusunda bulunmadığı ve şimdi o gittiği için savcı Joe’yu serbest bırakmaya karar verdi. Onu tutmak için artık hiçbir gerekçeleri yok.”

Kocamı düşünerek başımı salladım. Bundan sonra nereye gideceğini merak ettim. Eve geri dönecek miydi? Ona kendine başka bir yer bulmasını söylemek zorunda kalacaktım. Ayrılma zamanı gelmişti.

“Bu iyi haber, teşekkürler.”

Koridorda sesler duydum ve saniyeler sonra çocuklarım odaya daldı. Koca Tom baş başa kalalım diye sessizce dışarı çıkınca yatağıma atladılar; acıyla yüzümü buruştursam da buna değdi. Charlene bile gelmişti ama birkaç adım geride duruyor, gözlerini benimkilerden kaçırıyordu. Acı çığlıkları atmadan Zack ve William’ı olabildiğince sıkı kucakladım, sonra ona baktım. Elimi ona doğru uzattım.

“Merhaba demeyecek misin?” diye sordum, sesim gergin ve kısıktı. “Annen neredeyse ölüyordu ama sen ona sarılmayacak mısın?”

Bana tereddütlü bir bakış attı. Ağladığını anlamıştım.

“Gel buraya,” dedim.

Yaklaştığında elini tuttum, sonra onu sonuna kadar çektim.

“Ölmek üzere bulunduğun doğru mu?” diye sordu.

“Ah, duyduğun her şeye inanma,” dedim. “Sandıklarından güçlüyüm.”

“O çocuğu ve yıllardır kaçırılmış olan annesini kurtarman çok havalıydı. Bütün haberlerde anlatıldı.”

Gülümsedim. “Bunu havalı buldun, öyle mi?”

“Evet. Herkes ondan bahsediyor.”

“Yani artık herkes lezbiyen olduğumu konuşmuyor mu?”

Omuz silkti.

Annem kapıdan içeri girdi. Garip görünüyordu. “Ben sadece... seni görsünler diye onları buraya getirdim ve sadece...”

“İyi ki getirdin, anne,” dedim sözünü keserek. Aramızda farklılıklar olduğunu ve beni olduğum gibi kabul etmekte zorlandığını biliyordum. Ama şu anda onu gördüğüme çok mutluydum. Bazen insanın sadece annesine ihtiyacı oluyordu.

“Baban da burada,” dedi. “Dışarıda bekliyor. Sen iyileşirken çocuklar bizde kalıyordu.”

“Evet,” diye bağırdı Zack. “Büyükbabama eski arabayı tamir etmesinde yardım ettim. Bana bilmem gereken her şeyi öğretiyor.”

“Harika,” dedim ve yatağımdan aşağı kayan oğlumu öptüm. William kenara oturunca elini tuttum. “Hey, dostum. İyi misin?”

Nefes vererek başını salladı. “Umurumda olmadığını biliyorsun, değil mi?”

“Neyin?”

“Lezbiyen olmanın falan.”

Bu beni güldürdü. “İyi, dostum, sevindim çünkü bu değişmeyecek bir şey.”

Omuz silkti. “Ne olmuş yani?”

Gözlerim anneminkilerle buluştuğunda William'ın haklı olduğunu fark ettim. *Ne olmuş yani?* Doğru cevap buydu. İkimiz için de. Aynı fikirde olmasak bile ne olmuş yani? Biz aileydik.

Annem yaklaştı.

“William haklı,” dedi, sanki aklımı okumuş gibi. “Bana ya da başkasına ne? Sen mutlu ol yeter, kızım.”

Avucuyla elimin üstüne vururken gözyaşlarıyla savaştığı anlaşılıyordu.

“Teşekkürler, anne. Gerçekten minnettarım.”

Burnunu çekip bir tutam saçımı düzeltti. “Yakında eve dönmene izin verecekler mi?”

Başımı salladım. “Umarım. Bu yataktan şimdiden sıkıldım.”

“Güzel,” deyip boğazını temizledi. “Babana uyandığını söyleyeyim. Saatlerdir bekliyor. İyi olduğuna sevinecek. Çok endişelenmişti.”

Dönüp gitti. Yalnızca babamdan bahsetmediğini biliyordum. Artık onun kızı olduğumu ve beni sevdiğini anlıyordum. Bütün zaman boyunca yanımda olduğunu biliyordum. Bundan emindim.

Şu anda emin olduğum bir şey daha vardı. Hepimiz iyi olacaktık.

Çünkü yan yanaydık. Ve ihtiyacımız olan tek şey buydu.

WILLOW'DAN MEKTUP

Sevgili Okur,

Onu Asla Bırakma'yı okumayı seçtiğin için sana kocaman bir teşekkür etmek istiyorum. Eğer kitabı beğendiysen ve en son çıkan kitaplarımdan haberdar olmak istersen, aşağıdaki bağlantıdan kaydolman yeterli. E-posta adresin asla paylaşılmayacak ve istediğin zaman aboneliğini iptal edebilirsin.

www.bookouture.com/willow-rose

Umarım *Onu Asla Bırakma*'yı sevmişsindir ve eğer sevdiysen, bir yorum yazarsan çok minnettar olurum. Ne düşündüğünü duymak isterim, ayrıca yeni okuyucuların kitaplarımdan birini ilk kez keşfetmelerine yardımcı olmak büyük bir fark yaratıyor. Bu kitabı yazmak benim için çok kişisel bir deneyimdi. Yakın zamanda eşcinsel olduğumu fark etmem nedeniyle bir boşanma yaşadım. Bunu açıkça konuşabilmem ve kendime ve çevreme itiraf edebilmem yıllarımı aldı. Ama şimdi yapabiliyorum. Bu yüzden birçok yönden Billie Ann'in hikâyesi aynı zamanda benim hikâyem. Kendimin önemli bir parçasını sakladığımı fark etmek, bunun ne anlama geldiğini bulma yolculuğu ve sonra dünyaya gerçeğimi anlatmak, hayatımda yaptığım en zorlu ama en ödüllendirici şeylerden biri oldu. Şimdi her şey be-

nim için anlam kazanıyor. Ve ilk kez, aynaya baktığımda kendimi tanıyabiliyorum. Doğru ve iyi hissediyorum. Artık tam anlamıyla benim. Neyse ki ailemden ve arkadaşlarımdan sadece destek gördüm.

Kitty Durham'ın hikâyesi, aslında rastladığım gerçek bir hikâyeden ilham aldı. Bir sabah okul otobüsüne yürürken kaçırılan Jaycee Dugard'ın kaçırılma olayını yazmam gerektiğini biliyordum. Kendisini kaçıran kişiden iki çocuğu olduktan ve arka bahçelerinde bir kulübede yaşadktan on sekiz yıl sonra bulundu. Adamın karısı da kaçırmada büyük rol oynamıştı ve daha sonra, bu olaydaki rolünden dolayı kocasıyla birlikte hüküm giydi. Çirkin ama derinden etkileyici bir hikâye bu. Hakkında daha fazla bilgiyi buradan okuyabilirsiniz.

Her zaman olduğu gibi, tüm desteğiniz ve kitaplarımı okuduğunuz için teşekkür etmek istiyorum. Okuyucularımdan haber almayı seviyorum. Facebook sayfamdan, Twitter'dan, Instagram'dan, Goodreads'ten, web sitemden bana ulaşabilir veya madamewillowrose@gmail.com adresine e-posta gönderebilirsiniz. Ayrıca beni BookBub veya Amazon'dan da takip edebilirsiniz.

Son olarak, bana inandığı ve bu seriyi geliştirmeme yardımcı olduğu için harika editörüm Jennifer Hunt'a kocaman bir teşekkür etmek istiyorum.

Kendinize iyi bakın,
Willow

www.willow-rose.net
facebook.com/willowredrose
x.com/madamwillowrose
instagram.com/willowroseauthor
bookbub.com/authors/willow-rose